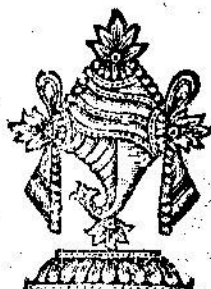
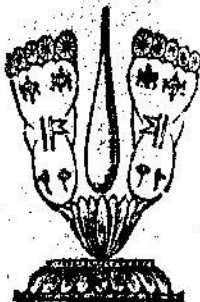
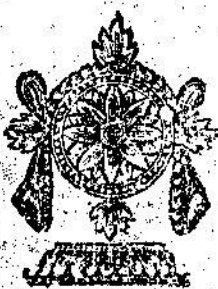

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

சில நூல்களின் தொகுதி. No 2

1. பூர்வாசார்ய வைபவம்
2. வரதன் ஸன்னிதி வாலாறு
3. ஸத்ஸம்பந்தாயார்த்த ஸாரதிதி
4. ஸத்ஸம்பந்தாய பாஸ்கரன்
5. பன்னிரு திங்கள நுபலம்
6. அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸமாலை

7. { எம்பெருமானா றறுபத்திரண்டு
சாரீரகமீமாம்ஸையறுபத் திரண்டு
பகவத் கீதையறுபத்திரண்டு
8. அறுபத்து மூன்று உபந்யாஸ மாலை
9. { சகரவர்த்திதிருமகனறுபத்துநான்கு
அறுபத்துநான்குநன்மெய்கள்
அறுபத்துநான்குநல்வார்த்தைகள்
10. { நான்கண்டநல்லது
திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பு.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

சிலைக்குமிடம்:—

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

விலை ரூ. 12—0—0.

1955.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

ஸ்ரீமத் நாநமுனிகள் தொடங்கி மணவாள
மாமுனிகள் ருக்ஷள்ள ஸகல பூர்வாசார்யர்களினுடையவும்
வைபவங்களை விளக்குமதான

பூர்வாசார்ய வைபவம்

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபாயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய
ஸ்வாமியாஸ் தோகுத் தெழுதப்பட்டது.

ஸ்ரீஸ்வாமியின் ஸஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நினைவு மாஸையாக அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டேவரும் எல்களுள் முதன்மையானது.

சென்னை அட்வொகேட் K. திருவேங்கடாசாரியரால்

சென்னை கிணைச அச்சாக்கடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

டைக்டுரிடம்: கார்த்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

இதன் விலை 1-8-0

1950

மு க ள ி ர

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் எல்லா நூல்களுக்குள்ளும் முதன் மையாகவும் மிக முக்கியமாகவும் தினப்படியாகவும் அனுபவிக்கத்தக்க நூல் இது. இந்நூல் சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின் முதல் வெளியீடாக 1947 ஆம் வருஷத்தில் (சிறிய ஸைனில்) பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னமே காபிகளெல்லாம் செலவாகி புத்தகம் துர்லபமானபடியால் மறுபதிப்பாக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த ஸபை மூலமாகவே இதை மறுபதிப்புச்செய்ய ஸௌகரிய மில்லாமலிருந்தபடியால் புதிதான P. B. A. அவர்கள் மூலம் மறுபதிப்புத் பூர்த்தி நினைவுமாலையில் ஸீரீஸில் இது அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது. இவ்வினைவுமாலையில், திருவாய்மொழி 8, 9, 10 பத்தகங்கள் தனித்தனியாகத் தீட்டியுரையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்தவ விவாக்கியானமும், துரையாறு நூறுபதவினையும் ஆறுமாதங்களுக்குமுன் அச்சிட ஆரம்பிக்கப்பட்டு விரைவாகவே அச்சிடந்து வருகிறது. அவை தனித்தனி புத்தகங்களாக விரைவில் வெளிவரும். அவற்றுள் இது முதற்புத்தகமாக வெளியிடப்படுகின்ற திப்போது.

10-8-50

மதராஸ்

இங்ஙனம் :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன்,

K. திருவேங்கடாசாரி, B.A., B.L.

ஆழ்வாசரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பூர்வாராய வைபவம்.

(ஸ்ரீ காஞ்சி, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுத்தெழுதியது

ஸ்ரீ நாதயாமுநயதீச்வரகூடநாத
பட்டாரியமுக்யகுருவர்ய சரித்ரஸாரம்,
பூர்வாராயஸூக்திமவலம்ப்ய லிதாமி தாவத்
ஸம்சேஷபதஸ் ஸுலலிதம் விதுஷாம் நியோகாந்.

ஆழ்வார்களின் வைபவத்தை முன்னமே விளக்கியுள்ளோம். அந்த ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளைப் பல துறைகளில் வளர்த்தருளி நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனத்தை உத்தமப் பித்தருளின ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் தொடங்கமான பூருவாசாரியர்களின் வைபவத்தை எவ்வ தெவிய கலையில் விளக்குவோமாக.

ஆராய கோஷ்டியில் முதல்வர் ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள். ஆழ்வார்களின் காலத்திற்று மிறகு நெடுகான் வளரவில் தர்சன நிர்வாஹகர்களான ஆராயர்கள் ஒருவருமில்லாமல் இவ்வகை கம் இருள் மூடியே யிருந்ததனால் பேருட்கடலான எம்பெருமான் இவ்விருளை நீக்கி ஒருவ வெளியை வளர்க்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் முதலான ஸதாசாரயர்களைத் திருவவதரிப்பித்தருளி அவர்களின் உபநிசேசங்களாலும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளான திவ்யகீர்த்தங்களாலும் அதுஷ்டானங்களாலும் அதுஷ்டாபனங்களாலும் ஜகத்தை வாழ்வித்தருளினான். அவை களுடைய பரபாவம் நமக்கு நித்யாதுஸந்தேயமாகக்கடவது.

ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் வைபவம்

* நாதோபத்யும் ப்ரவ்ருத்தம்.....தர்சனம் ந: * என்று வேதாந்த தேசிகனும் * அருள் பெற்ற நாதமுனி முதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் பேசாத மனமே யுண்டோ பேச * என்று மணவாள மாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடியே நம்முடைய தர்சனம் ஸ்ரீ மத் நாதமுனிகளையே தலைவராகக்கொண்டது. இவர், வீரநாராயணபுர மென்கிற காட்டுமன்னார் ஸன்னிதிரிட்டு ஆவிமாதம் அதுராதா நகரத்திரத்தில் சச்வரமுநிகளுக்குத் திருக்குமாரராய்த்திருவவதரித்து காலங்களில் செளனம் உபநயநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று வேத வேதாங்கங்களையும் ஸாமான்ய சாஸ்த்ர அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹாவித்வானாக அமுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய திருக்குமார் திருநாமம் சச்வரபட்டாழ்வான். அவருடைய திரு குமாரரே ஆனவந்தார்.

ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் நம் இருப்பிடத்தன்னில் மன்னாரென்கிற எம்பெருமானுக்கு ஸகல விதமான கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தருளுங்காலத்தில் வடநாட்டிற் திருப்பதிகளை யெல்லாம்ஸேவிக்க ஆவல்கொண்டு மன்னார் திருவடிகளிலே நியமனம் பெற்ற ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு வடக்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் தம் இருப்பிடத்திற்கே மீண்டெழுந்தருளுமாடி எம்பெருமான் நியமித்தருளினபடியாலே திரும்பி யெழுந்தருள்

தென்திசைத்திருப்பதிகளையும் மங்களாசாஸனம் செய்தருளி மன்னஞர் ஸந்திதியிலே வந்து சேர்ந்து பகவத் பாகவதகைங்கர்ய நிர்வாஹத்தோடு அத்யாத்மசாஸ்தா பாவசனங்களும் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் அவ்விடத்திற்குத் திருநாராயணபுரப் பரந்தத்தில் நின்றும் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வந்து மன்னஞர் ஸன்னிதியில் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸ்தோத்ரங்களை யெல்லாம் அதுஸந்திதங்கொண்டிருக்கையில் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியில் *ஆராய்முதே அடியேனுடல்* என்கிற பதிகத்தையும் செவிக்கினிய இசையுடனே அதுஸந்தித்தாரன். அதில் முடிவு பாசரத்தில் *குழலின் மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப் பத்தும்* என்று அவர்கள் அதுஸந்தித்ததைக் கேட்ட நாதமுனிகள், இப்படி ஆயிரம் பாசரங்கள் அவதரித்திருப்பதாகத் தெரிந்ததனால் அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி “ஸ்வாமிகாள்! உங்களுக்கு ஆயிரம் பாசரமும் முகபாடமாக வருமோ?” என்று கேட்டார். அவர்கள் “இப்பத்துப்பாசரத்தவிர வேறொரு பாசரமும் அறியோம்” என்றார்கள்.

அதற்குமேல் “உங்கள் நாட்டில் இந்த ஸ்ரீ கோசமாவது உண்டோ? ஆயிரமும் ஒதி நிருப்பார் அவ்விடத்தில் ஆரோனுமுண்டோ?” என்று நாதமுனிகள் கேட்க, அப்படியொன்று மில்லை யென்று அவர்கள் விடை கூறிவிட்டு எம்பெருமானுடைய தீர்த்தப் பரஸாதங்களை ஸ்லீகரித்துக்கொண்டு வழியடைவே சென்றார்கள்.

அது முதலாக நாதமுனிகளுக்கு இரவும் பகலும் இதுவே சிந்தையாயிற்று. “குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரம்” என்று சொல்லப்பட்டபடியால் அந்த சடகோபர் [நம்மாழ்வார்] திருவவதரித்த குருகூரிலே சென்று விசாரித்தோமாகில் அங்கே கிடைக்கக் கூடுமென்று கூறுதி எம்பெருமானிடம் விடை பெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எழுந்தருளினார்.

அங்கே பொலிந்து நின்ற பிரானையும் நம்மாழ்வாரையும் ஸேவித்து நிற்கையில், ஸ்ரீமதுரகவிகளின் சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஒருவரான ஸ்ரீ பரங்குச தாஸரென்பவர் நேர்பட, அவரைத் தெண்டனிட்டுத் தாம் எழுந்தருளின கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து “இவ்விடத்தில் ஆயிரமும் தெரிந்தவர்களுண்டோ? ஸ்ரீ கோசமாவது உண்டோ?” என்று கேட்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது;—“திருவாய்மொழியும் மற்றுமுண்டான திவ்யப்ரபந்தங்களும் பிரசாரம் மறைந்து நெடுநாளாய்விட்டது; ஆனாலும் எங்கள் குலக்கொழுந்தான ஸ்ரீ மதுரகவிகள் அருளிச்செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தமுண்டு; அதனை ஆழ்வார் திருமுன்பே ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு நியமத்துடனே பன்னிராயிரம் விசை ஜபித்தால் ஆழ்வார் பரஸந்தராகி அருள்புரியக்கூடுமென்று கேட்டிருந்ததுண்டு” என்றார்.

அது கேட்ட நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்தேறி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினமனத்தராய் அவரைத்திருவிடி தொழுது “ஸ்வாமிந்! அந்தக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பிரபந்தத்தை அடியேனுக்கு அந்நீரவரித்தருள வேணும்” என்று விநயமுடன் வேண்ட, அவரும் திருவுள்ள முவந்து இவர்க்கு அந்தப்பிரபந்தத்தைப் பாடம் செய்வித்தார். இவரும் அதிகரித்துத் திருப்புகளியாழ்வாரையிலே நியமமுடன் பன்னிராயிரம் முறை அந்தப் பிரபந்தத்தையதுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டினவராய் இவரது ஆர்த்திக்கு இரங்கின நம்மாழ்வார் பெரிய பிராட்டியருடைய கட்டியாய் திருவாயிரத்தமாக ஸந்திதிபண்ணி அசரீரிவாணி சொல்லுவது போல “உமது அபிமதம் திருவிடிதென்று தெரினக்கவேணும்” என்று சொல்ல, நாத முனிகள் “ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகாயினது கட்டிய கையராய் “ஸ்வாமிந். திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக்குப் பரஸாதித்தருளவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் பரம்பரையார் அவர்க்கு திவ்யமான ஞானக்கண்ணைக்கொடுத்து ரஹஸ்யதர்யத்தையும் நாலாயிர திவ்

யப் பிரபத்தங்கனையும் தர்சனத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் அஷ்டாங்க யோக ரஹஸ்யத்தையும் யோக தசைமலே ப்ராஸாதித்தருளி அந்தர்த்தநாமாயினார்.

ஸ்ரீ நிவர்த்த வாகிரியப் பணித்த ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி யென்னும் ரஹஸ்யத்திலே—
“வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ராஹ்மநந்தயாதிகளுக்குப் பின்பு நம் மாழ்வாப் பரவர்த்தமரானார்” என்றும், “இப்பரம்பரையாலும் ப்ராஜாப்பாவ கிசேஷத்தினும் நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்” என்றும், மேலே குருபரம்பரா ஸாரத்திலே—
“ஸ்ரீவாசார்யர்களில்..... நாதமுனிகளுக்கு ஸ்ரீ மதவாகிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசைமலே ஸாக்ஷாத்க்ருதாரும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளவை காண்க.

“ஸ்யோமங்க: பரமதூத் ஸலிதம் ஸமேத்ய லக்ஷ்மயா நியோகாத் குருகாதிநாஜ:

ஸமந்த்ராத்நதவ்யமாஹ யஸ்மை நாதாய தஸ்மை முகயே நமோஸ்து.”

என்கிற தனியனும் இங்கே அதுஸந்தேயம். இப்படி நம்மாழ்வார் பக்கலிலே ஸர்வஸ்வமும் லபிக்கப்பெற்ற நாதமுனிகள் சிலகாலம் திருநகரியிலேயே வலித்திருந்து அங்குள்ளவர்க்கு அருளிச் செயல்களை ப்ரவசனம் செய்தருளி, பிறகு ஸ்வதேசத்திற்கு மீண்டெழுந்தருளிய மனம் பெற்று வழியடைவினுள்ள திருப்பதிகளையெல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்து கொண்டும் ஆங்காங்கு அருளிச்செய்யவழித் பெருக்கை வர்ஷித்துக்கொண்டும் மன்னார் ஸந்தித் திலே வந்து சேர்ந்து அந்த திவ்யப்ரபத்தங்களைப் ப்ரமுகமாகப் ப்ரவசனம் பதவந்தியானார் பெற்று, தம்முடைய மருமக்களான நினையகத் தாழ்வாரையும் மேலையகத் தாழ்வாரையும் அழைத்து “ஆழ்வார் நம்மை விடேஷ கடாசனம் பண்ணியருளி ப்ராஸாதித்த இந்த திவ்யப்ரபத் தங்களை இயலுமிசையுமாகவேணும்: திவ்யகானத்திலேயிட்டுப் பாடவேணும்” என்று கியமித்து அப்படியே பரிசயம் செய்வித்து இத்தை லோசப்ரவரித்தமாக்கியருளினார்.

வடமொழி வேதத்திற்கு வேதவ்யாஸ பவான் போலே தமிழ் மறைக்கு ஸ்ரீமத் நாத முனிகள்—என்று ப்ரவரித்தமாயிற்று.

நாதமுனிகள் தேவகானத்திலே ஒப்புயர்வற்ற பாண்டித்யம் பெற்றிருந்தபடியைக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தரசன் முதலான மஹாப்ரபுக்கள் பரிசுதித்தறிந்து இவரை ஸத்திகரிக்க விரும்பின வளவிலே இவர் அந்த ஸத்தகாரத்திலே நசையற்றவராய் மன்னார் திருவடிகளிலே சித்தயகைங்கரியமே சித்தியாகக்கொண்டு பரமகாந்தியாய்வாழ்த்திருந்தார்.

இவருடைய திருவடிகளில் ஆசாயித்தவர்கள் என்கிற: அவர்களின் திருநாமங்களா வன—1. உய்யக்கொண்டார், 2. குருக்கைகாவலப்பன், 3. நம்பிகருணாகரதாஸா, 4. எது திருவடையார், 5. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், 6. வானமாமலை தேவியாண்டான், 7. உருப்புட்டுரோச்சான் பிள்ளை, 8. சோகத்துராமாழ்வான்.

இந்த சிவ்யர்களுக்கு காலாபிர திவ்யப்பிரபத்தங்களையும் ஒதுவித்து வேத சாஸ்த்ரங் களையும் அதிகரிப்பிற்று வாய்வித்தருளினார். ந்யாயதத்வம் என்கிற க்ரந்தம் இவரருளிச் செய்ததாகச் சொல்லுவார்கள், அது இப்போது லோபமடைந்துள்ளது. அந்தக்ரந்தத்தின் மங் களாச்சலோக மொன்று தெரிய வருகின்றது, * யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷணஸதா ஸ்வத: , நம் ப்ரணமய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ராசக்ஷ்மஹே* என்பதாம். வேதாந்த தேசிகர்களும் வரையில் இந்நகரந்தம் பிரசாரத்திலிருந்து வந்ததாக ந்யாயவலித்தாஞ்ஜநம் முத லிய க்ரந்தங்களினால் உரைவருகும்.

* வேட்கையின் பரமார்த்தஸமகா பத்தி யோகாய நாதமுநயே யமிநாம்வராய * என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே இவர் யோகத்திலே நெடுங்காலம் எழுந்தருளி யிருந்தார். குருக்களாவலப்பென்கிற சிஷ்யர்க்கு யோகரஹஸ்யத்தை அப்யஸிக்கும்படி நியமனம் தந்து அஷ்டாங்க யோகரஹஸ்யத்தை அவர்க்கு அருளிச்செய்தருளினார். தம்முடைய திருக்குமாராகிய ஈசுவர பட்டாபதிநாயக பார்த்து “உமக்கு ஒரு குமாரதோன்றுவர், அவர்க்கு யமுனைத் துறைவா” என்று திருநீர்மம்சாத்த வேணும்” என்று நியமித்து, உய்யக்கொண்டாரை நோக்கி அந்தத்திருப்பேரனார்க்கு தர்சனார்த்தங்களை யுபதேசிக்கும்படிக்கும் நியமித்தருளி முன்போல் யோகத்தில் அயர்ந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் சோழராஜன் ஸபரிவாரனாய் வேட்டையாடவந்து திரும்பிப்போகையில், இவருடைய பெண்பிள்ளைகள் வந்து “ஐயா! நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும் இரண்டு வில்லிகளும் ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக வந்து நாதமுனிகள் எங்கே யென்று தேடிப் போனார்கள்” என்று சொல்ல, அது கேட்ட நாதமுனிகள் *அக்ரந்த: ப்ரயயௌ ராமஸ் வலீதா மத்யே ஸுமதயமா, ப்ரஷ்டஸஸ்து ததஷ்பாணிர்ஷக்ஷமேனோ ந தகாமதா” என்று சொல்லப்பட்ட பெருமானும் பிராட்டியும் இளையபெருமானும் சிறியதிருவடியுமாக இந்தநால்வர் வந்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்வதாகப் புறப்பட்டு, வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை யெல்லாம் ‘இங்ஙனே போகிறவர்களைக் கண்டார்களோ?’ என்று கேட்க, அவர்களும் ‘போகிறார்கள், போகிறார்கள்’ என்றே சொல்ல, விவரத்து வெகுதூரமெழுந்தருளிக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் கீழ்வாசல் வரையில் எழுந்தருளி, அங்குள்ளவர்களை நோக்கி விசாரிக்கையில், அவர்கள் ‘நாங்கள் பார்க்கவில்லையே’ என்று சொல்ல, போகிற வில்லிகளும் காணக்காண மறைந்தவாறே இவரும் எங்கினிழந்து மோலறித்து அதுவே ஹேதுவாக அவ்விடத்திலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

இந்தச் செய்தியை சிஷ்யவர்களுக்கள் கேட்டு வியாசுலப்பட்டு அங்கே சென்று அந்த விமல சரம விஶ்ரஹத்தை ஸேவித்துச் சோகித்து, க்ரமத்திலே நரிப்புப்பெற்று சரமனைக்கரி யங்களைக் குழையற நிறைவேற்றினார்கள்.

குருக்களாவலப்பன் என்கிற சிஷ்யரொருவர் ஸ்ரீ மந் நாதமுனிகள் எப்போதும் யோகத்திலெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்துக்கு ஸமீபத்திலே யோக சிஷ்ணுதராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வைபவம் முற்றிற்று.

உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளின் வைபவம்.

ஸ்ரீ மந் நாதமுனிகளின் திருவடிகளில் ஆசிரயித்திருந்த முதலிகளுள் தலைவரான உய்யக்கொண்டார் சித்திரையில் கார்த்திகை நன்னாளில் திருவவதரித்தவர். நாதமுனிகள் ஸ்ரீ பாதத்திலே வைக்கப்பட்டவர்களையும் பெற்று க்ருதார்த்தராய் அருளிச்செயல்களை ப்ரவசனஞ் செய்துகொண்டே தர்சனார்த்தகார்பெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவருடைய சிஷ்யர்களில் மணக்கால் நம்பிகள் தலைவராயிருந்தார். அவர் உய்யக் கொண்டார் திருவடிகளிலே பன்னிரண்டு ஸபரிதலரகாலம் இடைவிடீழ் அந்தாணிச் சேவகராய் விழுநிலா விடிமைகள் பலவஞ்செய்து கொண்டிருந்தாரென்று ப்ரஸித்தி. உய்யக் கொண்டாருடைய தேவிகளான மூண்டாள் ஆசிரியன் திருவடிச் சார்ந்தவளவிலே திருமாளி கைக்கங்கைய நிர்வாஹங்களை யெல்லாம் இவர் தாமே நம்மதாக்கிக்கொண்டு நடத்திவருகையில், உய்யக்கொண்டாருடைய பெண்பிள்ளைகளிருவரையும் கீராட்டியழைத்துக் கொண்டு வருகிற வழியிலே வாய்க்கால் சேரையிருக்க, அதில் நடந்து வரமாட்டாமல் தளர்ந்து நின்ற அப்பெண்பிள்ளைகளை நம்பி தாம் படியாகக்கிடந்து தம் முதுகிலே அடியிட்டுச் செல்லும்படி

செய்துவா, இச்செய்தியையுய்யக்கொண்டார் கேட்டு மிகவுந்திவந்தவுட்பின் மிகுதியாலே தம் திருவடிகளை அவருடைய சொன்னிரு மலர்த்த பூவாக்கி அவரை மெழுகித்தருளினார்.

நாளடைவிலே உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள விருக்கையில் மணக்கால் நம்பியை அருகேயழைத்து 'வாரீர்! இங்குள்ள முதலிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு நீர் தர்சனம் நிர்வஹிச்சுக்கடவீர்; நம் நாதமுனிகளுக்கு ஒரு திருப்போனார் அவதரிப்பர்; அவர்க்கு யமுனைத்துறைவரென்று திருநாமம் சாத்தும்படிக்கும் ஸகலதர்சனர்த்தங்களையும் ரஹஸ்யர்த்தங்களையும் உபதேசிக்கும்படிக்கும் நாதமுனிகள் தமது சரமதசையிலே நமக்கு நியமனம் தந்தருளினார்; அக்கட்டளையை நிறைவேற்றும் பாக்கியம் நான் பெற்றிலேன். இந்தப்பாக்கியம் உமக்காகக்கடவது; நீர் அவரை அறவர்த்திந்தாகிலும் ரஹஸ்யர்த்தங்களை உபதேசித்து, 'வெணும்' என்று நியமித்தருளின பூமீத நாதமுனிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

இன்றுயம் பொறுக்கமாட்டாத நம்பி முதலான திருவடிகள் மிகவும் சோகித்துநின்றே நின்று சரமணங்கரியங்களைக் குறைபற நடத்திப் போந்தார்கள். மணக்கால்நம்பியும் ஸாஸ்திர நியமனத்தை நிறைவேற்றவந்ததாக நாதமுனிகளின் திருப்போனாறு திருவடிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று.

யமுனைத்துறைவர் வைபவம்

மணக்கால் நம்பி தர்சன பாவர்த்தகரா யெழுந்தருளியிருந்த காலத்திலே, பூமீத நாதமுனிகளின் திருக்குமாரரான சர்வா பட்டாபூவார்க்கு ஆடிமாதத்து உத்தராடத்திலே ஒரு திருக்குமாரர் தோன்ற அது கேட்டு உள்ளம் பூரித்த நம்பிகள் அங்கேற வெழுந்தருளி அக்குழந்தைக்கு ஜாதகம்மந்தரச்ச் செய்வித்து, பத்து நாளாய் கடந்த விரண்டா நாளில் நாதமுனிகளின் நியமனப்படியே யமுனைத்துறைவரென்று நாமகரணமுஞ் செய்வித்தார்.

பிறகு அத்தெய்வக் குழவி கல்பசகை சந்திரனைப்போன்று நாடோறும் மிக விளங்கி வளர்ந்து வருகையில் அந்ந்ரபாசனம் சொளம் உபநயனம் முதலியவை உரிய காலங்களிலே உடைபெற்று அதிமேதாவியாய் வேதமோதுகையிலேயிழிந்து இரண்டாஞ் சந்தை சொல்ல வேண்டாதே ஒருருவிலேயே அதிகரிக்கலாயிற்று.

இங்ஙனே அங்கோபாஸங்களையும் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கையில் திருத்தப்பனார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள, அவருடைய சரமணங்கரியங்களையும் குறைபற நிறைவேற்ற, ஸாமான்ய விசேஷ சாஸ்திரங்களை அதிகரிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து வந்தார் யமுனைத்துறைவர். அக்காலத்தில் மஹாபாஷ்ய பட்டர் என்னுமாகிரியர் சாஸ்த்ரபாவர ப்ரவினராயிருக்கையாலே அவரிடத்தில் இவர் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து வந்தார். சேழராசனது ஆஸ்கானத்தில் மஹா வித்வானாயிருக்கும் ஆக்கியாழ்வானென்னும் பண்டிதன் அந்நாட்டிலுள்ள வித்வான்களை வென்று அவர்களைல்லாரும் தனக்குக் கப்பிமிறுக்கும்படி செய்து கொண்டிருந்ததனால், ஒரு நாள் யமுனைத்துறைவருடைய ஆசிரியரான மஹாபாஷ்யாட்டரிடத்திலே கப்பம் வாங்குவதற்குச் சேவகன் வந்து திற்க, அவ்வாசிரியரும் கையில் காசில்லாமையாலே ஒன்றும் தோன்றாது மனம் நொந்திருக்க, யமுனைத்துறைவர் விஷயமறிந்துகொண்டு அந்தச் சேவகன் கொணர்ந்த பத்திரிகையைக் கிழித்தெறிந்து விட, அவன் ஆக்கியாழ்வானிடஞ் சென்று செய்தியறிவிக்க, அவன் "அந்த வித்தியார்த்தி வெறுங்கவியா? சாஸ்த்ரம் வல்லவனா? இதை நன்கு தெரிந்து கொண்டுவா" என்றுசொல்லி அந்தச் சேவகனைத் திருப்பியனுப்ப, அவன் திரும்பி வந்து விசாரிக்கையில், யமுனைத்துறைவர் "நவயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதத்தரபாசகா; அபிது ப்ரதிவாதிவாசணப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமா:" என்ற

இந்தச் சீலோகத்தைத் தான் ஏட்டிலே யெழுதிப் போக விட்டார். [இதன் பொருள் : நாம் வெறும் கவிபுமலர்களும், வெறும் சாஸ்திரஞ்ஞர மல்லோம்; பிரதிபலிக்காத மதபாணிகளின் செருக்கையடக்க வல்லவர்களென்று கொள்க என்றபடி.]

இதை வாசித்தப்பார்த்த ஆக்கியாழ்வான் இப்படியும் ஒரு வித்வானானோ! என்று கியப் புக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை அரசனுக்கு அறிவிக்க, அரசனும் அந்த யமுனைத்துறைவர் விரைவாகத் தம்மிடம் வருகவென்று கட்டளை தெரிவித்து, எழுந்தருள்வதற்காகப் பல்லக்கும் அனுப்ப, ஸ்வாமி அதிலேயெழுந்தருளி ராஜதீவிரத்திலே வந்து சேர்ந்து,

ஆசைலாத் அதிரிக்ஷாசரணகிஸலயந்யாஸதந்யோபகண்டாத்

ஆரகேஷாநீதஸ்வீதாடக கமலஸமுல்லாஸஹேதோச்ச ஸேதோஃ!

ஆசப்ராச்யப்ரதீச்யகூழிதரயுகளாத் சந்தர் ஸுஞ்ரியாவதமஸாத்

மீமாம்ஸாசாஸ்தரயுகம்சம்ரம விமலமநா: ம்ருக்யதாம் மாத்ருசோந்ய:!!

[இதன் கருத்து—இமவந்தந்தொடங்கியிருங்கடலளவான வடக்குத்தெற்குத்திசைகளிலும் கிழக்கு மேற்குத்திசைகளிலும், உபய மீமாம்ஸைகளிலும் பரிசுரமப்பட்டுத் தேர்ச்சி பெற்ற என்னைப்போன்ற வேறொரு வித்வானைத் தேடிப்பிடியுங்கள், பார்ப்போம் என்றபடி.] இங்ஙனே இந்தச் சீலோகத்தை யெழுதி யனுப்ப, இதை ஆக்கியாழ்வான் கண்டு மிகவும் கோபாவேசம் கொண்டு வீண் டம்பமாக இப்படி யெழுதியனுப்புகிற பண்டிதரை நான் வாதப்போரில்வென்று செருக்கடக்கியே நிற்பேன்' என்று அரசனிடம் கூற, அரசனும் யமுனைத்துறைவரை அருகில் வரவழைத்து 'ஆஸ்தானவித்வானே நீர் தர்க்கம் செய்யவேண்டும்; உடன்படுகிறீரா?' என்று கேட்ட; 'அதற்காகவே நான் வந்திருக்கிறேன்; என்ன நடை? எம்மிருவர்க்கும் வாதப் போர் நிகழவேண்டியது அவச்யமே; ஆனால் எங்களுடைய வெற்றிதோல்விகளை நிர்ணயிப்பதற்கு மத்யஸ்த பண்டிதர்கள் வேணுமே; இல்லையேல் இந்த வாதத்திற்கு முடிவு ஏது? ஆகவே, மத்யஸ்த வித்வான்களைத் திரட்டிக்காணீர்' என்று ஸ்வாமி அரசனிடம் அறைந்தார்.

அரசனும் அப்படியே மத்யஸ்தவித்வான்களை யழைப்பித்து வித்யாஸ்தான மண்டபத்திலே அனைவரையும் சிற்றிருக்கச்செய்து தானும் தன் மஹிஷியுமாய் அங்குச்சென்று சீரிய சிங்காசனத்தில் அமர்ந்து இனி வாதப்போர் தொடங்கலாமென்று சாற்றினான். அப்போது ராஜாவுக்கும் ராஜமஹிஷிக்கும் பரஸ்பரம் ஒரு ஸமயபந்தம் நடந்தது. *ரூபமேவாஸ்ய ஏதம்மஹிமா நம் வ்யாசகமே* என்னும்படியான முகவொளியை யமுனைத்துறைவரிடத்திலே கண்ட ராஜமஹிஷியானவள் 'இவர்கோல்வியடையார்' என்றாள். தன்னுடைய ஆஸ்தான வித்வானிடத்தில் பக்தபாதங்கொண்ட அரசன் 'நமதி வித்வான் ஒருநாளும் தோலார்' என்றான். முடிவாக, வெற்றிபெறும் வித்வானுக்குப் பாதி ராஜபம் தருவேனென்றுங் கூறினான்.

இவ்வளவிலே, ஆக்கியாழ்வான் யமுனைத்துறைவரை நோக்கி, 'நாம் சாஸ்திரார்த்தங்களிலே வாதாவெதற்கு முன்னே ஸௌகிகத்திலும் சிறிது வாதாடக்கடவோம். நீர் அன்றென்பதை நான் ஆமென்னக்கடவேன். நீர் ஆமென்பதை நான் அன்றென்னக் கடவேன், வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே தாடனம் பண்ணுவது' என்றொரு சிறுவார்த்தை கூற, அதுகேட்ட ஸ்வாமி, உடனே 1. தவந்மாதா நவந்த்யா 2. ராஜா ஸார்வபௌம: 3. ராஜபதீ பதிவ்ரதா என்று ஸௌகிக வார்த்தைகள் முன்று அருளிச்செய்தார். உன்னுடைய தாயார் மலடியல்லள் என்பது முதல் வாக்கியம். இதை அவன் மறுக்கவேணுமானால் 'என் தாய் மலடியே' என்ன வேணும். இவ்வரசன் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆள்பவன் என்பது இரண்டாம் வாக்கியம். இதை மறுத்தால் அரசனுடைய சிற்றத்திற்கு இலக்காவேணும். இவ்வாசி கற்புடையவன் என்பது மூன்றாவது வாக்கியம். இதை மறுத்தால் அவளுடைய நிக்ரஹத்திற்குப் பரித்திர

மாக வேண்டியவரும். ஆகவே ஒன்றுக்கும் மறுவாய் திறக்கமாட்டார்கள் தலைகுனிந்து நின்றான் ஆக்கியாழ்வான்.

பிறகு சாஸ்தார்த்தங்களிலும் வாதிப்போர் நடக்க, அதிலும் அவன் வினாவாகவே தோற்றனனாக, அப்போது ஸ்வாமி “அடா அல்பத்துனே ! வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே தாடனம் பண்ணக்கடவதென்று ஸமயபந்தம் செய்தாய், நீ ராஜபுரோஹிதனாய் வயதில் முதிர்ந்தவனாயிருந்தாலால் நான் அது செய்யவல்லேனல்லேன் ” என்றருளிச்செய்ய, இதைக் கேட்டவிதவாங்களனைவரும் உகந்து இவரை ப்ரஹ்ம ரதத்திலேற்றி உத்ஸவம் நடப்பிக்க, அப்போது ராஜமஹிஷி “என்னை ஆளவந்திரோ ? ” என்று ஸ்வாமியை எடுத்தினைத்துக்கொண்டு தன் கொழுநனுடன் மணிமாடமாளிகைக்குள்ளே புகுந்தார். அன்று தொடங்கி இவர் ஆளவந்தார் என்ற கிறிபுத்திருநாடும் பெற்றார். அரசனும் ஏற்கெனவே வாக்களித்திருந்தபடி இவர்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுத்து ஆதரிக்க, ஆளவந்தார் ஸஹதர்மசரிஸமர்விதராய் ராஜபோகத்திலே ஸாமமாக எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்வதிசயங்களை யெல்லாம் கேட்டுணர்ந்த மணக்கால்நம்பி பரமானந்தப்பட்டு ஆளவந்தாரைக் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு அங்கேற வெழுந்தருள, அங்கு ஸாமராஜ்யபந்துக்குத் தக்கபடி கட்டுள் காவுறுமாயிருந்ததனால் உள்ளே புகப்பெய்மலம் ஆளவந்தாரைக் காணமுடியாமல் சிலநாள் வருந்தியிருந்து உபாயசிக்தை பண்ணுகையில், திரு மடைப்பள்ளியில் ஸ்வாமிக் குத் திருப்போனகம் சமைக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் மூலமாக ‘ஆளவந்தார் விரும்பியமுது செய்யும் கறியமுது தூது’ என்றறித்து, நம்பியும் அன்று முதல் ஆறுமாஸகாலம் தூது’ளக்கேரையிட்டுவந்தார். இப்படி நடத்தினவிடத்திலும் ஒரு விசாரமும் காணாமையாலே திருவுள்ளம் வருத்திச் சிலநாள் தவிர்ந்திருந்து பார்ப்போமென்று தூது’ள யிடாமல் வாளாவிருந்தார். அப்போது ஆளவந்தார் அமுது செய்கையில் ‘தூது’ள யில்லாமற் போனதேவ் ? ’ என்று தளிகை செய்பவரைக் கேட்க, ‘ஒருகிழவர் ஆறுமாதமாக நாடோறும் கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தவர் இப்போதுதவிர்ந்தார்’ என்று தளிகைக்காரர் கூற, ஆளவந்தார் அதுகேட்டு விஸ்மயப்பட்டு ‘அப்படியா ! இனியொருகால் அவர் வந்தாராகில் நமக்குத் தெரிவிப்பது’ என்றருளிச் செய்து வைந்தார்.

மணக்கால்நம்பி மறுபடியும் ஆசைகொண்டு ‘இன்னமுஞ் சிலநாள் பச்சையிட்டுப் பார்ப்போம்’ என்று தூது’ளகொண்டு ஸமர்ப்பிக்க வெழுந்தருள, தளிகைக்காரர் ஆளவந்தார்க்குச் செய்தியறிவித்தவாறே அவரை உள்ளேபுக விடவேணும் என்று தியமனமாக, நம்பியும் உள்ளே சென்று நின்றார். ஆளவந்தார் நம்பியின் விலக்தனை தேடிஸஸைக் கண்டவாறே பரவராயிற் தெண்டனிட்டு ஆஸனமணித்து ‘தேவரீர இத்தனைநாளாக நமக்குப் பச்சையிடுகிறது என்ன அபேகைகொண்டு ? அபேகைதமானதை யறிவித்தால் யதாசத்தி ஸமர்ப்பித்துக்கொள்வேன்’ என்றருளிச்செய்ய, நம்பியும் ‘நமக்கு ஒன்றும்வேண்டா ; நாம் உமக்குத் கொடுத்த வஸ்தோமே யன்றி உம்மிடத்துக் கொள்ளவந்தோமல்லோம் ; உமது பூநுவர்கள் தேடிவைத்த அர்த்தமிருக்கின்றது ; அந்த நிதி கிடக்கிறவிடமும் நானறிவேன் ; அந்னை நீர் னக்கொண்டருளுமாவும் நித்யமாக நான் இங்கே தடையொன்று மின்றி வந்துபோம்படி அப்பீனயிடவேணும்’ என்ன ; ஆளவந்தாரும் அப்படியே வாசல்தகையதபடி கட்டையிட்டு, நம்பியும் அன்றுமுதல் கிதையின் செம்மைப்பொருள் தெரியும்படி பதினெட்டு அந்யாயமும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தாரும் ஆரணஸாரமான கிதையின் உட்பொருள் கேட்டருளி திகே திகே ஆர்த்தி அதிகரிக்கப்பெற்று ‘அப்பாம்பொருளை ஸாமஷாத்கரிக்குமுபாயமில்லையோ ? ’ என்று நம்பியைய்க்கேட்க, நம்பியும் ஸாமஷாத்கரிக்கலாமுபாயமுண்டு என்று ஏகாந்தத்திலே சில ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை பாஸாதித்தருள, அதுகேட்ட ஆளவந்தார்க்கு, நெல்லுக்குப் பால் கட்டக்கட்டத் தலைவனாகு

மாபோலே சரணாகதியின் சுவை நெஞ்சிலே படப்பட பரமாத்மசி அநுராகமும் இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் விராகமும் பிறந்ததாக, அந்தப்பரிபக்குவ நிலைமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்த நம்பி இதுவே ஸமயமென்றுகொண்டு அவரைத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற அழைத்துக் கொண்டு சென்று பெரிய பெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணி, 'உமது பூருவர்கள் தேடிவைத்த மஹாரிதி இது காணும்' என்ற காட்ட, ஆளவந்தாரும் ஸேவித்து உள்ளம்பூரித்து, பழுதே பல பகலும் போயினவே! என்று இழந்த நாளைக்கு அறுதபித்துக் கண்ணுங்கண்ணிருமாய் அரங்கத்தம்மானை யதபவித்து *யதஹ ரோவ விரஜேத் ததஹரோவ ப்ரவ்ரஜேத்* என்றதை யடி யொற்றி ஸம்ந்யாஸாச்சரம் ஸ்விகாரம் செய்தருளி "அண்டர்கோணணியரங்கனென்னமுதி னைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே" யென்றுகொண்டு தென் திருவரங்கமே பதியாக வாழ்ந்து போந்தார்.

அப்போது, பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி, திருமாலையாண்டான், திருக்கச்சிநம்பி, வானமாமலையாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான் முதலான இருபது முதலிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசிரயித்து வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்களுள்ளாரும் வித்வான்களுமாய் தர்சனதுவந்தாரர்களுமாயிருக்கிற காலத்திலே மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாரை நோக்கி 'வாரீர்! இன்னமொரு ரஹஸ்ய விசேஷம் குருகை காவலப்பனிடத்திலே யுண்டு; அங்கே போய்க்கேளும்' என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆளவந்தார் 'அந்த ரஹஸ்யவிசேஷம் தேவரீருக்கு இல்லாதேபோவானேன்?' என்ன, நம்பியும் 'உமது பிதாமஹரான ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் அந்த விசேஷத்தை அப்பன் பக்கலிலேயே வைத்துப்போனார்' என்ன; ஆகில் அங்கே கேட்போமென்று ஸமய ப்ரதீக்ஷராயிருந்து கோயிலிலேயே தர்சனம் நிர்வஹித்து வந்தாரானவந்தார்.

மணக்கால்நம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயித்த முதலிகள்—ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரச நம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், வங்கிப்புரத்தாச்சி முதலானோர். நம்பி இவர்களுக்கு அருளிச்செயல்களையும் மற்றுமுள்ள விசேஷார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளி*நல மந்தமில்லதோர் நாடுபுகும்நாள் அணித்தானவாறே *ஆளவந்தாரை நோக்கிப் பல ஹிதங்க ளுரைத்து 'உம்மைப்போலே ஒரு தர்சனப்பிரவர்த்தகரை உண்டாக்கிக் கோயிலை விடாதே யிரும்' என்று நியமித்து உய்யக்கொண்டார்திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

இவருடைய திருநகரத்திராம் மாசியில் மகம் இவரது தனியன். *அயத்தனோ யாமுந மாத்மதாஸம் அலர்க்கபத்ரார்ப்பண நிஷ்க்ரயேண, ய: க்ரீதவார் ஆஸ்திதயௌவராஜ்யம் நமாமிதம் ராமமமேயஸத்வம்*

குருகைகாவலப்பனிடத்திலே யோகரஹஸ்யம்பெறக்கடவீர்' என்று மணக்கால் நம்பி முன்பு நியமித்திருந்ததை நினைத்த ஆளவந்தார், அப்பன் யோகத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்கு மிடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறச்செல்ல, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச் சுவரிலே யோக பிரதராய் எழுந்தருளியிருக்க, அப்போது அவர்க்கு ஸமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ண தென்றெண்ணிய ஆளவந்தார் அந்தச் சுவர்க்கு இப்பால் நிற்க, யோகநிஷ்டரான அப்பனும் திரும்பிப் பார்த்து 'இங்குச் சொட்டைக்குலத்தார் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?' என்று கேட்ட, 'உடனே ஆளவந்தார், அடியேன்! என்று எதிரே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேன் இங்கு விடைகொண்டது தேவரீருக்குத் தெரியாதபடி பின்னே நிற்க, தேவரீர் அறித்தது எங்ஙனே?' என்று கேட்ட, அதற்குக் குருகைகாவலப்பனருளிச்செய்த வார்த்தை;— எம்பெருமானும் நானுமாக அதுபவித்துக்கொண்டிருந்தால் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத்

மாபோலே ஸ்ரீரகுநாதரின் சுவை கெஞ்சிலே பட்டியல் பாமாத்தரி அதாராகமும் இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தல் திராத்தும் பிறந்ததாக, அந்தப்பிரபஞ்சுவி நிலைமைக்குத் திருவுள்ளமுதவந்த நம்பி இதுகாலையிலென்றகொண்டு அவரைத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற அழைத்துக் கொண்டு சென்ற பெரிய பெருமான் சேவிக் கப்பலாணி, 'உமது பூருவர்கள் தேடிவைத்த மஹாநதி இதுவர்தாம்' என்ற காட்ட, ஆளவந்தாரும் லேவித்து உள்ளம்பூரித்து, பழுதே பல பகலும் பிழிந்தே' என்று இழந்த நானைக்கு அததபித்தாக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அரங்கத்தையாகப் பதப்பித்து 'பதஹ ரோவ விரஜேத் ததஹரோவ ப்ரஹ்ரஜேத்' என்றதை யடி யொற்றி ஸம்ஸாரஸாரம் ஸவிகாரம் செய்தருளி "அண்டர்கோணணியரங்கனென்னமுதி னைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே" யென்றுகொண்டு தென் திருவரங்கமே பதியாக வாழ்ந்து போந்தார்.

அப்போது, பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி, திருமலையாண்டான், திருக்கச்சிநம்பி, லாணமாமலையாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான் முதலான இருபது முதலிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசரயித்து வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்களுள்ளும் விக்வான்களுமாய் தர்சனதுயர்காரர்களுமாயிருக்கிற காலத்திலே மணக்காலம் ஆளவந்தாரை நோக்கி 'வாரீர்! இன்னமொரு ரஹஸ்ய விசேஷம் குருகை காவலப்பாணித்தலே புண்டு; அங்கே போய்க்கேளும்' என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆளவந்தார் 'அந்த ரஹஸ்யவிசேஷம் தேவரீருக்கு இல்லாதேபோவானேன்?' என்ன, நம்பியும் 'உமது பிதாமஹரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அந்த விசேஷத்தை அப்பன் பக்கலிலேயே வைத்துப்போனார்' என்ன; ஆகில் அங்கே கேட்போமென்று ஸமய ப்ரதீக்ஷராயிருந்து கோயிலிலேயே தர்சனம் கிர்வஹித்து வந்தாரானவந்தார்.

மணக்கால்நம்பி திருவடிகளிலே ஆசரயித்த முதலிகள்----ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்காக நம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், வங்கிப்புரத்தாச்சி முதலானோர். நம்பி இவர்களுக்கு அருளிச்செயல்களையும் மற்றுமுள்ள விசேஷார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளி*நல மந்தயில்லதோர் நாடுபுகும்பாள் அணித்தானவாதே * ஆளவந்தாரை நோக்கிப் பல ஹிதங்க ளுரைத்து 'உம்மைப்போலே ஒரு தர்சனப்பிரவர்த்தகரை உண்டாக்கிக் கோயிலை விடாதே யிரும்' என்று நியமித்து உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

இவருடைய திருநகரத்திராம் மாசியில் மகம் இவரது தனியன். * அயத்ததோ யாமுந மாத்தமதாலம் அலர்க்கபதாரப்பண நிஷ்ஃரயேண, ய: க்ரீதவாந் ஆஸ்திதயௌவராஜ்யம் நமா மி: தம் ராமமமேயஸதவம்*

குருகைகாவலப்பாணித்தலே யோகரஹஸ்யம்பெறக்கடவீர்' என்று மணக்கால் நம்பி முன்பு நியமித்திருந்ததை நினைத்த ஆளவந்தார், அப்பன் யோகத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்கு மிடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறச்செல்ல, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச் சுவரிலே யோக நிரதராய் எழுந்தருளியிருக்க, அப்போது அவர்க்கு ஸமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணு தென்றெண்ணிய ஆளவந்தார் அந்தச் சுவர்க்கு இப்பால் நிற்க, யோகநிஷ்டரான அப்பனும் திரும்பிப் பார்த்து 'இங்குச் சொட்டைக்குலத்தார் ஆரேனும் வந்தாராண்டோ?' என்று கேட்ட, 'உடனே ஆளவந்தார், அடியேன்! என்று எதிரே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேன் இங்கு விடைகொண்டது தேவரீருக்குத் தெரியாதபடி பின்னே நிற்க, தேவரீர் அறிந்தது எங்ஙனே?' என்று கேட்ட, அதற்குக் குருகைகாவலப்பனருளிச்செய்த வார்த்தை;— எம்பெருமானும் நானுமாக அதுபவித்துக்கொண்டிருந்தால் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத்

தடத்தாலே நெருக்கியனைத்தாலும் அவளது முகத்தையும் பாராத ஸர்வேச்வரன் என் கழுந்
தையமுக்கி நாலு மூன்றுதரம் நீரிருந்த பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தான். அப்படி அவன் பார்க்
கும்போது சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும் வந்திருக்கவேணும் என்றிருந்தேன்காணும்
என்றார். [ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் குலம் சொட்டைக்குலமெனப்படும். ஆழ்வார்பக்கலில்
எம்பெருமான் பண்ணியிருந்த விசேஷ கடாசூதம் அவர்க்குப்பிறகு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திரு
வம்சத்தில் பெருகத் தொடங்கிற்றென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.]

அதுகேட்டு ஆளவந்தார் மிகவுகந்து 'அடியேனுக்கு இந்த யோகாஹஸ்யத்தை யருளிச்
செய்யவேணும்' என்று அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே விழுந்து கிடக்க, அவரும் அப்படியே செய்கி
றேமென்று முடிபிடிக்கெடுத்து "நம்முடைய சரீராவஸானத்திலே சொல்லுகிறோம், வருகிற-
தைப் பூசத்தினன்று அபிஜிந்முஹூர்த்தத்திலே நமக்கு சரீராவஸானமாம், அதற்கு முன்னாக
எழுந்தருளவேணும்" என்று திருமுடிமேழுதிக் கொடுத்தருள, ஆளவந்தாரும் அதனைப் பெற்
றுக்கொண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளினார். அங்கு நம்பெருமாள் திருவத்யயனத் திரு
நாளிலே அரையர் ஸேவையில் *கெடுமிடராயவெல்லாம்* என்கிற திருவாய்மொழியை அரையர்
ஸேனித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த கோஷ்டியில் ஆளவந்தாரு மெழுந்தருளியிருக்க,
கடுவிலை களையலாகும் என்கிற பாட்டளவிலே 'எழிலணியனந்தபுரம் படமுடையரளிற்
பள்ளியின்றவன் பாநக்காண நடமினோ நமக்கருள்வீர் நாமுமக்கறியச் சொன்னோம்" என்
பதை அரையர் ஆளவந்தார் திருமுடி மண்டலத்தைப் பார்த்துப் பலகாலும் ஊன்றிப்புகுந்திப்
பாடி, ஆளவந்தாரும் இதைக் கேட்டருளி 'ஆழ்வாருடைய நமக்களிலே நாம் அந்தாங்கிலே நம
தில் திருவனந்தபுரஞ்சென்று ஸேனித்து வர ப்ராப்தம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்
போதே கோஷ்டியில் நின்று மெழுந்து பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே விடைபெற்றுக்கொண்டு
புறப்பட்டுப் பரவாநதியிலே திருவனந்தபுரத்திற் கெழுந்தருளி அனந்தபுரம்மகாபெரு
மங்களை அருட்செய்து அப்போது வாழ்ந்துபோருகையில், முன்பு குருகை காவலப்பன் யோக
சுதஸ்ஸப்ராப்தேசத்திற்காக நாளிட்டிக்கொடுத்திருந்த கிறுமுழியைப் பார்க்கவேந்தோ எடுத்துப்
பார்த்த வளவில், அதுவே நாளாக இருந்தபடியாலே துணுக்கென்று அலமந்து 'ஒரு புஷ்ப
விமானம் பெற்றிலோமே' என்று சோகித் தெழுந்தருளியிருந்தார். பிறகு சில நாள் கழித்
துத் திருவரங்கப் பெருநாளிலே சொன்று சேர்ந்து, இனிமேலநம்முடைய தர்சனத்திற்குப் பாவந்
தகராவார் ஆங்கொல்? என்று சிந்தை குடிக்கொண்ட சிந்தையரா வெழுந்தருளியிருந்தார்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் வைபவம்.

உந்நேஷன் ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவதரித்தல்

ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முகலிகளில் பெரிய திருமலைநம்பி யென்னு
மாகிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங்கடமுடையானடிக்கீழ் கைக்கரியஞ் செய்து
கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண்பிள்ளைகள் இருவர். அவர்களுள்
ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவள் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸூரி கேசவப்பெருமானுக்கு
வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். பெரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவள் மழலை மங்கலத்தில் கமல
நயந பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தாள். இவ்விருவரும் தம்தம் புக்ககங்களிலே வாழ்ந்தாலை
யில் ஆகிசேடின இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் நருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இந்த
லவுகத்தில் அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியாருடைய திருமருவு

தடத்தாலே நெருக்கியிணைத்தாலும் அவளது முகத்தையும் பாராத ஸர்வேச்வரன் என் கழுத் தையமுக்கி நானு மூன்றுதரம் நீரிருந்த பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தான். அப்படி அவன் பார்க் கும்போது சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும் வந்திருக்கவேணும் என்றிருந்தேன்காணும் என்றார். [ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் குலம் சொட்டைக்குலமெனப்படும். ஆழ்வார்பக்கலில் எம்பெருமான் பண்ணியிருந்த விசேஷ க்டாக்ஷம் அவர்க்குப்பிறகு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திரு வம்சத்தில் பெருகத் தொடங்கிற்றென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.]

அதுகேட்டு ஆளவந்தார் மிகவுகந்து 'அடியேனுக்கு இந்த யோகரஹஸ்யத்தை யருளிச் செய்யவேணும்' என்று அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே விழுந்து கிடக்க, அவரும் அப்படியே செய்கி றோமென்று முடிபிடித்தெடுத்து "நம்முடைய சரீராவஸாநத்திலே சொல்லுகிறோம், வருகிற-தைப் பூசத்தினன்று அபிஜிந்முஹூர்த்தத்திலே நமக்கு சரீராவஸாநமாம், அதற்கு முன்னாக எழுந்தருளவேணும்" என்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தருள், ஆளவந்தாரும் அதனைப் பெற் றுக்கொண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளினார். அங்கு நம்பெருமாள் திருவத்யயனத் திரு நாளிலே அரையர் ஸேவையில் *கெடுமிடராயவெல்லாம்* என்கிற திருவாய்மொழியை அரை யர் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த கோஷ்டியில் ஆளவந்தாரு மெழுந்தருளியிருக்க, *கடுவினை களையலாகும்* என்கிற பாட்டளவிலே 'எழிலணியனந்தபுரம் படமுடையரஹிற் பன்னியின்றவன் பாதங்காண நடமினே நமர்களுள்வீர் நாமுமக்கறியச் சொன்னோம்" என் பதை அரையர் ஆளவந்தார் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்துப் பலகாலும் ஊன்றியுறுத்திப் பாடி, ஆளவந்தாரும் இதைக்கேட்டருளி 'ஆழ்வாருடைய தமர்களிலே நாம் அந்நயிக்கவேண்டித் திருவனந்தபுரஞ்சென்று ஸேவித்து வர ப்ராப்தம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே அப் போதே கோஷ்டியில் நின்றுமெழுந்து பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவனந்தபுரத்திற் கெழுந்தருளி அனந்தபத்மநாபனை மங்களாசாஸனஞ்செய்து அங்கே வாழ்ந்துபோருகையில், முன்பு குருகை காவலப்பன் யோக ரஹஸ்யோபதேசத்திற்காக நாளிட்டுக்கொடுத்திருந்த சிறுமுறியைப் பார்க்கநேர்ந்து எடுத்துப் பார்த்த வளவில், அதுவே நாளாக இருந்தபடியாலே துணுக்கென்று அலமந்து 'ஒரு புஷ்பக விமானம் பெற்றிலோமே' என்று சோகித் தெழுந்தருளியிருந்தார். பிறகு சில நாள் கழித் துத் திருவரங்கப் பெருநகரிலே சென்று சேர்ந்து, இனிமேல்நம்முடைய தர்சனத்திற்குப் பாவர்த் தகராவார் ஆர்கொல்? என்று சிந்தை குடிக்கொண்ட சிந்தையாரா யெழுந்தருளியிருந்தார்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் வைபவம்.

அத்ரேஷன் ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவநீர்த்தல்

ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முகலிகளில் பெரிய திருமலைமயி யென்று மாசிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங்கடமுடையானடிக்கீழ்க் கைங்கரியஞ் செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண்பிள்ளைகள் இருவர். அவர்களுள் ஸ்ரீ பூயிப்பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவன் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸூரி கேசவப்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தான். பெரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவன் மழலை மங்கலத்தில் சுமல நயந பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தான். இவ்விருவரும் தம்தம் புக்ககங்களிலே வாழ்ந்தகாலே யில் ஆதிசேஷன் இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இந்தி லவுலகத்திலே அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஸ்ரீபூயிப் பிராட்டியாருடைய திருமருவு

கருவிலே புகுந்து * கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்டின் என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸார்த்தக மாக்குவான் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை நன்னாளில் திருவவதரித்தனன். * அமுசமயச் செடியதனை யடியறுக்கவும், அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளை அறத்தறக்கவும், செறுகலியைச் சிறி துமறத் தீர்த்துவிடவும், தென்னாங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைக்கவும், மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய் மொழியவும், மாறனுரைசெய்த தமிழ் மறை வளர்க்கவும் அழகாரு மனந்தாழ்வான் அறமிகுநற் பெரும்பூதரில் இங்ஙனே ஏழ்பாருமுய்ய வுதித்தருளின நன்ன ளானது. ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாட்களினும் வாழ்வானநான் நமக்கென்று நாத்ரிசை யும் கொண்டாட நின்றது. இத்திரு நன்னாளின் சிறப்பை மணவான் மாமுனிகள் ஒரு சீரிய செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார் ; அதாவது:—

“சங்கர பாக்கரயாதவபாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதம்.

சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திருநான்
வெங்கலியிங்கிலரி விறு நமக்கிலை யென்று மிகத் தளர்நான்

மேதிரி நஞ்சுமையாறு மெனத்துயர் விட்டு விளங்கிய நான்
பங்கையராணி பராங்குர முன்னவர் வாழ்வு முனைந்திரு நான்

மன்னிய தென்னாங்காபுரி மாமலை மற்று முனைந்திரு நான்

செங்கயல் வானிகள் குழுவயல் காளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதர்ச்

சீமானினை யாழ்வார் வந்தருளிய நான் திருவாதிரை நானே.” என்பதாம்.

வலதாராஸஸ்ய சிந்தனம்.

இங்ஙனம் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சா யுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஸேநருடைய தோற்றமென்றும் இப்படி பலவாறாகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் *அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேள் வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண் சார்ங்க வில்லும் புடை யார் புரிசங்கமுமிந்தப் பூதலங் காப்பதற் கென்றிடையே யிராமானுச முனியாயினவிர்நிலத்தே* எ ன் னும் பாசுரத்திலும், * ப்ரதயந் விமதேஷ- எவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முரா ரே: என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியிலும் ஸ்வாமியின் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. *விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மென்னும் விஷயத் தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவ ரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா' என்னும் தில்யகார்த்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமானுஜராகத் திருவவதரித்தானென்பதை மிக விரிவாக அருளியுள்ளார். *ஸ்ரீமத்யாம் பூதபுர்யாம் அதிதரணிதலம் சேஷ ஆவிப்பூவ இயாதிகள் காண்க. எம்பெருமான் தன்ன அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவன ந்தாழ்வானே சேர்க்கிந் நிலவுலகத்திற்சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரஸிக்கக் கடவை என்று நியமித்தருள், அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் சித்திரைமார்த்தத் திருவாதிரையன்று ஸ்ரீசேசவஸோமயாஜிகளுக்குப் பூதஸ்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்விட த்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள். இப்படியே மற்றொரு சிஷ்யரான வடுக நம்பியருளிச்செய்த ச்லோகரூபமான யதிராஜவைபவ கார்த்தத்தில் *சேஷாம்சுக: கேசவ யஜுவதேவ்யாம்* என்றுள் ளது. வேதார்த்த தத்துவப்பொருள்களை நிலைநாட்டுதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற், காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய்த் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் சேசவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின்பொருள். இவ்வடுகநம்பிகள் தாமே அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமானுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்

ரத்தில் * பெளத்தத்தவர்த் தவ்வர்தம் : சேஷருபரதர்சக : என்பது இருபத்துமூன்றாம்
 ச்லோகம். எம்பெருமானுருடைய பூர்ணகடாசுத் பாதா பூதராய அலர் திறத்துத் தேவமுற்ற
 நியாதே யீடுபட்டிருத்த மஹாபாஜனான கருடவாஹர பண்டிதர் பணித்த தீவ்யஸூரிசரித்
 மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் சொல்லு
 மிடத்து* பெளஜங்கம் வபுரபஹாய சேஷபோகீ யத்ருபம் தரிபுவநவந்திதம் ஜகாம்* [திருவள்ளு
 காழ்வான் தனது உரமவுடலை விட்டொழிந்து இராமாநுச முனியார் திருவருவந்தை
 படைந்தான்] என்றும். மேலே யாதவப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரகக்ஷஸ்ஸம் கூறினதைக்
 கூறுமிடத்து “உமது பக்தத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரகக்ஷஸ்த்ரக்மகத் திருவனந்தாழ்
 வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவ தரித்தவருமரன [ராமாநுஜ னென்கிற] இந்த மஹானி
 டத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்” என்றும் சொல்லப்பட்டது. தேசிகருடைய திருவடியான
 ப்ரஹ்மகந்த்ர ஸ்வாமிபணித்த திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தில் *சைத்ரார்த்ராஸம்பவம் விஷ்ணு :
 தர்சனஸ்தாபநோத்ஸுமம், துஸ்யாமண்டலே சேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே* [எம்பெரு
 மானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை மாதத் திருவாதிசையில் தொண்டை
 நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுகின்றேன்] என்று
 சொல்லிற்று. இராமாநுஜ நூற்றந்தாதியில் * நல்லார் பரவுபிராமாநுசன்* என்ற எண்பதாம்
 பாசரத்தின் விபாக்கியானத்தில் *அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ் து தத:பரம், பலபந்ரஸ்
 த்ருநியஸ்து கலெள ராமாநுச: ஸ்மருத: * என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக்
 காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச்செய்திருக்க,
 நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸம்பந்தியிலும் பஞ்சாயதாவதாரம் விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்
 படி அருளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும். இதற்குப் பெரியார் பகரும்
 ஸமாதானமாவது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ர நூல் என்பது வேறு, சரித்திர
 நூல்களில் அவதாரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ
 வென்னில் கவிகளின் புத்திசமந்தராத் திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியரின் ப்ரபாவ விசேஷங்
 களுக்கு ஏற்றபடியும் பல்வகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால்
 அறுதியிடப்படுகிற அவதார ஹஸ்யத்தவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உத்திகள்
 உபமர்த்திக்கமாட்டாவென்று.

நாமகரணமும் சாஸ்த்ராப்யாஸமும் க்ருஹஸ்தாசரமப்ரவேசமும்

ஆஸூரி கேசவப்பெருமாள் இங்ஙனே தமக்குத் தோன்றிய திருக்குமாரர்க்கு
 யதாவிதி ஜாதகம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரியதிருமலைமயி கேட்டருளிப்
 பரமஸந்தோஷத்துடனே திருமலையில் நின்றுப் ஸ்ரீ பெரும்பூதுரேற லெழுந்தருளி ஸர்வ
 லக்ஷணஸம்பந்தமான திவ்யசுகவின் முகவொளியைக் கண்டு வியந்து உள்ளம் பூரித்துப்
 பன்னிரண்டாமநாளில் ‘ ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—இளையாழ்வான்’ என்று நாமகரணம் செய்
 தருளினார். மற்றும் அந்நப்ரகசன செளனோபயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம் கால
 காலங்களிலே நடைபெற்று “சொல்லார் தமிழொரு முன்னும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லை
 யில்லா வறநெறியாவுந்தெரிந்தவன்” என்று அமுதஞர் நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்கிறபடியே
 ஸாங்கோபாங்க ஸகல வித்யாபாரங்கதராய் ப்ராப்த காலத்திலே க்ருஹஸ்தாசரமததையும்
 ஸ்னிகரித்து பெருமாள்மோயிலுக்கருகான திருட்டிட்டுழியிலே யாதவப்ரகாச னென்பானொரு
 ஏகதண்டி ஸம்ந்யாவலி பூர்வபக்த வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்துபோருகிறுனென்று
 கேட்டு இளையாழ்வார் தாமும் அங்கே யெழுந்தருளி அவன்பக்கல் ச்ரோதாவாய் அந்நவதித்
 திருந்தார்.

கோவிர்தப்பட்டருடைய வரலாறு

பாதவப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்தசாவணம் செய்துகொண்டிருக்கையில் மதுக்கைக்கத்திலிருந்து ஸ்ரீகோவிர்தப்பட்டருன்கிற ஆசிரியரும் ஸஹாதயாயிவாக ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பா என்று ப்ரஸித்திபெற்றவர். ஸ்வாமி யின் மாதவரான திருமலைம்பிக்கு இரண்டு ஸஹாதரிகளென்றும் ஒரு ஸஹோதரி மதர மங்கலமென்றும் அக்ரஹாரத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாளென்றும் கீழேசொன்னோம். தை மாதத்துப் புனாவஸு நக்ஷத்திரத்தில் இப்பிராட்டியின்ற புதல்வரே எம்பாருன்கிற கோவிர்தப்பட்டார். இவர் ப்ராபுச்சாலங்களிலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேத வேதாங்கங்கள் பதிகரித்து மஹாவிதவானாயிருந்தார். ஸ்வாமிக்குச் சிறியதாயார் திருக் குமாரரான விவர், திருப்புக்குழியில் தமையனார் பாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கிற ரென்று கேட்டுத் தாமுங்குட அதிகரிக்க விரும்பி அவனிடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.

யாதவப்ரகாசர் அபார்த்தங்கள் கூறுதல்

பாதவப்ரகாசர் மாயாவாதிமதஸ்தராகையாலே வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பல விடங்களில் பொருந்தாத பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைக் கேட்கும்போது ஸ்வாமிக்குப் பரிதாபம் பொறுக்க முடியாததாயிருக்கும். 'பொருந்தும் பொருள்' இதுவன்றோ என்று தாம் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது ஹுங்காரம் பண்ணிநிற்ப்யாதவர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் *கய்யாஸம் புண்டரீகமேவமகூனி* என்கிற சருதிவாக்யத்திற்குப் பொருள்கூறுகின்ற யாதவர் "குரங்கின் ப்ருஷ்டம்போல் சிவந்த தண்டன்" என்று இகழ்வான பொருளைச் சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொறுக்க கில்லாத ஸ்வாமி மிக வுஷ்ணமான கண்ணீர் பெருகின்று "கய்யாஸ மென்பதற்கு இப் படியே பொருளைக் கூறுவது? கம்போம்பஸ்ஸமுத்தூத-ஸும்ருஷ்டநாள்-ரவிகர விகலித மானதோர் செந்நாமரைப் பூப் போன்ற திருக்கண்கள் படைத்தவன் என்றன்றோபொருள்' என்று வ்யுதபத்திகளை விசதமாகக்கூறி உபபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சினந்து 'நாம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித்திரும்; இல்லையாகில் விட்டுப்போம்' என்ன, ஸ்வாமியும் சிந்தை கலங்கி விலகியிருந்தார்.

ஸ்வாமியை மாய்க்கும் விரகுபார்த்தல்

இப்படியிருக்கையில் அந்த யாதவப்ரகாசருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அதா வது—இந்த ராமா நுஜன் விலகாதமான மேதையும் அன்பாந்ருசமான ப்ரதிபையும் பொலிய நின்றான்; இவனால் அத்தவத தர்சனம் குன்றும்போலும்; ஆகவே இவன் முடியும் விரகு செய்வது நன்று—என்று. இதைப்பற்றிப் பலவாறு ஆலோசிக்கையில், இவ்வினையாழ்வானைக் கங்கையில் மணிகர்ணிகையிலே தள்ளி ம்ருத்யுவசமாக்குவதே பாதகமற்ற பணியென்று அறுதி யிட்டு, ஒரு நாள் ராமா நுஜரை வரவழைத்து 'நீர் இல்லாமல் எங்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதா யிருந்தது; முன் போல வந்திருந்து மனமொத்து வாசித்து க்ரந்தந்தை அளிச்சிந்தமாக நடத் திப்போரும்' என்று ஸதுபாயமாகச் சொல்லி ஸ்வகோஷ்டியிலே சேரவிட்டுக் கொண்டு பாட ப்ரவசனம் நடத்திவந்தார் யாதவர். ஏற்கெனவே தாம் எண்ணியிருந்தபடி நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக ஒருநாள் கோஷ்டியிலே கங்காயாத்திரைப்புறப்பாட்டை ப்ரஸ்தாவித்து ஸ்வாமியுட்பட எல்லாருமிசைத்தவாறே ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டார் யாதவர். இன்பாழ் வாரும் கோவிர்தப்பட்டரும் கூடவே செல்லாநின்றார்கள். கடுகவே யாத்திரை டவாநிற்கை யில் விரத்ய ப்ரதேசத்திலே போம்போது சில இங்குதங்களாலே இந்த யாத்திரையின் நிமித்த மின்னதென்றுணர்ந்த கோவிர்தப்பட்டர் ஓரிடத்திலே இனையாழ்வாரும் தாமுமாய்ப் பின்தங்கி

நின்று செய்தியை ரஹஸ்யமாக ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்து வந்து போம்படி ஸுகிப்பிக்க, ஸ்வாமியும் அங்கு சிந்தும் அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளினார். [யாதவப்ரகாசர் செய்தியைப் பிறகு சொல்வோம்.]

ஸ்வாமி ஓரிரவிலே கச்சிப்பதி சேர்தல்

நிர்ஜனமும் நிர்ஜலமுமான நீர் காட்டிலே பிரிந்துதிரும்பின ஸ்வாமி அவ்வழியை விட்டுக் குறுக்கே நெடுந்தூரஞ்சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றுபார்க்க, கண்ணுக் கெட்டின வளவு *அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை* என்னும்படியான நிலைமையாய் ஒருவரும் துணை யின்றிக்கே* ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும் நாவாய்ப்பொல் துளங்கி நின்று வழி திகைத்து நிற்கையிலே, எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பரமஸாத்விகர்களை விட்டுந் கொடுக்க மாட்டாதானொருவனுக்கையாலே இவர்க்குத்துணைசெய்ய விரும்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வாளும வில்லுங்கொண்டு மனைவியுடனே முன்னே வந்து தோன்ற, ஸ்வாமியும் அந்த தம்பதிகளைக்கண்டு கலக்கத்தீர்ந்து உள்ளம் தேறி நின்று 'நீங்கள் எங்கு நின்றும் வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் விடை கூறினதாவது--நாங்கள் உத்தரநேசத்து வலித்தாச்சரமத்தில் நின்றும் வருகிறோம்: ஸத்யவ்ரத சேஷ, ரத்தை நோக்கிச் செல்கின்றோம்--என்று. அது கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கிறேன்; எனக்குத் துணையாயிருக்கமுடியுமோ?' என்று கேட்ட, நல்லது, அப்படியியயாதலாம் என்று அவர்கள் சொல்லி முன்னடியிட ஸ்வாமி யும் அவர்களைப் பின் செல்ல விர்த்த்யாடவி நீங்கி மலைப்பொழுதாயிற்று. அப்போது ஓரிடத் திலே தங்கி ஆனந்தானங்களை முடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் நடந்து சென்று பின்பு நன்னிருளாயிருந்ததனால் மேலே வழி நடந்து செல்ல மாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மரத்தடியின் கீழ்.

அப்போது வில்லியின் மனைவி தாஹம் மேலிட்டுத் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கண்கள னிடம் கூற, அவளும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்கவில்லையே; சிறிது போது ஆறியிரு: விடிந்தவாறே நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லித் தேற்றினாள். அப் போது ஸ்வாமிபின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருந்தமுற்றது. ஐயோ! நமக்கு மஹோபவாசிக ளான விவர்களுக்கு நாம் விடாய் தீர்த்தும்படியான தேசமாக இல்லையே! என்கிற நிர்வேதத் தோடேனே சிறிது போது திருக்கண் வளர்ந்திருந்தார். பின்பு கண்கிருளாகன்று கிழ்வானம் வெள்ளென்று காலையப்பொழுதானவாறே மூவருமெழுந்து வழி நடக்கத்தொடங்க, அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணற்றங்கரையிலே அமைந்துக்கொண்டு போய்விட்டு இவரைப் பார்த்து 'அருள்முகிலே! மிகவும் விடாய்த்திருக்கின்றோம்: இக்கிணற்றிலே சிறங்கி ஒருகை அள்ளித் தீர்த்தம் தருவீராக என்ன, அவரும் உடனே கிணற்றிசிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் தீர்த்தம் வாரியெடுத்து மூன்றுதரம் கொடுக்க, அவர்களும் வாங்கி விடாய்தீரப் பருகி உருக்காட்டாதேயொளிக்க, இவரும் கமையேறி வந்து பார்த்தவாறே எங்குந்தேடியும் அவர்களைக் காணாமல் சுற்றிலுங் கூப்பிட்டுத் திசைகளையுற்றுப் பார்க்கையில் மாடமாஸிகைகளும் கோபுரங்களும் விசேஷஜன ஸஞ்சாரங்களும் காணப்பட, முன்னே தோற்றின சிலரை நோக்கி இவ்விட மெல்லுரென்று கேட்ட, 'புண்யகோடி விமானம் முன்னே தோற்றாநிற்க எல்லுரென்று கேட்பதென்கொல்? இது சாலைக்கிணறன்றோ, கச்சிப்பதியன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஸ்வாமி மிகவுமாச்சரியப்பட்டு வழித்துணையான வில்லிகளைப் பெரு மாளும் பிரசாத்தியுமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி என்கொலம்மான் திருவருள்கள்! என்று தலை சீய்த்து*உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ? என்று பலவாறு கூறிப் புலம்பி ஒருவாறு

உள்ளத்தேறியெழுந்து சென்று தென்னத்தியூர் கழலினைக்கீழ் ஸேவித்து அப்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக நித்தியமும் சாலைக்கினற்றில் நின்றும் திருவாராதனத்திற்குத் தீர்த்தங்கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வாரா நின்றார்.

யாதவப்ரகாசரது மேற் செய்தி

இளையாழ்வார்செய்தி இங்ஙனேயிருக்க இனி யாதவப்ரகாசனுடைய செய்தி கேண்மின்; நவெழியிற் பிரிந்துபோன இளையாழ்வாரும் கோவிந்த பட்டரும் வரக்காலேமேயென்று யாதவர் திரளுடனே ஓரிடத்திலே தங்கி யெதிர் பார்த்திருக்க, சிறிதுபோது கழித்து கோவிந்த பட்டர் வந்துசேர, 'வந்திரோ? இளையாழ்வார் எங்கே?' என்று அவரைக்கேட்க 'அவரை நான் காணவில்லையே' என்று கூற, யாதவர் சிலசிலையர்களை இங்கு மங்கும் போகவிட்டுத் தேடிப் பார்க்கச்சொல்ல, அவர்களுந் தேடிப்பார்த்துக் காணாமல், ஐயோ! காட்டிலே என்ன தீங்கு வந்ததோவென்று அனைவரும் வியாகுலராய், பகலத் ஸங்கல்பப்படி யாகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து சென்று வழியடைவே கங்கைக்கரை சேர்ந்தார்கள்.

கோவிந்தபட்டர் லிங்கங்கொணர்தல்

ஒரு நாள் கோவிந்த பட்டர் கங்கையில் நீராடுகையில், அவரது கையிலே ஒரு லிங்கம் வந்து சேஷ வியப்படைந்து இஃது என்னென்று யாதவர்க்குக் காட்ட, அதற்கு அவர் பரம ஸந்தோஷத்துடனே 'நீர் தைவஜ்ஞராதையாலே கங்காஸ்நானபலன் கைசேர்ந்தாற்போலே கங்கா தரக் கடவுளே கைபுகுந்தபடி காணும்' என்று சொல்லி இவரிடத்திலே விசேஷப் பரிபத்தியுட னிருந்தார். அன்று முதல் எல்லாரும் கோவிந்தபட்டரை உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார் என்று பேரிட்டழைக்கத் தொடங்கினார்கள். [உள்ளங்கை குளிர்ந்த நாயனார் என்பாருமுளர்.]

யாதவரும் கங்காஸ்நானம் பண்ணி யாத்திரையை முடித்து மீண்டு ஸ்ரீ ஜகந்நாதம் அஹோபிலம்வழியாக வர, கோவிந்தர் இந்த லிங்கத்தை ஒரு உசித ஸ்தலத்திலே பிரதிஷ்டை செய்வித்து வருகிறேன் என்ன, அவரும் அப்படியே செய்யுமென்று விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டுத் தாம் பரிவாரங்களுடனே பெருமாள் கோயிலேற வந்து சேர்ந்தார். கோவிந்தரும் கம்முடைய ஜன்மபூமியான மழலைமங்கலஞ்சென்று சேர்ந்து அந்த லிங்கத்தை அங்கே பிர திஷ்டிப்பித்து, பிறகு காளஹஸ்தியென்கிற சிவஸ்தலத்திலே சென்று அவ்விடத்திலே சிவ பிரானுடையவும் சைவர்களுடையவும் பஹுமானங்களைப் பெற்று அங்கே ஆஸய வழிபாடு செய்பவர்களுள் தலைவராய் நின்றார்.

யாதவப்ரகாசரும் நாமாங்குளம்

ஸ்ரீ காளிபுரியிலே யாதவர் இளையாழ்வாரைக்கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து 'வாரீ! விந்தயாபிவியிலே உம்மைக் காணுமையாலே பலவாறு அதிசங்கித்துக் கணக்க க்லேசித்திருந் தோம்; எப்படியோசுகமாக வந்து சேர்ந்திரே! இவ்வளவு காணப்பெற்றோமே!' என்று குரல் தழுத்துக்கூறி, இவரும் வந்து சேர்ந்த வரலாற்றை [வில்லிகனின் செய்தியை] உள்ளபடியே யுரைக்க, யாதவருக்கேட்டு இவருடையபடி லோக விவரணமாயிருந்ததென்று உகந்து அவ்விராமானுசை மீண்டும் ஸ்வகோஷடியிலே கூட்டிக்கொண்டு க்ரந்த ப்ரவசனம் நடத்தி வாரா நின்றார்.

ஆளவந்தார் கச்சிக் கேழுந்தருளி யீருதல்

யாத்திரை யடைவாகக் காஞ்சிபுரியில் நின்றும் கம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சென்று பெருமானைத் தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் வார்த்தாப்ரஸங்கத்திலே பெருமாள் கோயிலில் விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இளையாழ்வாருடைய ஞானப்பெருமை முதலிய வைபவங்களையும்

கய்யாஸத்ருதி முதலானவற்றிலே யாதவப்ரகாசரை மேலிட்டிப் பொருள் பணித்த வகை
களையும் எடுத்துரைக்கிறதென்றார் உள்னம்பூரிந்து, இத்தொழிலில் தாமரை பூந்தாற்
போலே இவ்விருள் தருமாடாகத்திலும் இப்படி பொருமஹாதுபாவர் தோன்றப் பெறு
வதே! என்ன விபந்து அப்பொழுதே அவரைக் காணவெனுமென்னும் ஆவலுடனே திவ்ய
தேசங்மீது மங்கலாசாஸனஞ் செய்துகொண்டே சுச்சிப் பொருளாளன் ஸன்னிதிக்கெழுந்
தருளிற் திருமலையிலே மங்கலாசாஸனஞ் செய்து கீழே நிறுப்பற்றினருகே திருவனந்தாழ்
வானையும் அரியமாணிக்கப் பெருமானையும் ஸேவியா நிற்க, அங்கே யாதவப்ரகாசர் தம்
திரளுடனே பெருமானே ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாரா நிற்க, ஆளவந்தார்
தம் அருகேயிருந்த தருக்கச்சு கம்பியை நோக்கி 'இத்திரானிலே இளையாழ்வார் யாவர்?'
என்று கேட்ட, அவரும் 'அந்நே விரந்துநெடுகி ஆஜாதுபாஹுவாய் வருகிறவர் என்று காட்ட,
ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிர நோக்கியருளி *ஆம் முதல்வனிவன்* என்று
விசேஷ கடாசும் செய்தருளி, பெருஞாளப் பெருமானே நோக்கி *யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா*
என்றொரு ச்லோகத்தால் இளையாழ்வார் கந்தர்சனஸ்தாபகராய்ப்படி அருள் பரிகைக்காகச் சொ
கதிகெய்து அப்போது இளையாழ்வார்க்கு ஒரு நல்வாச்த்தை சொல்ல அவஸரம் காணுமை
யாலே மீண்டும் முதலிசனும் தாமுமாகக் கோயிலேற வெழுந்தருளினார்.

ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு காட்டின ராமாநுஜர் பெருமை.

அக்காலத்தில் சுச்சி கந்தர்மன்னனுடைய பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க
அதற்கு ஒருபடியாலும் பரிஹாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறந்த மந்த்ரவாதி யென்று
கேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவ்விடம்வந்து செய்துகூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை நான்
போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கொண்டு நியமிக்க அவர்களுஞ் சென்று அப்படியே
சொல்ல, நான் தான் அவனைப் போகச்சொன்னதாகச் சொல்லுகொண்டு ப்ரஹ்ம
ரக்ஷஸ்ஸு திரஸ்காரமாகச் சொல்லிவிட அடுத்துணர்ந்த யாதவர் சிற்றங்கொண்டு தம் திர
ளுடனே அரசன் மனையிலேவந்து மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸருகில்
நின்று முஷ்டிபிடிக்க, ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும் முடக்கினகாலை நீட்டி, 'அடா யாதவா! நீ ஜபிக்கிற
மந்த்ரம் நானறியேனோ?' என்று அந்த மந்திரத்தையுஞ்சொல்லி 'அப்பா உன் பிறப்பு வரலாறு
நான் சொல்லுகிறேன் கேளாம்; நீ மதுராந்தகத்து ஏரிக்கரையிலே யிருப்பதொரு புற்றிலே
ஓர் உடம்பாயிருந்தாய்; கோயில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது அங்கே
நீராடி யமுதுசெய்கிறவிடத்திலே சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப்
பெற்றாய்; அதனால் வித்வானான ஜம்மம் பெற்றனை. நானோ முற்பிறப்பில் அந்தணனாயிருந்து
அரிய பெரிய வேள்வி நிகழ்ந்திவான்; உன் மந்திரத்திற்கா நான் போவேன்? உன் பக்கலில்
வீற்றிருக்கின்ற ஆதிசேஷாய்மான இளையாழ்வார்போகச் சொன்னால் போவேனத்தனை' என்று
சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தேசுருன்றி இளையாழ்வாரை நோக்கி நீர்தாம்
போகச்சொல்லும் என்றுகூற, அப்படியே ஸ்வாமி நியமிக்க, 'உமது திருவடித் தாமரைகளை
என் தலைமீது வைத்தாலொழியப் போவேனல்லேன்' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திரு
வடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சியெய்தி தெண்டனிட்டு இதோ போகிறேனென்று சொல்
லிக்கொண்டே, போனமைக்கு ஓரடையாளங்காட்டிப் போயற்றது. யாதவரும் இளையாழ்வாரை
மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடிக்கொண்டே மடம் சென்று சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிந்தனை.

கம்பெருமாள்ஸந்திதியில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழி காலசேஷம் நிர்வஹித்தருளா
நிற்கையில் * ஒன்றுந்தேவிலே * இலங்கத்திட்ட புராணத்திருமென்கிற பாகரம் நடவா நிற்க,
'நமக்குப் பின்பு இத்தர்சனம் நிர்வஹிப்பாரொருவரையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்கிற

விசாரம் பரிசுப்பாதி அதிகமாக இளையாழ்வாரின் தலையில் திருவுள்ளஞ்சென்று 'இவரை யாதவப் பாகாசனோடே உறவறுத்து நம்மோடே சோனாகும் உபாயமொன்றில்லையே' என்று கோஷ்டி நாலே நிரியேதத்தோடே யருளிச் செய்து பின்னியும் பேரருளாளனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி அருளுளிச்செய்து 'சிற்றகைவே அடியேன் பண்ணின் பரபத்தியை ஸபலமாக்கியருளவேணும்' என்று மிகவும் வேண்டினார்.

ராமானுஜர் யாதவரை விட்டு விலகித் திருக்கச்சிநம்பிக்கு அணுக்கராயிருத்தல்.

ஆளவந்தாருடைய அந்தரங்கப் பரபத்தி விரைவில் பவிக்க வேண்டிய காலம் வந்து விட்டபடியால் ஒருநாள் யாதவப் பாகாசருக்கும் இளையாழ்வார்க்கும் உபரிஷதர்த்த விசாரத்தில் பேராட்டம் வலுத்தது. அன்று விசிஷ்டாத்வைத வரித்தார்த்தக் கோட்பாட்டை ஸ்வாமியெழு அற்புதமாக எடுத்து உபநயனிக்க வாய்த்தது. அப்போது யாதவர் பரபாகாசனான மொன்றும் பண்ண முடியாத தன்மைவினால் அளவிறந்த சிற்றங்கொண்டு 'இன்று தொடங்கி நீர் என்னிடம் வாசிக்க வேண்டா; உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியான விடத்தைச் சென்று வாசித்துக் கொள்ளும்' என்று மறுத்து விடவே, இதைப்பேசியிருந்த மாகத் திருவுள்ளம் பற்றி உவந்தவுள்ளத்தான இளையாழ்வார் தமது திருத்தாயார் பக்கலிலே இச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவளும் நெஞ்சு கணிந்து 'பிள்ளாய்! இதுகாறும் வாசித்தது போதும்; திருக்கச்சி நம்பிகள் பேரருளாளப் பெருமானுக்கு அணுக்கராயிரா நின்றார்; அவரையுறவர்த்தித்துக் கொண்டு அவர் சொல் வழுவாது ஒழுகுவது பாங்கு' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே நம்பிகளை யடிபணிந்து அவருடைய நியமனத்தினால் பண்டுபோல சாலக் கிணற்றில் நின்று நானோடும் ஒரு குடம் திரும்ஞ்சனம் கொணர்ந்து தேவப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து வருபவராயிருந்தார்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ராமானுஜரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கழைத்துச்செல்லப் பெரியநம்பி வருதல்.

கோயிலில் ஆளவந்தார் திருமேனி நோவு சாத்தி "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயலகிலின்னடிகில் வைப்பாரை நாடாயே" என்னவேண்டும்படியான நிலைமை பெய்தியிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் நின்றும் யாத்திரை யடைவே அவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி இளையாழ்வாருடைய செய்தி என்னவென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீ ராமானுஜர் சில நாளாக யாதவப் பாகாசரை வெறுத்து விட்டிருந்த திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே பரவலாய்த் தேவப்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திலே ஊன்றி யிருக்கிறாரென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு ஆளவந்தார் மிகவும் திருவுள்ளமுசந்து தம்முடைய அந்தரங்கப் பரபத்தியைப் பேரருளாளன் விரைவிலேயே ஸபலமாக்கியருளின படிக்கு உவந்து தமது அந்தரங்க சிஷ்யரான பெரிய நம்பியையழைத்து இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சடக்கெனத் தென்னத்தியூர் கழுவினைக் கீழே சென்று எப்படியாவது இளையாழ்வாரையிங்கே யழைத்து வரவேணும்' என்று நியமித்து, ஸ்தோத்ர ரத்னத்தின் அருஸந்தானத்தைத் துணை கொள்ளும்படிக்கும் ஸமர்ப்பித்துப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய நம்பியும் ஸ்வாச்சார்ய நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரி வந்து சேர்ந்தார்.

பெரிய நம்பியும் ராமானுஜரும்.

தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான திருக்கச்சி நம்பி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்றமை யறிந்து அவர்பக்கலிலே சென்று சேர்ந்து தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்திதிக்குச்சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, அப்போது இளையாழ்வார் சாலக்கிணற்றுக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் தீர்த்த சும்பத்துடனே திரும்பி வரு

கிற ஸமயமணித்தென்றும் தெரிந்துகொண்டு அபிமுகமாக வெழுந்தருளி அவர் வரும் வழி யிலே ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு செவிக்கினிய கம்பீர மதர ஸ்வரத்துடனே ஸ்தோத்ராத்ந த்தை அதுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இளையாழ்வாரும் திருமுடிமேல் திருநீர்க்குடந் துடன் வருபவராய் அப்போது பெரியநம்பியின் அதுஸந்தானத்திலிருந்த * ப்ரஹ்மா சிவச் சந் மக: பரமஸ்வராத்ரி எதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே* என்கிற ச்லோகத்தைத் திருச்செவிசாத்தி 'இது யாருடைய திவ்யஸூக்தி'? என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவ் ரும் 'இது ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்தி' யென்றுரைக்க, 'ஆகில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேனுமே' என்று இளையாழ்வார் கூற, 'ஆகலாம்; நம்மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம்' என்று பெரிய நம்பி பணிச்ச, இருவரும் தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டவர்களாய் வாக்த்தை யாடிக் கொண்டே 'ஸன்னிதாபிற்சென்று சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் திருமஞ்சனத்தைப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு நியமனமும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சிநம்பியின் அதுமநி யையும் பெற்றுப் பெரிய நம்பியுடனே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேறச் செல்லாநின்றார்.

ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுதல்

பெரிய நம்பியைப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்ட பிறகு சில நாளளவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே அநாரோக்ய மதிகரித்துத் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளும் ஸந்தி வேசமாயிற்று. மிக்க தளர்ச்சியோடே ஸன்னிதிக் கெழுந்தருளி அமலனாதிபிரானனு ஸந்தானத் துடனே பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழுது வரிசைகளும் பெற்று நல மந்தமில்லாதோர் நாடுபுக நியமனமும் பெற்று மடமேற வெழுந்தருளி உபநிஷத்துக்களையும் அருளிச் செயல்களையும் முதலிகள் ஸேவிக்கத் திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து *அத்தமில் பேரின்பத்தடியமோ டிருந்து கனிக்கவேண்டி மணக்கால்நம்பிகளின் திருவடி களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மரத்தார்த்தாலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். திருவரங் கம் பெருமானாரைப் முதலான் எல்லாரும் வேரற்ற மாம்போலே விழுந்து துடிக்க, அந் குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி ஆளவந்தார் குமாரரான பிள்ளைக்கரசநம்பியை நோக்கி மேல் நடைபெறவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு உத்யோகிப்பிக்க, ஆளவந்தார்படி யென்று இன்றைக்கும் வழங்கி வருகிற விலகலுண ப்ரக்ரியையிலே சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி, திருக்கரம்பன் துறையிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்ய மங்கன விக்ரஹத்தை ப்ரஹ் மரத்தத்திலே யெழுந்தருள்ப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாயிற்று. பெரியநம்பி இளையாழ்வாரு டனே திருக்காணியின் ஸமீபமாக எழுந்தருளுகிற ஸமயமும் மேலே குறித்த ஸந்தர்ப்ப மும் ஒத்திருக்காது.

ராமாநுஜர் ஆளவந்தாருடைய சரமத் திருமேனியை ஸேவித்தல்

பெரியநம்பி திருக்கரம்பன் துறையிலே பெரிய திரைக்கண்டு எதிரே வருகிறவன் களை நோக்கி என்ன வினாவென்று கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந் தருளினாரென்ன, அதுகேட்ட இருவரும் மூர்ச்சித்து க்லைகித்து. விமலசரம விக்ரஹத்தை யாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றோமென்று தேறியெழுந்து அருளே வந்து சேர்ந்து கண்பனி சோர நின்று ஸேவிக்கையில், இளையாழ்வார் அந்த சரமத் திருமேனியை ஆபாத குடமாக ஸேவித்து வருபவர், திருக்கையில் மூன்று திருவிரல்கள் முடங்கியிருக்கக் கண்டு 'மூன்றும் இப்படியுண்டோ? இப்போதுதானோ?' என்று முதலிகளைக் கேட்க, அவர்களும் 'மூன்

பிலகை: இப்போது 'கண்டதித்தனை' என்ன; இனையாழ்வாரும் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஏதேனும் குற்றத்தொண்டாயிருக்கவேண்டுமென்று கருதி. முதலிகளைப் பார்த்து முன் வியாக்கியான ஸம்பங்கனிலே அபிமத ஸல்லாபங்களைக் கேட்டிருப்பீர்களே: திருவுள்ளத்திலோடியிருப்பன சில அறியப்பெற்றதுண்டோ? என்று கேட்க: அவர்களும் மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்தார்கள் - 1. ப்ரஸ்மஸூதரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதமதாதுஸாரியான பாஷ்யம் அவதரிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பமும் 2. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக் கொரு வியாக்கியான மவதரிக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பமும் 3. வ்யாஸபராசாரர்களிடத்திலே க்ருதஞ்ஞதாதுஸந்தானம் நெடுகச் செல்லும்படியான காரியமொன்று நடைபெற வேண்டுமென்கிற விருப்பமும் ஆக இம்மூன்று வாஞ்சைகளே திருவுள்ளத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தனவாக அறிவோம்; வேறொன்றுமறியோம் என்றார்கள்:

ராமாநுஜர் காஞ்சீபுரம் சேர்ந்து வாழ்தல்

ஸ்வாமி இதைக் கேட்டதும் தெண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நின்று 'இவ்வுடல் திடமாய் ஆசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூரணமாயிருந்து ஸர்வேச்வரன் அடியேன் நினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம் மூன்றையும் நிறைவேற்றக்கடவேன் என்ன: முடங்கியிருந்த மூன்று திருவிரல்களும் உடனே நிரிமிர. இதனை அனைவருங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு "இனையாழ்வார்! இவ்வாசார்ய க்ருபையும் உம்மிடத்திலே கூடும்; நீரே இந்த தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகராவீர்" என்று மங்களாசாசனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும் அந்த நிவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தைக் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்றமையாலே ஸகலார்த்தங்களும் தம்க்குச் சேம நிதியாக ஸபித்தனவாகக் கொண்டு ஆகிலும் இரண்டொரு நாள்வாது கூடியிருந்து* திஸ்ப ஸூத்திகளைச் செவியாரப் பருகப் பெற்றிலோமேயென்கிற க்லேசம் மேலிட்டு* பணவானரவினைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மண்வாளர் நம்மைவைந்த பரிசிது காண்மின்" என்று கூறிக் கொண்டே அவப்பருதஸ்நானம் செய்தருளிப் பெரிய நம்பியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பெருமானையும் திருவடி தொழாதே அவரை வெறுத்து மீண்டும் பெருமாள்கோயிலேற வெழுந்தருளினார். 'ஆளவந்தாரோடே நான் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றிருப்பேனாகில் பரமபதத்திற்குப் படி கூட்டியிருப்பேனே" என்று அப் போது பலகாலும் இனையாழ்வார் பணித்தபடி.

பிறகு ஆளவந்தாருடைய சரம கைங்கரியங்கள் குறையற நடந்தேறின. இனையாழ்வாரும் பெருமான்கோயில் சேர்ந்து திருக்கச்சி நம்பிக்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் க்லேசித்து ஸ்ரீரூப பரிபாலனங்களை நடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போலவே பேரருளாளனுடைய திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் நிரதராயிராநின்றார்.

திருக்கச்சி நம்பியிடம் ராமாநுஜருடைய ப்ரதிபத்திவிசேஷம்.

திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்திலே மிகவும் பக்திகொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆசாரியிக்க வேண்டுமென்று கருதி அக்கருத்தை அவரிடத்தே விஜ்ஞாபிக்க, இது வர்ணாசரமத்துக்கடுத்த வைதிக மர்யாதைக்குப் போந்திராது' என்று அவர் மறுத்திட்டார். ஆசாரியிக்கும் பாக்கியந்தான் இல்லையானாலும்*போனக்குஞ்செய்த சேடமாவது பெற்றுப் புனித ராவோமென்றெண்ணி ஒருநாள் நம்பியிடம் சென்று, இன்று அடியேனது ருடிசையிலே அமுது செய்ய எழுந்தருளவேணும்' என்று வேண்ட அவரும் இசைந்தருள, ஸ்வாமி மிக்க

மகிழ்ச்சிகொண்டு தம் திருமானிகைக் கெழுந்தருளி இச் செய்தியைத் தேவியாரிடம் தெரிவித்து அதுகவையடிசிலும் அதிமதூர பக்தியவர்க்கங்களும் செய்யும்படி நியமித்து, தமது நித்யகையகையமான திருமஞ்சனத் திருப்பணியையும் விரைவாகத் தலைக்கட்டித் திருமாணிகையிற்போந்து திருவாராதனமும் கண்டருளப்பண்ணி, அவ்வளவிலும் திருக்கச்சிநம்பி மெழுகந்தருளக் காணாமையாலே அவரை யழைத்து வருவதற்குத் தெற்குத் திருவிதியாலே மேற்கே மெழுகந்தருளினார். அந்தருளத்திலேயே நம்பிகள் வடக்குத் திருவிதியாலே ஸ்வாமி திருமாணிகைக்கெழுந்தருளி, திருவாலவட்டத்திருப்பணிக்காக விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதை யறிவித்து நின்றவளவிலே ஸ்வாமிதேவிகள் இவரை ஒரு மூலையிலே உட்காரவைத்து அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்து அனுப்பிவிட்டு அமுது செய்த விடத்தைக் கோமயத்தாலே சுத்திபண்ணித் தெரிவித்துத் தாமும் தீர்த்தமாடி நிற்கிறவளவிலே நம்பியை யழைத்துவரச் சென்றிருந்த இளையாழ்வார் அவர் இங்கே போந்தமையறிந்து மீண்டுவந்து நம்பியைக் காணாமல், மனைவி நீராடியிருந்தபடியைக்கண்டு இதுவென்? என்று கேட்க; அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் வந்து கைங்கரியத்திற்கு விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதைத் தெரிவித்தார்; உடனே அவரை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்தனுப்பினேன்; அவர் நினைந்த வர்ணஸ்தராகையாலே இளைப்பைக் கோலாலே தள்ளிக் கோமயத்தாலே மெழுகினேன். அதனால் சரீரம் சூலம்பவேண்டிற்று' என்றார். அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவும் வெறுத்து வருந்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளமிருந்தபடிக்கு காமென் செய்வதென்று மனம் நளர்ந்திருந்தார்.

திருக்கச்சிநம்பி யாழ்வார்த்தை

மறுமான் திருக்கச்சிநம்பிபங்கலிற் சென்று 'அடியேன் சில கிளைவுகள் நினைத்திருந்தேன்; அவை விஷயமான நிர்ணயத்தை தேவரீர் பேரருளாளன்பாடே தெரிந்துகொண்டு அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று ஸ்வாமி பரார்த்திக்க, நம்பியும் அப்படியே யாகுக வென்றிசைந்து அன்றிரவு பெருமானிடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் பெற்று மறுமான் இளையாழ்வார்க்கு அறிவித்த ஆறுவார்த்தைகள்,—1. பரதத்வம் நாம். 2. கிதநிதிச்வரபேதமே தர்சனம். 3. ப்ரபத்தியே தஞ்சம். 4. அந்திம் ஸ்ம்ருதி வேண்டாம். 5. சரீராவஸானத்திலே மோக்ஷம். 6. பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயிப்பது—என்பன. இங்ஙனே ஆறு வார்த்தைகளை அருளிச்செய்யப்பக்கேட்ட இளையாழ்வார் இவ்விஷயமான நிர்ணயமே தாம் அறிய விரும்பியிருந்தமையால் இவற்றைத் தெரியவறியப்பெற்றதற்கு உவந்து, பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிப்பதாக அறுதியிட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குப் புறப்பட்டருளினார்.

ராமாஜார் மதுரார்த்தத்தில் பெரிய நம்பிகளை யாசிரயித்தல்

அக்காலத்திலே கோயிலில் தர்சன நிர்வாஹந்திற்காக இளையாழ்வாரை அங்கே வரவழைத்து நிலைத்துத்தலேனுமென்று ஆவன்கொண்ட முதலிகள் பெரியநம்பியை நோக்கி இது உம்மாலாகக்கூடிய காரியமாதலால் நீரே காஞ்சிபுரிக்குச்சென்று காரியம் பார்த்துக்கடவிரென்று நியமிக்க, அவரும் அப்போதே ஸகுடம்பமாகப் புறப்பட்டு நம் பெருமானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியை நோக்கி எழுந்தருளா நிற்கையில் இடையில் மதுரார்த்தக் கேஷத்திரத்திலே ஏரிகாத்தராமன் ஸன்னிதியிற் சேர்ந்து நின்றார். இளையாழ்வாரும் (திருக்கச்சிநம்பிகளின் திருவாக்குப்படியே பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலே நோக்கிச்

செல்லாநின்றது. இந்நகத்திலேசேர்ந்தவாதே அங்குப் பெரியம்பியை யாத்ருச்சிகமாக வேலிக்காட்டித் தரிசுபெய்து எண்ணின் னபின் எதிரே வந்து வாய்த்துபோல் இப்படி மதம் பரிசயம் பரிசுக்குவமாவதே! எனது உலகத்து இனி காலவிளம்பம் பொறுக்க லாகாதென்று அங்குதே திருவிளக்கினை ஸாதித்தது. நம்மை உய்விக்கும்பாறு வேண்டி அவரும் இவருடைய பூர்த்தியின் கனத்தைக்கண்டு அப்பிபாதே அவ்விடத்திலேயே பஞ்சஸம்ஸ் காரங்களைப் பாராதித்தருளி ஆளவந்தார் திருவிளக்கினை நஞ்சமென்று கொண்டிருக்கும் படி நியமித்தருளினார். உயிற்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் தம்முடைய திருவிளக்கிலேயே மேல்பாதிதிலே பெரிய நம்பி ஸகுமேபமாக வலிக்க இடமளித்துத் தரிசைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸம்பப்பித்து ஆராதித்துக் கொண்டு அவர் ஸந்திதியிலே அருளிச் செயல்களைக் கற்பதும் தர்சன ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதுமாயிருந்து வந்தார்.

பெரியநம்பி கோயிலுக்கேழுந்தருளல்

இங்ஙனையிருந்து வருகையில் பெரியநம்பிநெனிக வுக்கும் இளையாழ்வாருடைய தேவிகளுக்கும் மனப்பொருத்தமில்லிக்க வைரஸ்யமுண்டாகத் தொடங்கிற்று. இரு வர்க்கும் கிணற்றின் கரையிலே தாம்புளிஷ்பமான விவாதமுண்டாகி வார்த்தைகளும் விஞ்சின; இதைப் பெரியநம்பி யுணர்ந்து தமது தேவிகளைக் கோமித்து, இனி நாம் இங்கு வாழ்வது தகுதியற்றதென்றெண்ணி உடனே கோயிலுக்குப் புறப்படத் திருவுள்ளமாய் இளையாழ்வார் பக்கலிலும் அறிவியாமல் அவர் அனுஷ்டானத்திற்குச் சென்றிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஸகுமேபமாக மீண்டு கோயிலுக்கேழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அனுஷ்டானம் பண்ணி யெழுந்தருளிய் பெரியநம்பியை வேலிக்கப்பெறாமல் விசாரித்துச் செய்தியறிந்து திருவுள் ளம் மிகவும் உடைந்துவிட்டு நின்றார்!

ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளுதல்

நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலச்சுருதியருளிச் செய்யாநின்றவர்* நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர்மக்களே * என்று க்ருஹஸ்தாச்ரம வாழ்ச்சி யையும் பலனாக அருளிச்செய்தார். ஸர்வோபகாரகூழ்மமான இந்த ஆச்ரமவாழ்க்கை நன்றே யாயினும் * நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் என்றபடிக்குப் பாங்காக இராவிடில் பரித்யாஜ்ய மேயாதலால் ஸஹத்மசாரினியான தேவியாருடைய மனம் அநுகூலமாயிராதபோது இவ் வாச்ரம வாழ்க்கையில் ஜிஹாஸையுண்டாக ப்ராப்தம் ஸ்வாமி தமது தேவியாதிடத்தில் மூன்று அபசரிதங்கள் கண்டார். 1. திருக்கச்சிநம்பி பக்கலிலே தமது திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடந்து கொண்டது. 2. ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்கு ப்ராஸாதமிடும்படி நிய மிக்க, உள்ளே ப்ராஸாதமிருந்தும் இல்லையென்று சொல்லி மறுத்தொழித்தது. 3. ஆசார்ய தேவிகளோடே ஸபர்த்தித்து அபசாரப்பட்டது. ஆக இம்மூன்று செய்கைகளும் அஸஹ்யாபசாரமாக ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினபடியால் உடனே ஸம்ந்யாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரிக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றே தேவிகளைப் பிரிந்தகத்துக்குப் போக விட்டுப் பேரரு ளாளன் திருமூன்பே திருவனந்தவாஸதீரத்தில் தண்ட காஷாயங்களைப் பரிக்காழித்து ராமாதஜமுநியென்றும் யகிராஜரென்றும் உலகமெலாம்போற்ற நின்று உலகேத்துமாழி யானத்தியூரானுடைய அந்தரங்க வுடப்புக்குக்கொள்கலமாய் மடந்தே வாழ்ந்துகொண்டு அத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார்.

ஆழ்வானும் ஆண்டானும் வந்து பணிதல்

ஸ்வாமி இங்ஙனே ஆச்ரமஸ்விகாரம் செய்தருளினின்றபடியை முதலியாண்டானும் கர்த்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக்ம்சர்மஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த கோஷ்டியிலே அர்வயித்து வாழவேண்டிய கோவிர்தபட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வருத்தராயிரா கின்றாரே யென்று திருவுள்ளம் கொந்து இக்குறையைத் திருமலை நம்பி பக்கலிலே தெரிவித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று விஜ்ஞாபித்திருந்தார் ஸ்வாமி.

யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை யாச்ரயித்து வாழ்தல்

ஸ்வாமிபிழையையப் பராவம் நான்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக் கண்டு யாதவப்ரகாசனது நாயகர் 'நம்முடைய குமாரனும் இவரை யடிபணித்து வாழ வாய்' என்று நினைத்து நூற்ற மனோரத்தத்தை மகனிடம் பலமாகவும் தெரிவித்துவந்தான். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமிபின் விலகத்தை மெகாப் திபாவின ஸங்கீதம் கண்டவனாதலாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்வரின் குலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து ஆழிந்தவனாதலாலும் நான் கிர்வாழித்துப்போருகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருசி கொன்ற நின்றதனாலும் பாவந்தடா கதம் பல்வக ப்ராப்தகாலமாகவந்தாலும் தாயாருடைய நல்வர்த்தனையில் அன்பு தொன்றி அப்படியே யென்றிசைத்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணியிருந்த பரபத்திரு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ரதக்ஷிணம் பண்ணவேண்டி யிருத்ததனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அது செய்ய முடியாமைக்கு வருத்தியிருக்கையிலே தேவப்பெருமாள் கனகிலே காட்சி தந்து 'கம்பிராமாநுசனை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது பூப்ரதக்ஷிணத் தினும் மேம்பட்டது. ஆகவே அது செய்து உள்ளம் தேவாலாயாக' என்று நியமிக்க, திருந் கச்சிநம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விச்வலித்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து வேரற்றமாம் போலே விழுந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்று * பழுதே பல் பாலும் போனமைக்கு அதுதபித்துப்பேசி இனியாகிலும் இவ்வாத்மா உஜ்ஜீவிக்கும் நல் விரகு பார்த்தருள வேனுமென்று கனக்க ப்ராசர்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளுக்கில்ந் தாகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிலேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்துபோனான். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் * ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச: என்றருளினார்.

திருவாங்கப்பெருமானாரையரும் தேவப்பெருமானும்

ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியிலே ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு உபய வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போரா நிற்கையில், நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் தர்சன கிர்வாழ்வுர் ஒருவருமில்லாத குறைதீர இவரை அவ்விடத்திற்கெழுந்தருளச் செய்ய வேனுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில் முதலிகள் ஓர் ஸதுபாயம் கண்டனர்; பேரரு ளாளப் பெருமாள் ஆழ்வாருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பராகையாலே நம் அரையரைக் கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமா துஜரைப் பெற்று இங்கே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரலாமென்று.

அக்காலத்து, இசைபாடி விண்ணப்பஞ் செய்வதில் மிகவல்லவராயிருந்த ஆழ்வார் திருவாங்கப் பெருமானாரையரைப் பேரருளாளப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக் கொண்டு வரும்படி பெரியபெருமாள் நியமித் தருள, அந்த நியமனத்தை மரஸாவஹித்த அரையர் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கு வந்து

ஆழ்வானும் ஆண்டானும் வந்து பணிதல்

ஸ்வாமி இங்ஙனே ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளினின்றபடியை முதலியாண்டானும் கூரத்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக்ம்சரமஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார் கள். இந்த கோஷ்டியிலே அந்நவயித்து வாழவேண்டிய கோவிர்தபட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வ்ருத்தராயிரா கின்றாரே யென்று திருவுள்ளம் நொந்து இக்குறையைத் திருமலை நம்பி பக்கலிலே தெரிவித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று விஜ்ஞாபித்திருந்தார் ஸ்வாமி.

யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை யாச்ரயித்து வாழ்தல்

ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவம் நாஸ்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக் கண்டு யாதவப்ரகாசனது தாயார் 'நம்முடைய குமாரனும் இவரை யடிபணிந்து வாழ லாமே' என்று நினைத்து இந்த மனோரதத்தை மகனிடம் பலகாலும் தெரிவித்துவந்தாள். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியின் விலகலுண மேதாப் பதிபாஸிலா ஸங்களைக் கண்டவனாதலா லும் ப்ரஹ்மராஷஸ்வரின் மூலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து அநிந்தவனாதலாலும் தான் நிர்வஹித்துப்போருகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருளி தோன்ற நின்றதனாலும் பகவத்கடா சுதம் பலிக்க ப்ராப்தகாலமானதனாலும் தாயாருடைய நல்வார்த்தையில் அன்பு தோன்றி அப்படியே யென்றிசைந்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணியிருந்த ப்ரபந்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ராதகூபிணம் பண்ணவேண்டி யிருந்ததனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அது செய்ய முடியாமைக்கு வருந்தியிருக்கையிலே தேவப்பெருமாள் கனவிலே காட்சி தந்து 'கம்மிராமானுசீன ஒரு ப்ராதகூபிணம் பண்ணுவது பூப்ராதகூபிணத் தினும் மேம்பட்டது. ஆகவே அது செய்து உள்ளம் தேறுவாயாக' என்று நியமிக்க, திருக் தச்சிரம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விசுவலித்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து வேரற்றமாம் போலே விழுந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்று * பழதே பல பதனும் போனமைக்கு அதுதபித்துப்பேசி இனியாகிலும் இவ்வாத்மா உஜ்ஜீவிக்கும் நல் விரகு பார்த்தருள வேணுமென்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளுக்கிலக் காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிவேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்துபோனான். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் * ஸ்வபலாத் உத்த்ருதபாதவப்ரகாச: * என்றருளினர்.

திருவரங்கப்பெருமானரையரும் தேவப்பெருமானும்

ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியிலே ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு உபய வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போரா நிற்கையில், நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் தர்சன நிர்வாஹர் ஒருவருமில்லாத குறைதீர இவரை அவ்விடத்திற்கெழுந்தருளச் செய்ய வேணுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில் முதலிகள் ஓர் ஸதுபாயம் கண்டனர்; பேரரு ளாளப் பெருமாள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பாராகையாலே நம் அரையரைக் கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமா நுஜரைப் பெற்று இங்கே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரலாமென்று.

அக்காலத்து, இசைபாடி விண்ணப்பஞ் செய்வதில் மிகவல்லவராயிருந்த ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையரைப் பேரருளாளப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக் கொண்டு வரும்படி பெரியபெருமாள் நியமித் தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த அரையர் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கு வந்து

சேர்ந்து அங்குள்ள வரந்தரும்பெருமாளரையனையும் திருக்கச்சி நம்பியையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு தேவப்பெருமானைத் திருவடி தொழுது * அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்னெஞ்சமேயான் * * துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் * உரந்தருமெல்லனைப் பள்ளி கொண்டான் முதலான பாசாங்களைத் தேவ கானத்திலேயிட்டுத் தேவப்பெருமாள் திருவுள்ளம் நீர்ப்பண்டமாயுருகுப்படி செனிக்கினிதாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் தேவபிரானும் திருவுள்ளம் பூரித்து, வாரீர் அரையே! உம்முடைய பாட்டுக்குப் போரவுகந்தோம்; நீர் எது கேட்டாலும் தாக்கடவோம்' என்று ஒருகாலேக்கிருகால் உறுத்தியருளிச் செய்ய, அரையரும் அருகேயிருந்த இளையாழ்வாரைக் காட்டி 'நம் இராமாதுசனை நம்பெருமானுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டுத் தேவப்பெருமாள், திடுக்கிட்டு ஒன்றுந் தோன்றாமே நிற்க, சொன்னசொல் தவருதே தந்தருளவேணுமென்று அரையர் வேண்ட, "நம்மிராமாதுசனைத் தவிர மற்றதைக் கேளுமென்று நாம் முதலிலேயே சொல்லத் தவறியோம்; சொற்படியே இராமாதுசனைப் போகவிட வேண்டியதே" என்று துணிந்து, "அரையே! நம்மை இங்குள்ளே வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளுகொள்ள வந்தீர் போலும்; நாமும் உமது வஞ்சனையிலே அகப்பட்டோம்; இனி என் செய்வது? ஹிரும்பினபடியே கொண்டுபோகக் கடவீர்" என்று தேவப்பெருமாள் விடை கொடுத்தருள் அன்றே அப்போதே ஸ்வாமி ஆழ்வானுண்டான் முதலான சிஷ்ய வர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டு அரையரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்து *தென்னீர்ப் பொன்னியிலே திர்த்தமாடி ஆழ்மனிகங்களை முடித்துக்கொண்டு அரவணை மேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனைக் கண்ணார்க்கண்டு 'அடியேன்மீது இப்படியும் அருள்வெள்ளம் பெருகுவதே!' என்று சொப்பட்டு நிற்கையில், பெரியபெருமாள் தமது திருப் பொலிந்த சேவடியை இவரது சென்னிமேல் பொறித்து "இளையாழ்வீர்! * பொங்கோதம் குழந்த புவனியும் விண்ணுலகு மென்கிற உபயனிப்புகி சொல்வத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தந்தோம். இனி நம்முடைய கோயிலைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக் கடவீர்" என்று நியமித்தருளியாயிற்று. அன்று முதலாக ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்கிற திருநாமம் வழங்கி வந்தது. [உடையவர்—உபயனிப்புகியையும் தம் கையிலேயுடையவர் என்ற படி.] இங்கனே பெரியபெருமானுடைய பேரூனைப் பெற்றதும் அருகேயிருந்த பெரிய நம்பியை நோக்கி *பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெறுத பயன்பெறுமாறு வரிவாள்வாயர வணைமேல் நம்பெருமாள் காட்டினரேயென்று பாசாஞ் சொல்லி, தேவாரூடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற கோயின்மையாலே பெரியபெருமாள் அடியேனை யிப்படி விஷயிகரித் தருளினார் என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகநின்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரியநம்பியும் " * கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்டினென்று அன்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த எதிர்காலச் செய்தி இன்று பவிக்கக் கண்டோம்; நல்லது; இனி பெருமாள் நியமனப்படியே இவ்விடத் துப் பணிகளெல்லாம் பாங்காகப் பார்த்தருளீர்" என்றருளிச் செய்ய, அன்று முதலாகவே "தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே" என்கிற வாழ்த்து அந்வர்த்தமாப்படி அனைத்தும் ஆராய்ந்தருளி நித்யோத்ஸவ பசேஷாத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களெல்லாம் குறையற நடைபெறுமாறு சேமஞ் செய்தருளி வந்தார். அப்போது அகனங்க நாட்டாழ்வானும் ஸ்வாமிக்கு அணுக்கனான அடியவனாகிக் கைங்கரியங்களுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான்.

திருவரங்கத்தமுதலரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல்

திருவரங்கத் தமுதலரென்பவர் கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்தவர். அவர் ஒரு நாள் உடையலரை வந்து பணிந்து 'பாவங்கள் கடுபூரித்துக்கிடக்கிற

அடியேனைத் திருத்திவிடும்படி தேவனைத் திருவடிவாரத்திலுள்ளாரில் ஒருவர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய, உடனே ஸ்வாமி ஆழ்வாணையருக்கு அமுதனாகக் காட்டி 'இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமானுடைய ஸ்ரீ கார்யத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அதுவர்த்தித்து அருகலராகக் கம்பங்களிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அதுவர்த்தித்துப் பரிபக்குவராகக் கண்டையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுக்க உடையவரும் அவ்வமுதனரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்சரிப்பித்தருளினார்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

அமுதனார் க்ருஹத்திலே ஏகாஹமமுதசெய்ய ஆழ்வாணைப் போகவிதேல்

இப்படி அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காண்கேற்பஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தான். தகாஹம் கடந்த பின்பு 'ஏகாஹத்துக்கு நமந்தரண' ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருள வேணும்' என்று உடையவர் பங்களிலே வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தாரமுதனார். அப்போது உடையவர் ஆழ்வாணை நோக்கி 'நீர் போய்வாரும்' என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் ஸ்வாமி யின் அந்தரங்கக் கருத்தைக் கரஹித்துக்கொண்டு எழுந்தருளி ஏகாஹத்திலே ஸ்தானம் வலித்து அமுதா செய்தருளினார். முடிவில் 'ஊனம் ஸம்பூர்ணம்' என்று சொல்லவேண்டிய தருணத்தில் அமுதனருடைய ஆணைத்திலிருந்த நம்பெருமான் ஸன்னிதித் திறவுகோலைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு புகுத்திருந்திச் சொல்லிச் சராத் தூத்திசெய்து, அந்தத் திறவுகோலை ஸ்வாமி திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்றுமுதல் * ராமா நுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்தநாம் அபிவர்த்தநாம் * என்று கடல் குழந்த மண்ணுலக முற்றும் போற்றப்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமான் ஸன்னிதியின் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்பார்கள்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

எம்பார் திருந்தின செய்தி கேட்டு மகிழ்தல்

பண்டு யாதலப்பாராருடைய கங்கா யாதரையிலே கோவிந்தப்பட்டர் [எம்பார்] லிங்கங் கொணர்ந்து சிவபிரானி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தையிழந்து காளஹஸ் தியிலே சிவபூஜாநிரதராயிருந்தாரென்று சொன்னோம். அவரைத் திருத்திப் பணிகொள் ளும்படி ஸ்வாமி தம் மாதலான திருமலை நம்பியை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார் முன் னமே. அவரும் திருமலையில் நின்றுக் காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி கோவிந்தரைத் திருத்தப் பார்த்தவளவிலே இரண்டு பர்யாயங்களில் ஸமீஹித வலித்தியாகாமல் மூன்றாவது பர்யாயத் தில் மனோரதம் நிறைவேறி மகிழப் பெற்றபடியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விண்ணப்பம் செய்ய, அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவுந்தருளினார். அந்தச் செய்தி வருமாறு:—

திருமலைநம்பி சில சிஷ்யர்களுடனே காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி, நாடோறும் கோவிந்தப்பட்டர் சிவபிரானுக்குப் பூப்பறிக்க வருமிடத்திற்கு அருகேயிருந்து, திருவாய் மொழியில் * திருமால்பரத்துவத்தை நன்குரைத்த * திண்ணன்விடு பதிசுத்தைத் தொடங்கி வியாக்கியானித்தருளாகின்றார்; கோவிந்தர் அங்கு ஒரு பாதிநி மரத்தின்மீதேறிப்பூப்பறியா நின்றவர், மூன்றாட்டாளரும் பூப்பறிக்கை தவிர்த்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாட்டாட் டிலே * தேவனெம்பெருமானாகல்லால் பூவும் பூசனையும் தருமே * என்றவிடத்திற்கு கங்கா பரவாஹ நிர்விசேஷமாகவருளிச் செய்த வியாக்கியானம் செனியிற் புகுந்தவாதே கோவிந்

தர் அந்த மந்திரினின்றும் திடுக்கெனக் குதித்துக் கையிலிருந்த பூக்குடையைச் சுழற்றி யெறிந்து, தனித்திருந்த ருத்ராசுத்தையும் சுழற்றியெறிந்து, * பூவும் பூசனையும் தகுமே * என்ற சந்தைக்குச் சேர 'தகாது தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பிதிருவடி களிலே வேரற்ற மரம் போலே விழுந்து,

'உபயவிபூதிநாதனிருக்க விரிதலையானே விரும்பினின்றேனே!

புதுக்கணிப்புடைய புண்டரீகாசுத்தனிருக்கப் பொறிபறக்குங்கண்ணைப் பூசித்தேனே!

கடல்மண்ணுண்ட கண்டனிருக்கக் கறைகொண்ட கண்டனைக் காமித்தேனே!

கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத் தகற்பகமிருக்கக் கையார் கபாலையைக் காத்தித்தேனே!

திருவிருந்த மார்பன் சிரீதரனிருக்கத் திருவில்லாத்தேவனைத் தொழுதுகின்றேனே!

பிதகவாடைப்பிரானுரிருக்கப் புஷ்யுரியானைப் பின்தொடர்ந்தேனே!

சதிரானகங்கையடியா னிருக்கச் சடுகாடுகாவலனைச் சுற்றி வலம் வந்தேனே!

பெருந்துழாய் வளமிருக்கப் பெருங்கையாற் பேய்ச் சுவைக்கு வார்த்தேனே!

என்றினை பலவும் சொல்லிப் புலம்பி 'இனியாகிலும் இவ்வாந்மாவை உய்விக்கவேணும்' என்று தெண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருக்க, நம்பியும் முடிபிடித் தெடுத்து உடம்பைத் தட விக்கொடுத்துக் குளிரப்பேசி யருளுகின்றகையில் இச்செய்தியை அங்குள்ள சிவபத்தர்கள் கேள்விப்பட்டு வந்து இப்படி நீர் செய்யத் தகுமாவென்று நம்பியோடே போராடிப் பிறகு ஸமாதானமடைந்து திருப்பிப்போக, கோவிந்தப்பட்டரும் தம் வசத்திலிருந்த கருஆலத் திறவுகோல் இலச்சினை மோதிரம் முதலானவற்றைப் பொகட்டு 'இனி உங்களுக்கும் நமக் கும் பணியிலில்லை' என்று ஒட்டறுத்துக் கொண்டு நம்பியோடே திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்து ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸரமாக ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று திவ்யப்ரபந்தங்களையேறி அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தையும் பெற்றுத் தேவமற்றறியாதே அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென் றிருந்து போருகின்றார்--என்னுமிச் செய்தியை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ் செய யக்கேட்டுப் பேரின்பவெள்ளத்தே மூழ்கி நின்றனருடையவர்.

உடையவருடைய பஞ்சாசார்ய பதாச்சரிதத்வம்

ஸ்வாமி; ஐந்து ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து அர்த்தவிசேஷங்களைக் கேட்டவராத லால் பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித ரென்று ப்ரவரித்தராயிருப்பர். பெரிய நம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் திருமலைநம்பி ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமானரையர் ஆக இவ்வைவர் அவ்வாசிரியர்களாவர். பெரியநம்பி பஞ்சஸம்ஸ்காரமிட்டருளினவராதலால் தலைமையாசி ரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்துக் கொடுத்தவர். திருமலை யாண்டான் திருவாய்மொழிப் பொருள் உபதேசித்தவர். திருமலைநம்பி ஸ்ரீராமாயணர்த் தங்கள் ஸாகித்தவர். ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்தோத் ரங்கள் கல்வார்த்தைகள் அளித்தவர். தேசிகர் பணித்த ருரு பரம்பரா ஸாரத்தில்,

"எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்தார்: திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினார். ஆளவந்தராமாழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிமொதி ஸ்தோத்ராதிகள் அருளிச்செய்யும் கல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்."

என்றுள்ளது இங்கே அறியத்தக்கது. ஆளவந்தாராமர்வார் என்பவரே ஆழ்வார் திருவரங் கப்பெருமானாய்.

ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்

பெரியமணி பாம்பிதியோடே உடையவர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்து போருகையில், “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷமொனத்திற்கு அவர் இலக்காயிருந்தபடியாலே அவரிடத்திலே இதி போல நின்றிருக்குமர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்யக் கடவர்” என்று அருளிச் செய்ய, ஸ்வாமி அதுகேட்க வந்தமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க்கெழுந்தருளி அங்குள் காண்கோக்கி ‘நம்பி திருமாளிகை எங்கே?’ என்ன; அலர்களும் ‘அதோ காண்கிற கூரை’ என்று காட்ட அவ்விடம் தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையாவும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்தான். கொண்டே எழுந்தருளி நம்பி திருமாளிகை தேர்ந்தார்; அவ்வுழி லுள்ளவர்க்கு அப்போது தான் நம்பியின் பரபாவம் தெரியவந்தது. பிறகு ஸ்வாமி நம்பி திருவடிகளிலே தெண்ட னரிட்டு தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் பாலாதித்தருள வேணும்’ என்று கூப்பிய கையாய்ப் பிரார்த்தித்த, அவரும் இவருடைய அந்யவஸாய விசேஷமறி யாமல் உபதேசித்தலாகா தென்றெண்ணி வாளாவிருக்க, ஸ்வாமி சில நாள் காத்திருத்தும் மிகாரதம் சிறைவேறப் பெறுதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். இங்கே பதி னெட்டு பரபாயம் கோயிலில் சின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித் தும் பரவல் படவில்கையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அகவு கடந்த அர்த்தியையும் அழிபிலேசு திசயந்தையும் தெரிந்து கொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் எம்பெருமானுடைய வி மணத்தையும் பெற்று இவரீர் ஆவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று நினைத்து ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் பக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார்; ‘தண்டும் பவித்தரமாகவும் நம்முள்ளோ வந்து கெட்டும் பிபாருப்படி’ கொல்லியனுப்பினார். அவரும் வந்து அப்படியே கொல்ல ஸ்வாமி மிகவுந்த, உபதேசித்தவர்களையும் முருகப்பாண்டியையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருநெல்வே டியூசேஷர் என்று நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நித்த, ‘தனித்தன்றோ உய்யவந் தாம் வபச் சொன்னோம்; கூட இருவரைக் கூட்டி வந்தது ஏன்?’ என்று நம்பி கேட்ட, ‘தண்டும் பவித்தரமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லி யருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்தரமென்றே கூட்டிவந்தேன்’ என்று சொல்லி ஆண்டாளைத் தண்டாகவும் ஆழ்வா னைப் பவித்தரமாகவும் காட்டி நித்த ‘ஆனால் இவ்வர்த்தம் உங்கள் மூவரளவிலே நித்தக் கடவது, மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்’ என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்களை உபதேசிப் பெற்று சரமச்சிலாகத்தின் பரமரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் போ ருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

[இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவட்டாசூர மஹாமந்தரத்தின் பொருளென்று ஆராயர்ப்படி குரு பரம்பராப்பாவத் தில் காண்கிறது. மணவாள மாமுனிகள் முழுசுசூப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்சிலாக ப்ரகரணத்தின் அவதாரிகையில்—“இதினர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பரபாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தந்திறுடைய கொளவந்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்தியாதர பரிஷகார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து லுளவப்பண்ணிச் சூருறவு கொண்டு மாலோபலாஸக்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.....அதி

என்றுள்ளது இங்கே அதியந்தக்கது. ஆளவந்தாராழ்வார் என்பவரே ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாயர்.

ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்

பெரியநம்பி பரமபிர்தியோடே உடையவர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்து போருகையில், “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷாபிமானத்திற்கு அவர் இலக்காயிருந்தபடியாலே அவரிடத்திலே நிதி போல நின்றிருக்கும்ர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்யக் கடவீர்” என்று அருளிச் செய்ய, ஸ்வாமி அதுகேட்க ஊற்றமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க்கெழுந்தருளி அங்குள்ளாரை நோக்கி ‘நம்பி திருமானிகை எங்கே?’ என்ன; அவர்களும் ‘அதோ காண்கிற கூரை’ என்று காட்ட அவ்விடம் தொடங்கி நம்பி திருமானிகையளவும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளி நம்பி திருமானிகை சேர்ந்தார்; அவ்வுரினுள்ளார்க்கு அப்போது தான் நம்பியின் ப்ரபாவம் தெரியவந்தது. பிறகு ஸ்வாமி நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணும்’ என்று கூப்பிய கையராய்ப் பிரார்த்திக்க, அவரும் இவருடைய அத்யவஸாய விசேஷமறியாமல் உபதேசிக்கலாகா தென்றெண்ணி வாளாவிருக்க, ஸ்வாமி சில நாள் காத்திருந்தும் மீளாதம் நிறைவேறப் பெறுதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். இங்ஙனே பதினெட்டு பர்யாயம் கோயிலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித்தும் பயன் படவில்லையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அளவு கடந்த ஆர்த்தியையும் அபிரிவேசாதிசயந்தையும் தெரிந்து கொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று இனி அவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று தேயி ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரைக் கோயிலுக்குப் போசனிட்டார்; ‘தண்டும் பவித்ரமுமாகத்தாம் ஒருவரே வந்து கேட்டுப் போகும்படி’ சொல்லியனுப்பினார். அவரும் வந்து அப்படியே சொல்ல ஸ்வாமி மிகவுகந்து கூரத்தாழ்வானையும் முதலோண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, ‘தனித்தன்றோ உம்மை நாம் வரச் சொன்னோம்; கூட இருவரைக் கூட்டி வந்தது ஏன்?’ என்று நம்பி கேட்க, ‘தண்டும் பவித்ரமுமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லி யருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிவந்தேன்’ என்று சொல்லி ஆண்டானைத் தண்டாகவும் ஆழ்வானைப் பவித்திரமாகவும் காட்டி நிற்க ‘ஆனால் இவ்வர்த்தம் உங்கள் முவரளவிலே நிற்கக் கடவது; மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்’ என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்ஙனே சபதமும் பெற்று சரமச்சலாகத்தின் பரமரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் பேருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

[இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவட்டாச்சூர் மஹாமந்தாரத்தின் பொருளென்று ஆரூயிரப்படி குரு பரம்பராப்பாவத்தில் காண்கிறது. மணவாள மாமுனிகள் முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்சலாகப் பரகரணத்தின் அவதாரிகையில்—“இதினர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்தியாதர பரிசுஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுறவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.....அதி

காரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபைகரை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரஸித்தம். ஆகவே சரமச்சுலோகார்த்தம் கேட்டருளிரென் பதே யுத்தமாயிருக்க வடுப்பது. முதலில் திருமந்தாரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து றகு மற் றொருகால் சரமச்சுலோகார்த்தத்தையுமருளிச் செய்ததாக குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் காரணகையாலே அப்படியே கொள்ளலாகாதோ வென்னில், மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ள மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் ஸ்வாஸ்யத்தை நோக்குமளவில் சரமச்சுலோ கார்த்தம் கேட்கைக்காலே ஸ்வாமி பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்த நாகவாழ்; கேட்ட அதனைப்பி அந்நா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு வெளியிட்டதாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே மறைத்தபடி சொல்லுகை மாண்புடைத்தாகத் தோன்றவில்லை ஸம்பிரதாயம்வல்ல பெரியார்சார்யம் கேட்டுத் தெளிவது.]

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்கள் கேட்டதுளி ஸ்வாமி க்ருகார்த்தராய் அப்போதே மறுநாளில் அவ்வூர்ப் பெருமான் ஸன்னிதியில் ச்ரத் தானுக்களான பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஒலக்கமாக விருந்தி அப்பரமரஹஸ்யார்த தத்தை உபதேசித்தருளினார்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் என்கிற விருது பெறுதல்

திருக்கோட்டியூர் நம்பி, தம்மிடத்திலே சபதம் செய்ததைக் கடந்து ஸ்வாமி இங் கனே ஸன்னிதியில் அர்த்தங்களை வர்ஷித்து விட்டாரென்று உடனே கேள்விப் பட்டு அவரை யழைத்து ‘இப்படியும் செய்யத் தகுமோ? எதற்காக இப்படி நியமனோல்லங் களம் செய்தீர்? இதன் பலன் என்னாகுமென்று அறிவீரோ?’ என்று கேட்க, உடைய வரும் ‘ஆசார்ய நியமனத்தை அதிலங்கனம் செய்த பாவியேனுக்கு நாகமேயாயிற்று பலன்; இதனையறிந்தும் அடியேன் அர்த்தங்களை வெளியிட்டது அடியேனொருவன் நாகம் புகுத் தாலும் இவ்வாதம் கோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவருளாலே உஜ்ஜீவித்துப் போவர்க ளென்கிற கருத்தினால்’ என்று விரிண்ப்பஞ் செய்ய, நம்பியும் இதைக்கேட்டு ‘இப்படி பரஸம்ருத்தியே பேரூன நிலை நமக்குக் கூடிற்றில்லையே! இவர்க்கு இது கூடினபடி என்னே! என்று மிக வியந்து உவந்து அவ்வுகப்பின் பரீவாஹநபமாக எம்பெருமானார் என்று அவர்க்கு விருது சாத்தினார். எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்று கேட்டிருந்தோ மத்தனை, அதை இவர் பக்கலிலே இன்று ஸாக்ஷாத்தகரிக்கப் பெற்றோமாதலால் இவர்க்கு இந்த விருது ஏற்கும் என்று திருவொலக்கத்திலே விவரணமும் செய்தருளினார்.

‘எமக்கெல்லார்க்கும் தலைவர்’ என்கிற பொருளையுடைய எம்பெருமானு ரென்கிற சொல் ஸ்வாமிக் கே ஏற்குமது. பரம கருணை பொருந்தியவரே தலைவராயிருக்கத் தகுமா தலாலும் அந்தப் பரம கருணை இராமாநுசர் திறத்திலேயே ஸகலருமறிய ஸாக்ஷாத்த்ருத மாதலாலும்.

ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் பற்றின இதிஹாஸம்

[ஸ்வாமி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிலே சரம ச்லோகார்த்தம் கேட்ட போது ஆழ்வானுமாண்டானும் தண்டும் பவித்ரமுமாக உடனிடந்து கேட்டதாகவே சிழ்

அறிவிக்கப்பட்டது. இதை இவ்விடத்து வரலாறு குருபாமிநர் பாராவத்தோடு சித்தி மாறுபடுதலால் அதில் காண்பெய்யாகவும் இங்கு எழுதப்படுகிறது. ஸ்வாமி தன்மும் பவித்ரமுமான இவ்விருவருடனெயிருந்து நம்பிபக்கலிலே கேட்டது திருமந்திரப்பொருள் என்று வைத்துக்கொள்வது. பிறகு அவர்க்கு சரமச்சுலோகார்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட நம்பிகள் 'எம்பெருமானாரே! உமக்கு இன்னமுமொரு சரம ரஹஸ்யார்த்தவிசேஷம் சொல்லுவதாக எண்ணியிருக்கிறோம்: இப்போது கோயிலுக்குச் சென்று பின்பு ஏகாத்மமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே ஸ்வாமி அப்போது கோயிலேற வெழுந்தருளி மீண்டுமொருகால் தனித்து நம்பிகளின் ஸ்ரீ பாதத் திலே சென்று தெண்டனிட்டு நிற்க, நம்பி இவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஏகாத்மமாக மேல்தளத்திலேயேறிப் படிக்கதவை முடி யெழுந்தருளியிருந்து ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி தம் திருவடிக்கீழ் தொவித்துச் சூளுறவு கொண்டு நின்றேறாக க்ருபையாலே பரம ரஹஸ்யமான சரமச்சுலோகப் பொருளை யருளிச் செய்து, இதை அநதிகாரிகளுக்கு இடாதபடி பெண்களையொண்டு போகும் என்று நியமித்தருள, எம்பெருமானார், அடியேன் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லேன்; கூரத்தாழ்வானொருவர்க்குச் சொல்லா திருக்க வொண்ணாதேயென்ன, 'அதில் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுருஷை கொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருள, ஸ்வாமியும் விடைபெற்றுக் கோயிலேறவெழுந்தருளினார். அப்போது ஆழ்வான் அவர் திருவடிக்கீழே தெண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும் வாராய் ஆழ்வான்! சரமச் சுலோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி இவ்வர்த்தவிசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப் படாதபடி பெண்கள் கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளின போது ஆழ்வானொருவர்க்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாததென்று நான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகார முண்டெயாகிலும் பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீகழித்தறிந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுருஷை கொண்டு சொல்லும் என்று நியமித்தருளினார் என்று ஆழ்வானை நோக்கி யருளிச் செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் 'பின்னினிலையிலமன்னுயிராக்கைகள்' என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ இல்லையோவென்று வியாசுலப்பட்டு ஆலோசித்து இவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றாலல்லது தரித்திருக்க முடியாத தன்மையாலே ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்சுருஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றார்.

பிறகு முதலியாண்டாலும் வந்து தொழுது பிரார்த்திக்க, நான் ஆழ்வானொரு வர்க்கே சொல்ல நியமனம் பெற்று வந்தேன். நீர் நம்பிபக்கலில் சென்று கேளுமென்று விடை கொடுத்தருள, அவரும் திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று ஆறு மாஸம் காத்திருந்தும் அருள் பெறாமலிருந்து ஒரு நாள் கனக்க ப்ரார்த்திக்கையில் 'முக்குறும்பும் போனால் எம்பெருமானார் தாமே ப்ரஸாதிப்பர், போய்க்கேளும்' என்று விடை தந்தனுப்பினிட, ஆண்டா னும் கனத்த ஆர்த்தியோடே உடையவர் திருவடிகளிலே வந்து விழ, மிகவும் உடப் போடே ஆண்டானுக்கும் அதை யுபதேசித்தருளினார்.

திருமாலையாண்டானிடத்துத் திருவாய்மொழி கேட்டல்

சிலநாள்க்கும் பின்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரியான திருமாலையாண்டானை எம்பெரு மானாடரித்தே கொண்டு நிறுத்தி இவர்

பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளுமென்று ஸ்வாமிக்கு நியமித்துத் தாம் புறப் பட்டெழுந்தருளினார். அன்று தொடங்கித் திருவாய்மொழி காலசேஷம் நடந்துவாரா நின்றது. ஆண்டான் ஆளவந்தார் திருவுடிகளிலே கேட்ட அர்த்தங்களை யருளிச்செய்து வருகையில் எம்பெருமானார் ஆங்காங்குச் சில அர்த்தங்களைவுடையோடும் யோஜனா விசேஷங்களையும் பணித்துவர, இவர் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக ஸ்வச்சந்தமாய் ஏதோ சொல்லி வருகின்றாரென்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட ஆண்டான் இவ்விடிலே காலசேஷத்தை நிறுத்திவிட, இதையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலே வந்து ஆண்டானை விசாரிக்கையில் உடையவர் சொன்ன சில மாறு பொருள்களை யெடுத்துவரத்து மறஸ்தாபவேறுதலை விளக்க, அப்போது நம்பி அருளிச்செய்தபடி—“இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; ஸார்தீபதி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதமோதினாப்போலே காணும் உம்மிடத்திலே உடையவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும்; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு வேறென்றும் தோன்றுது காணும். இவர்க்கு நீர் அக்ருத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுவதாக நனைவாதேயிருக்க பராய்தம்” என்று.

மிறகு நம்பி அவ்வாண்டானையும் பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடையவர் மடத்தேற வெழுந்தருள, ஸ்வாமியும் உள்ளம் பூரித்துத் தொழுதுகிற்க, பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் திருமாலையாண்டானை நோக்கி ‘திருவாய்மொழி விட்ட விடம் தொடங்கி நீரே பலகால் அதுவர்த்தித்தாகிலும் பரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டும்’ என்று நியமித்தருள, அன்று தொடங்கி அப்படியே நடந்து போந்தது. “ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலவ்யன் காணும்” என்று இடையிடையே ஆண்டானை நோக்கி உடையவர் அருளிச்செய்யும் படியாயிருந்தது. ஆளவந்தார் பக்கலில் கேளாத அர்த்தங்களும் இங்கே கேட்கப் பெற்றேமென்று ஆண்டானும் போர உதக்கும்படியாயிற்று.

ஸ்வாமி மாதுகரத்தை நிறுத்திக் கிடம்பியாச்சானைப் பணிகொள்ளுதல்

“தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்தி வைத்தான் வாயியே” என்கிறபடியே ஸ்ரீரங்கநாத திவ்யாலய ஸாம்ராஜ்ய கிர்வாஹதாரந்தராய் ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளுங் காலத்திலே கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் திருத்திப் பணி கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி நெருக்கிக் கொண்டு போராநிற்கையில், அவர்களிலே சிலர் ‘இவர் கோற்கிழே நம்மால் குடிவாழ முடியாது; இவரை மாய்ப்பதே நலம்’ என்று கொண்டு ஸ்வாமி மாதுகரத்திற் கெழுந்தருளமிடத்து விஷங்கலந்த ப்ரஸாதமிடும்படி பரபல கிர்ப்பந்தத்தாலே செய்விக்க, அப்படியே ஒருநாள் கிடைத்த ப்ரஸாதத்தின் னேரைய யறிந்து அதைத் திருக்கோயிலில் வைத்திட்டு அன்று தொடங்கிச் சிலநாள் வரையில் உபவாஸமாகவே யெழுந்தருளியிருக்க, இதைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ஸ்வாமியின் உடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே கிடாம்பியாச்சானொருவரே திருமேனிக்கு மிகவும் பரிவரான சிங்கரர் என்றறிந்து அவரைத் திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து, ஸ்வாமிதமங்கும் மடத்தினையே ப்ரஸாத ஸ்விகாரம் கொண்டருளும்படி நியமித்து மீண்டெழுந்தருளினார். அன்றுமுதலாக ஆச்சானை ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான பரிசாராக இருந்துவந்தார். வேதாந்த தேசிகர் “எதிவானார் மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுன் மன்னியதே” என்ற பாசரத்தினாலும் *இதி யதிராஜமஹாக்ஷ பரிமள பரிவாஹவாஸிதாம்* என்ற ச்லோகத்தினாலும் இவ்வரலாற்றை விவரிப்பிக்கருளினார்.

யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாக ஆட்கொள்ளுதல்

யஜ்ஞ மூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதி ஸம்நயாவதி எம்பெருமானருடைய வைபவங்களைக்கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்துவெற்றிபெறவேனுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமி மடத்திலே வந்து ஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடை கூறவேணும் : த்ப்ருதிகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யனாகக்கடவேன்' என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இவ்வாற்தருள், பதினேழு நாள் வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாநிற்க, முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்யவேண்டிய பொதுப்பு ஸ்வாமிபக்கவிலே வந்துநின்று விஷயம் தோன்றாமேயிருக்கையில் 'நானோக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜகமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகூலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்குவந்த இந்த நரிசகம் இன்று அடியேனுல் பங்கமடையக்கடவதோ? இப்படியும் ஒரு விலை கொண்டாத் திருவுள்ளமாயிற்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து நாம் அமுது செய்யாமலே கண்ணாளந்தருள், அன்றிரவு பேரருளாளர் கணவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சி தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அச்சத்த விசேஷங்களை ஸ்பரிசுக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ்சிறுவர்களையெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நியதுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பரஸந்தகம்பிரராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள், அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை அங்கிகரித்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞ மூர்த்தி 'ஸ்வாமிக் தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமான் ப்ரத்யக்ஷமானின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்திதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவளவையில் அந்நித்தரப்பட்டதுபோதும்; இவையும் அந்நித்தரப்பட்டபடி மொக்கையுளவேணும்' என்று காக்க ப்ராசர்த்தித்து ஸ்வாமியின் இனாவும் பெற்று அப்போதே வகநண்டத்தை முதிர்ச்சிபெற்ற ப்ராயச்சித்த புர்வகமாய் சிகரயஜ்ஞாபவிதர்த்திதவும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களுக்கும்பெற்று முக்கோல் மிகுந்த முனியாகி சாஸ்தரப்படி ஆர்ப்பாறுண்டய காமந்லையே வடிவிக் விழுமரி ப்ராசர்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாளருடைய ப்ராஸாதபடியாகவே இவர் அட்பட்டாரென்கிற உபாச ஸங்குதி உலகப்ரவரித்தமர்ப்படி அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் என்று திருநாமம் ப்ரத்தியருளினார். உடனே அவ்வா யவழத்துக்கொண்டு ப்ராயப் பெரிய பெருமானே ஸேவித் தர்ப்பாறும் ப்ரவலிந்து, அன்று முகனாகிக் திருப்பங்கண்டு தொடங்கி களயிரமும் ஒதுகிந்து, பற்றும் தர்க்கவகைகளும் செய்தருளினார்.

அக் காலத்திலே, அவந்தாழ்வான் எச்சான் தொண்டனூர்நம்பி மருதூர் நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்சரியிக் வேணுமென்று வா, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்சரியிப்பித் தருளினார். அப்போது அவர் அஞ்சி கடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி "சூருவியின் கழுந் திலே பனங் காயைக் கட்டினார் போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாகிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளை சரண மென்றிருப்பீர்" என்று கியமித்தருளினார்.

யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாராக ஆட்கொள்ளுதல்

யஜ்ஞ மூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதி ஸம்ப்ரவஸி எம்பெருமானாருடைய வைபவங்களைக்கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்துவெற்றிபெறவேணுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமி மடத்திலே வந்து ஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடை கூறவேணும் : த்ப்ருதிகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யருக்கடவேன்' என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இசைந்தருள, பதினேழு நாள் வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாநிற்க, முடிவில் உத்தராமருளிச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமிபக்கவிலே வந்துநின்று விஷயம் தோன்றாமேயிருக்கையில் 'நானேக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜகமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகூலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடையக்கடவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தாம் அமுது செய்யாமலே கண்வளர்ந்தருள, அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சி தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்புரிக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ்சுகுகாலையெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நித்யாதுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பரஸந்தகம்பிரராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை அங்குகரித்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞ மூர்த்தி 'ஸ்வாமிந் தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமான் ப்ரத்யக்ஷமானபின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்திதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டதுபோதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியருளவேணும்' என்று கணக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே எகதண்டத்தை முறித்தெறித்து ப்ராயச்சித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ்ஞோபவீரங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும்பெற்று முக்கோல் பிடித்த முனியாகி சாஸ்த்ரப்படி ஆசாச்யனுடைய நாமத்தையே வலுநீக்க விரும்பி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாளனுடைய ப்ரஸாதபடியாகவே இவர் ஆட்பட்டாரென்கிற உபகார ஸம்ருதி உலகப்ரவரித்தமாய்ப்படி அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார். உடனே அவரை யகழத்துக்கொண்டு போய்ப் பெரிய பெருமானை ஸேவிக் தப்பண்ணிச் சிறப்புசளும் பெறுவிந்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி கலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் தத்வசைக்களும் செய்தருளினார்.

அக் காலத்திலே, அனைந்துழுவான் எச்சான் தொண்டனூர்நம்பி மருதூர் நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆசரயிக்க வேணுமென்று வர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆசரயிப்பித்தருளினார். அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி "குருவியின் கழுத்திலே பணங் கையைக் கட்டி ஏற் போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாராகிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்" என்று நியமித்தருளினார்.

அனந்தாழ்வான் திருமலையில் வழவிலாவடிமைக்கு நியமனம் பெறுதல்.

எம்பெருமானார் பகவத் விஷய காலகோபம் நடத்தி யருளுகையில் * ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி பென்கிற திருவாய்மொழி நடவா நிற்க, கோஷ்டியில் திருமுன் பேயிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி 'ஆழ்வார்* திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழவிலாவடிமை செய்யவேண் டும் நாம் * என்று பாரித்த குறைதீரத் திருவேங்கடமுடையான் பரிஸரத்திலே யிருந்து நியக் கைங்கரியம் பண்ண விரும்பமுடையார் ஆரேனுமுளரோ?' என்று வினவியருள், * குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லாரும் குளிர்க்கு அஞ்சி விடை கூறுதிருக்க, அனந் தாழ்வான் எழுந்து அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்' என்றார், அது கேட்டு உகந்த எம்பெருமானார் நீரொருவரே ஆண் பிள்ளை என்று போரவும் கொண்டாடித் தழுவிருளி விடை கொடுத்தருளினார். அது முதலாக அனந்தான் பிள்ளை என்று அவர்க்குப் ப்ரஸித்தியா யிற்று. அன்றே அவர் திருமலைக்கு விடைகொண்டு திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடி தொழுது திருநந்தவனஞ் செய்து அதற்கு இராமாநுசன் என்று திருநாமஞ் சாத்தி அனேக விதமான கைங்கரியங்களை அற்புதமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதை நேரில் கண்டு மகிழவேணு மென்கிற திருவுள்ளம் எம்பெருமானார்க் குண்டாகி பகவத் விஷய காலகோப பந்தை விரைவாக நடத்திச் சாத்தியருளினார்.

உடையவர் திருமலையாத்திரையும் திருமலைநம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கவும்

பெருமான்கோயில் திருமலை முதலான சில திருப்பதிகளை ஸேவித்துவரப் பெரிய பெருமானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்ட எம்பெரு மானார் வழியடைவே திருப்பதிகளையெல்லாம் நொழுதுகொண்டு திருமலையடிவாரத்தே திருப்பதியிற் சேர்ந்து, திருமலையை மிதித்தேறத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் கீழேயேயிருந்து விடுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதையறிந்து வந்து 'இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? நாங்களும் இனித் திருமலையைவிட்டு இங்கேதான் படுகாடு கிடக்கவேண்டும் போலும்' என்ன; அன்றைய திருமலையப்பனுடைய நியமனமாகக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமலைமேலெழுந்தருளிக் கொளையிரிலே நீராடி அப் பனைக் கண்களாரளவும் நின்று ஸேவித்து அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடா கித்து உள்ளம்பூரித்து *வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிக வுசந்து மூன்று நாள் அவ்விடத்தில் அழுது செய்யாமலே யெழுந்தருளியிருந்து விடைபெற் றுக்கொண்டு கீழேயிறங்கி மாதுலரான திருமலை நம்பி திருமானிகையிலே ஒரு ஸம் வத்ஸரமிருந்து இதிஹாஸச்சேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தின் விசேஷார்த்தங்களை அநி கரித்தார்.

உடையவர் எம்பாறைப் பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சீபுரி வருதல்

உடையவர் ஸ்ரீ ராமாயண காலகோபம் முடித்துப் புறப்படுகையில் மாதுலரான திருமலை நம்பி உவப்பின் மிகுதியினால் இவர்க்கு ஏதாவது கொடுக்க வேணுமென்கிற பாரிப்புத்தோற்ற இருக்கையில் அதனை யறிந்த வுடையவர் 'ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது போக, அடியேனுக்கு ஸ்வாமி கொடுப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? அப்படி ஒன்று கொடுக்கத் திருவுள்ளமாகில் நம் கோவிந்தப் பெருமானைத் தந்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய : நம்பியும் அதற்கிசைந்து உடனே கோவிந்தப் பெருமானை [எம்பாறை] அழைத்து 'கோவிந்தா! இனி நம்முடையவரை அதுவாத்தித்

திருப்பாயாக் என்று சொல்லி உதக தாரா பூர்வமாகக் கொடுத்ததுளினார். வெகு ஆவந்தத் துடன் உடையவர் அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கடிகை முதலான திவ்ய தேசங்களை ஸேவித்துக் கொண்டு கச்சிப் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

எம்பார் திரும்பவும் திருப்பதிக்குச் சென்று மீளுதல்

கோவிந்தப் பெருமானுடன் கச்சியில் வாழ்ந்திருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான நம்பி யைப் பிரிந்த கிலேசத்தினால் உடம்பு வெளுத்து முகம் உறுவியிருந்தார் கோவிந்தர். அது கண்ட வுடையவர் அவருடைய கருத்தை யறிந்து 'கோவிந்தரே! திருப்பதிக்குச் சென்று நம்பியைச் சேவித்து வாங்கும்' என்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டி யனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருக்கச்சி நம்பியுடனே பேரருளாளனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்ற எம்பார் அங்குத் திருமலை நம்பி திருமாளிகை வாசலிலே நெண்டன் ஸமர்ப்பித்து கிறக, அங்குள்ளார் அவரைக் கண்டு உள்ளே சென்று நம்பிக்கு அறிவிக்க, அவரும் திரு வள்ளல் கலங்கி 'பித்தனைப் போகச் சொல்லுங்கோள்' என்ன; 'இத்தனை தூரம் சிரமப் பட்டு வந்தவரை யழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமும் தனிகை ப்ராஸாதமும் தந்தருள வேண்டாவோ?' என்று தேவிகள் சொல்லவும் 'விற்ற பசவுக்குப் புல்லிலுவா ருண்டோ?' என்று சொல்லி விமுகராயேயிருந்து விட்டார் நம்பிகள். இப்படியாகவே கோவிந்தப் பெருமான் அங்கு நகையற்றுத் திருவடிகளில் நெண்டனிட்டி அந்த ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களிருவரோடு கூட்டிப் பெருமான் கோயிலில் உடையவரின் வந்துறோ நாளடைவில் எல்லாருமாய்த் தென்னாங்கம் சென்று சேர்ந்தனர். கோவிந்தப் பெருமான் ஸ்ஷராயம் முற்றி ஸம்ந்யாஸாச்சரமத்தை ஸ்சிகரித்து ஆசார்யருடைய நான்கை தேசமாக எம்பார் என்று திருநாமம் பெற்று உடைய வேதாந்த க்ரந்த பரிச்சாமத்திலே நலை கிறந்து வாழா கின்றார்.

ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச்செய்ய முயலுதல்

எம்பெருமானார் பரதமஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவள்ளக் குறையை நீக்காநதி அதற்காக பகவத் போதாயந மஹர்ஷியின் வருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாஷித்தத் திருவள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீ கோசம் காசமீர மண்டலத்தில் சாரதாபீடத்திலுள்ள தென்னாந்து ஆழ்வான் முதலானாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரை யடைவிலே அங்கே நாமுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக் காட்டி வரிக் கரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயந வருத்திக்ரத் தத்தை வாங்கி அங்கேயே யிருந்து கடாஷித்துக்கொண்டிருந்தார். மஹாமேதாவியான ஆழ் வானும் தாம் ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருந்து இரண்டாவது அந்நாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதியை யெல்லாம் கடாஷித்து நெஞ்சில் தேக்கிக் கொண்டார். உடையவர் 'முதலத்யா யம் கடாஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள புறமதத்து வித்வான்களின் தூர்ப் போதனையினுலே மனம் மாறின ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீ கோசத்தை நிர்பந்தித்து வாங்கி உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப் பெற்றிலோமே! என்று உடை யவர் கிரதித்திருக்க, அது கண்ட ஆழ்வான் மேற்பகுதிகளைத் தாம் பார்த்துத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியை விஜ்ஞாபித்து ஸ்வாமியைத் தேற்றினார். பிறகு பயணகதியிலே தென்னாங்கத்திருப்பதி சேர்ந்த ஆழ்வானை உசாத் துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யமிட் டருளித் தலைக்கட்டினார். இதற்கு ஸங்க்ரஹமாக வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம் என்னுமிரண்டு க்ரந்தங்களையுமுருளிச் செய்தார்.

சோழ ராஜனுடைய உபபல்லவத்திற்கு அஞ்சி ஸ்வாமி மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளல்

ஆழ்வான் உடையவர்க்கு உசாத் துணையாயிருந்து தர்சன நிவாஹம் பண்ணி யருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்தர சோழ புரத்தில் அரசாண்டு வந்த குலோத்துங்க சோழ ராஜன் துஷ்ட சைவஞானையாலே கள்ளப் பொய்ந் நூல்களை மெய்ந் நூலாகக் கொண்டு காணும் தன் புரோஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான்களை பெருமையும் திரட்டி “சிவாத்தபாதாம் நாஸ்தி” என்று எழுத்திடச் சொல்லி கிர்ப்பத்திக்கு, சிலர் அவனாகவு அஞ்சியும் சிலர் பொருட்கும் பூமிக்குமாகச் சம்பாதித்து அப்படியே யெழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்தாகச் சிறிது மேளமை பெற்றிருந்த ஈரலுரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் அவ்வரசனைத் தாக்கடி எங்கனியாமானுசன் எழுத்திட்டாலென்றோ எழுத்திட்டாவது; மற்றையோர் இடாலென்ன? இடாவிடினென்ன? என்று கூற, அது கேட்ட அரசனும் அப்போதே இசாமானுசனை யழைத்து வரும்படி ஆள்களை யனுப்ப; அவர்களும் உடைய வர் மடத்திற்குச் சென்ற வளவிலே இந்தச் செய்தியை யுணர்ந்து ஆழ்வான் ஸ்வாமி ராஜ ஸபைக்கு எழுந்தருள்வரானில் அவர்க்கு அங்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக்கூடும்; உலகுக் கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாது: நாமே அவருடைய கோலம் பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வோம்; கெடுதல் ஏதாவது நேர்த்தாலும் நம் மோடே போகட்டும் என்று கருதி, அப்போது எம்பெருமானார் நிராட்டத்திற் கெழுந்தருளியிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் தரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜ புருஷர் களுடனே போகப் புறப்படும் போது பெரிய நம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங் கூட வரு வதாய்ப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கெழுந்தருளினர். பிறகு உடைய வர் நிராட்டஞ் செய்கெழுந்தருளி தரிதண்ட காஷாயாதிக்கோடு தேடின வளவிலே ‘கூரத் தாழ்வான் தரித்துக் கொண்டு ராஜ புருஷர்களுடனே யெழுந்தருளினார்’ என்று முதலி யாண்டான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள் என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தை வாங்கித் தாம் சாத்திக் கொண்டு ஆழ்வானுக்கும் பெரிய நம்பிக்கும் என்ன தீங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க, இனிஸ்வாமி இவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று என்று அனைவரும் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

[எம்பெருமானார் காலத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்த ப்ராமானிக பண்டித சிகா மணியான கருடவாஹந பண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரி சரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்திலும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தரணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்தின் தொண்ணூற்றைந்தாம் ச்லோகத்திலும், இக்கதை விளக்கமாக வுரைக்கப்பட்டிருத்தலால் இதில் யார்க்கும் விடா திபத்தியுண்டாகக் கூறாவிடலை. உடையவர்க்குத் தெரிவியாமலே ஆழ்வான் ஸபைத்தியாலே தரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்து ஸபைக்கெழுந்தருளினதாயும், சோழ ராஜனிடத்தில் நின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானார் பலரும் கூடிச் சுவந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளை சாத்திக்கொண்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜ வேஷம்பூண்டு ஸபைக்கெழுந்தருள வேண்டியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டு அப்படி நடந்ததாகவும்—இங்குனே இரண்டு வகையாக நூல்களிற் காணப்படுவதுண்டு. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாதிதமே யாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்திக் கூட்டவில்லையென்க.]

ராஜ ஸபையில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்

ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலே யெழுந்தருளின பிறகு அங்கு விசேஷமாக சாஸ்த்ர விராசங்கள் நடைபெற்று 'சிவாத்தரதரம் நாஸ்தி' என்ற ராஜ வாத்தத்தினிது இகழ்ந்துரைக்கப்பட, சோழன் கெஞ்சினத்தனனாய் 'இவ்விருவருடைய கண்ணையும் கண்டு விடுங்கள்' என்று சேவகர்கட்குக் கட்டளையிட, ஆழ்வான் சோழனைக் குறித்து 'நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுவிரகளாலே கீறிக் கண்ணை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜ ஸேவ கர்கள் பெரியநம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜத்வா ரத்தில் நின்றுப் புறப்பட விட, ஆழ்வான் 'தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப்பெற் றோமே!' என்று மகிழ்ந்திருக்க, பெரியநம்பி வருத்தராகையாலே அங் வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் அங்கேயொரு கொல்லிக் தலைமாட்டிலே 'ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடிபூம் தம் திருமகளான அத்துழாய் மடியிலே திருவடி கஞ்ஞாய் இளைத்துக் கண்வளர்த்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளைத் தவனித்துக் கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். பின்பு ஸ்ரீ பரார்த்தபுரமொன்றும் அக்ஷராமத்தில் நின்று வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிபடுத்து ஆழ்வானை எழுந்தருள் பிடுத்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் ஊரிலே யிருந்தித் திருக்கண் வேதனை திருமாறு சில காலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவாங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தார்கள். தென் வரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்த எம்பெருமானுரைப் பிரிந்து அங்கே வாழ கில்லாமல் கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாஸிருஞ் சோலையில் வாஸத்தை விடும்பி பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயர்ங்கள் நினைவுக்கு வராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபருண விபூதிகளை நினைந்து கெஞ்சு களித்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலம் அதிமாதுஷ்ணவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்தரங்களை யருளிச் செய்துகொண்டே திருமாஸிருஞ் சோலைக் கெழுந்தருளி அங்கே பல வான்கொழுந்தருளியிருந்து ஸந்தரபா ஹ ஸந்தல மும் அருளிச்செய்தார். அஸ்வளவிலே அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸன்னிதி யிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற வெழுந்தருளினார்-

எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் நின்று கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்

சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சி மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்று அங்கு வந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே-சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேள்விப்பட்டேச் சாலவும் திருவுள்ளம் கொண்டு ஆழ்வானுளும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே! என்று திரு வுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்பிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறொன் றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானை யும் ஆராய்ந்த அங்குள்ள ஹேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என்று நியமித்தருள், அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்து மாண்ட செய்தியுட்பட எல்லா வற்றையும் ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே அறிந்து கொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடி களிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அது கேட்டு அவர் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுக் கோயிலுக் கெழுந்தருளி

முதலிகளுடன் ஆழ்வான், திருமானிகைக் கெழுந்தருள், ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மாம்போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை யெடுத்தணைத்துக் கொண்டு சேரிக் வேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச் செய்யமாட்டாமல் உள்ளொழுருகிக் குரல் தழுத்து 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சனத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய தீவினையின் பயனன்றோ?' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்த ஆழ்வானைத் தேற்றி, பண்டுபோலே திருவாங்கச்செல்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டு வந்தார்.

திருமலையப்பனுக்குத் திருவாழி திருச்சங்கு அளித்தது.

பண்டொரு காலத்தில் திருவேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பாம்புத் தோய்வி யாயிருந்த தொண்டைமான் சக்காவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்தமாகத் தன் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி, இப்படி ஆச்சரித பகைபாதத்தாலே தனது திவ்யபுத்தங்களையும் தந்து உபசரிக்கும் ஒளதார்பகுணம் உலகில் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்சனபாஞ் சஜ்ஞ ரூர்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணசீர்ம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது. திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாணஸர்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்சத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்கில்லாமல் வெளியாகி சென்றனர்; வ்ருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேற, பரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இவராக, விரல் துழைக்க இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த சைவர்கள் சிலர் இதுவே சல்ல சமூகமென்று கொண்டு அந்த யாதவமன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய பீரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள். திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியின் தென்கனையில் திகழும் தேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரசாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைக தேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியென்று அத்தடாகம் வழங்கப்பெற்றது, ஸ்ரீ வேங்கடாசன மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்டாவது அத்பாபத்தில் ஸுப்பரம்மணயன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸாதாரண ஆயுதங்களான பாசமும் அங்குசமும் தவநிலைக்கு உரியவை யல்லாமையால் தரிக் கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவ சேஷர்மையாம். இப்போது தான் சிறிது காலமாகச் சில வைணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவெயென்றுரைத்தா ராஜாவை வசப்படுத்திக்கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ரஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உதஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவசேஷர்மையாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற்காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ராபு செங்கோல் செலுத்தவேண்டும்—என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அநுபவ விருத்தி மாயிருக்கின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக்கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு கிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமாந்யராயிருந்த சிலர் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்தடனே! எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு

இதைக்கேட்ட அரண் மகிழ்ச்சிக்கொண்டு 'இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே; பிறகு ஒருவர் 'தம் ஆசைதாம் இருக்கப் பரஸக்தியில்லைவன்றோ; நல்லது; அப்படியே இருவருப்பினரும் செய்யக்கடவது' என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸ்தாரண ஆரத்தங்களால் செய்வித்துக் கொண்டது ஒருநாள் அவ்வாறு

ஹுடனே திருமலைக்குவந்து இரவில் திருவேங்கடமுடைய ஹுடைய ஸந்நிதி கர்ப்பக்ருஹத்தி ஹுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சினை செய்வித்துக் காலையளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றி புண்டாகும்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமானார் தமது போகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத் கரித்து “பரமபுருஷ! முன்பு நீ வாயோலையெய்து கொடுத்த பாகிஷ்டையின் படியே உனது அஸாதாரணசிஹ்நங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடிபோங்களைக் காத்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்து கொள்வித்து க்ருசக்ருச்சயராயினர். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவ மன்னவன் நித்யாநுஷ்டாநங்களை முடித்துக் கொண்டு உபயிலாதிகளுடனும் ஸந்நிதிக்குச்சென்று திருக் காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி தூயதக்கரை அப்பால் தள்ளியிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரம்போகயமாத ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த பரிதிபத் தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தஹி, குத்விதவீத்யாபண்ணிக் கொச்சரித்துக் கிடந்த சைவர்களையும் த்ருணிகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் தூத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

எம்பெருமானாரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னாங்கடம் சென்று சேர்ந்து * வைபவம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே* என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இங்கிருந்தே ஆண்டுகொண்டு “தரிழ் மறைகளாயிரமும் சுன்ற முதல் தாய்சடகோபன் மொயம்பால் வளர்த்த வித்ததாய் இராமானுசன்” என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்ந்தருளா நின்றார்.

நி க ம ன ம்

எம்பெருமான் வைபவம் போலே எம்பெருமானார் வைபவமும் பேசியும் எழுதி யும் தலைக்கட்ட வெண்ணுதது, அன்பர்கள் அதுதினமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்காக இது சுருக்கமாக வரைந்தபடி. ஸ்வாமியருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் நவநிதிகள் போலவும் நவராதனங்கள் போலவும் ஒன்பதாய்: ஸ்ரீ பாஷ்யம், வேதார்த்த தீபம், வேதார்த்த ஸாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், தோபாஷ்யம், சரணுகதி சுத்யம், ஸ்ரீரங்கசுத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட சுத்யம், நித்யம்—என்பவை.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத்த முதனார் பணித்த இராமானுச நூற்றந்தாதி ப்ரபந்ந காயத்ரி யென்று அன்று கொட்டே ப்ர வித்தி பெற்றிருப்பதனால் அதை நாடோறும் அநுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருங் செல்வம்.

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

புருஷ குணங்களுக்கெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த தீவகருணையும், ஆசார்ய பக்தி, பவந் பக்தி, வைராக்யம், பாண்டித்யம், ஸுத்கர்மாதஷ்டாகம் முதலிய எண்ணில் பங்குணங்கட்கூடப் பிறப்பிடமென்ன வமைந்த ஆழ்வானது திவ்ய கவிதத்தையு அமைத்தும் அருமைத்திரிபு ப ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அவச்ய கர்ந்தகல்யாண்களில் முக்கியமானதென்பதைப் பூர்வாசார்யர் அவ் ஒரு மிடறாக விரும்பியிருந்தனர். மாகடல் போன்ற அவரது திருக்கல்யாண, குணங்களின் சிறுதிலைகளென்னலாம்படியான கில குணங்களை அருங்கம்பிற் பி யதபளிப்போம்.

ஆழ்வான் திருவவதாரம்.

பெருமான்கோயிலென்னும் திருக்கச்சிமானகரத்திற்கு வடமேற்றிசையின்கணுள்ள கூரமானகரில், கலி நாலாயிரத்து நூற்றொன்பதாமாண்டாகிய ஸௌம்ய வருஷத்தில் வை மாசம் ஹஸ்த நட்சத்திரத்தில் இந்த மஹான் திருவவதரித்தார். இவர்க்குத் தமிழில் “திரு மறு மார்பன்” என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் “ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சர்” என்றும் திருநாமம் வழங்கப்பெற்று வந்தது. இஃது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்.

ஆழ்வான் என்ற திருநாமம்.

இவர்க்கு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்கு அடியாக ஒரு இதிஹாஸம் பெரியோர் சொல்லிப் போருவதுண்டு;—இவர் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையா யிருந்தமையாலே எம்பெருமானார் இவர் பக்கலிலே ஒருரு திருவாய்மொழி கேட்க விரும்பி னார்; இவர் தாம்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெரு மானார்க்குத் தாம் ஆசிரியர் போன்று எங்கனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்?; இசைய மாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானார்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டு வந்து எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு, முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கலிலே கோஷ்டியாகவிருந்த “உயர்வறவுயர்நல முடையவன்” என்று திருவாய்மொழி தொடங்கின வாதே மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமயவாதிகள் “பரப்ரஹ் மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது; அது நிச்சக்குணம்” என்று பிதற்றுகிறார்களே, அவர்களுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே “உயர்வற வுயர்நல முடையவன்” என்றபடி என்னே! என்று சொல்லிக்கொண்டே மோஹித்தவாதே முதலிக ளெல்லாரும் கடுகுவெழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஒடிச்சென்று ‘காணவாரீர்! காணவாரீர்!!!’ என்றழைக்க, அவரும் ஒடிவந்து, “அன்று ‘எத்திறமுரலினே டிணைந்திருந் தேங்கிய வேளிலே’! என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக்கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைநீர இன்று கண்ணாக்க காணப்பெற்றோமே!” என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்துப்பேசித் தெண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்தும் உணரக்காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி “ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!!” என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்த, “தொடங்கும்போதே உயர்வற வுயர்நல முடையவனென்பதே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக்கென்றெழுந்தார்;—உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானார் ‘ஆழ்வான்!’ என்று சொல்லித் தட்டியுணர்த்தினாரென்பது பற்றி அன்று முதலாக இவர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

புருஷ குணங்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ஜீவகாருண்யம், ஆசார்ய பக்தி, பகவத் பக்தி, வைராக்யம், பாண்டித்யம், ஸத்த்கர்மதுஷ்டாநம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமென்ன வமைந்த ஆழ்வானது திவ்ய சரிதத்தை அவ்வரதம் அதுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அவச்ய கர்த்தவ்யங்களில் முக்கியமானதென்பதைப் பூர்வாசார்யர்கள் ஒரு மிடறாக விரும்பியிருந்தனர். மாகடல் போன்ற அவரது திருக்கல்பாண, குணங்களில் சிறுதிவலைகளென்னலாம்படியான கில குணங்களைச் சுருங்கப்பேசி யதபவிப்போம்.

ஆழ்வான் திருவவதாரம்.

பெருமாள்கோயிலென்னும் திருக்கச்சிமாநகரத்திற்கு வடமேற்றிசையின்கணுள்ள கூரமாநகரில், கலி நாலாயிரத்து நூற்றொன்பதாமாண்டாகிய ஸௌம்ய வருஷத்தில் தை மாதம் ஹஸ்த நகஷத்திரத்தில் இந்த மஹான் திருவவதரித்தார். இவர்க்குத் தமிழில் “திரு மறு மார்பன்” என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் “ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சர்” என்றும் திருநாமம் வழங்கப்பெற்று வந்தது. இஃது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்.

ஆழ்வான் என்ற திருநாமம்.

இவர்க்கு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்கு அடியாக ஒரு இதிஹாஸம் பெரியோர் சொல்லிப் போருவதுண்டு;—இவர் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையராயிருந்தமையாலே எம்பெருமானார் இவர் பக்கலிலே ஒருரு திருவாய்மொழி கேட்க விரும்பினார்; இவர் தாம்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார்க்குத் தாம் ஆகிரியர்போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்?; இசைய மாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானார்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டு வந்து எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு, முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கலிலே கோஷ்டியாகவிருந்து “உயர்வறவுயர்நல முடையவன்” என்று திருவாய்மொழி தொடங்கினவாறே மதியெல்லா முன்கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பாசமயவாதிகள் “பாப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது; அது நிற்குணம்” என்று பிதற்றுகிறார்களே, அவர்களுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே “உயர்வறவுயர்நல முடையவன்” என்றபடி என்னே! என்று சொல்லிக்கொண்டே மோஹித்தவாறே முதலிகளெல்லாரும் கடுகுவெழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஒடிச்சென்று “காணவாரீர்! காணவாரீர்!! என்றழைக்க, அவரும் ஒடிவந்து, “அன்று ‘எத்திறமுரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய வேனிலே’! என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக்கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைதீர இன்று கண்ணாரக் காணப்பெற்றோமே!” என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்துப்பேசித் தெண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்தும் உணரக்காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி “ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!!” என்று கூனித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்த, “தொடங்கும்போதே உயர்வறவுயர்நல முடையவனென்பதே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக்கென்றெழுந்தார்;—உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானார் “ஆழ்வான்!” என்று சொல்லித் தட்டியுணர்த்தினாரென்பது பற்றி அன்று முதலாக இவர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

ஆழ்வான் வைபவத்திற்காட்டிலும் அவரது தேவியாரான ஆண்டாளின் வைபவம் அவ்வற்றிற்கும்கூட சாஸ்தரார்த்தங்களில் தமக்கு ஏதாவது ஸந்தேஹம் தோன்றினால் தேவியாரைக் கேட்டுத் தணித்துக்கொள்வது வழக்கமென்று பெரியோர் பகர்வார்.

ஆழ்வான் செல்வங்களைத் துறந்து இராமாங்கனடிக்கீழ்ப் புதுநகரம்.

கூர்மநகரில் இவருடைய திருமானிகை தேவேந்திரபவனம் குயிலாபவனம் முதலிய வற்றையும் அதிசயித்துச் செல்வம் மிகவிஞ்சியிருந்தது. திருமானிகை அந்தந்தத்தினர் கிண்கணிகளின் ஓசை யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்றால் இவ்வாறு ஐசுவரியத் தின் விழு எந்தையெய் தென்னலாம்!; அச் சிறந்த செல்வத்தினால் பல ஏழ்மக்களையும் வைத்துக் களையும் மற்றும் பலரையும் பலவகையாகப் போஷித்துக்கொண்டு மஹா தர்யிஷ்டரா பெழுந் தருளியிருந்தார்.

நாள்தோறும் பெருமாள்மேலில் * ஸ்ரீஹஸ்திஸகல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேருளாளனது ஸந்திதியில் இராத்திருவாராதனம் முற்றும் முடிந்து தீர்வைஸாதமும் அமுதுசெய்து பெரிய திருவாசற் கதவுகள் மூடப்பட்டபிறகே இவருடைய திருமானிகை வாசற்கதவு மூடப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள், பேருளாளன் ஸந்திதியில் ஒரு மஹோத்ஸவ நிகழ்த்தத்தினால் இராத்திருவாராதனம் முடிவுபெறத் தாமதித்ததனால் நியதமான காலத்தில் திருவாசற்கதவு சாத்தப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் இவரது திருமானிகைக்காவலர் அதனை யறியாதாராய் நித்திய வழக்கப்படி நியதமான காலத்தில் திருமானிகை வாசற்கதவுகளைச் சாத்தினர். அவற்றிற் கிண்கணிகளின் ஓசை ஒரு யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்கு மென்று முன்னமே கூறப்பட்டதே; அவ்வோசை பேருளாளனது திருச்செவிகட்கு இலக்காயிற்று.

அதனைத் திருச்செவி சாத்திய பேருளாளன், தனக்கு அந்தரங்கமாகத் திருவால வட்டம் விசிக்கொண்டு தன்னோடு ஓளுரோகக் கலந்து, தான் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து சோதிவாய் திறந்து வார்த்தைகள் அருளிச்செய்யப்படி பரமபாக்கியம் பெற்றிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை நோக்கி, 'நம்பீ! இதுவென்? நம்முடைய இராத்திருவாராதனம் முடிவு பெறுவதற்கு முன்னமே நமது கோயிற்கதவு சாத்தப்படுவதென்?' என வினவியருள, 'இவ் வோசை இங்குற்றதன்று; நெடுந்தூரத்தினின்றங் கேட்கப்படுகின்றது; கூரத்தாழ்வா னுடைய திருமானிகைச் செல்வத்தின் சிறப்பாம் இது' என்று திருக்கச்சிநம்பி கிண்கணப்பஞ் செய்ய, அதுகேட்ட தேவபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'ஆழ்வானது ஐசுவரியமே நம்மை இங்ஙனே மயக்கிற்று!' என வுரைத்தருளி வேறுவிஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்கலாயினன். இங்ஙனமாகக் கச்சிநம்பிக்கும் பேருளாளனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப் பின்பு கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளிப் பரமவிசத்தராகித்தமது ஸ்கலமான ஐசுவரியங்களையும் ஸந்தர்த்தி ரங்களில் விநியோகித்துவிட்டு, தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாகச் சிறிது சேமித்து வைத்து விட்டு, இனி ஒரு நல்லாசிரியரை அடிபணிந்து உய்வுபெறவேணுமென்று முயன்றவன் விலே—“விசிஷ்டாத்வைத லித்தாந்த ஸ்தாபகாசார்யரான உடையவர் தென்னத்தியூர் கழ

ஆழ்வான் வைபவத்திற்காட்டிலும் அவரது தேவியாரான ஆண்டாளின் வைபவம் அவ்வற்றிற்குக்கும். சாஸ்தார்த்தங்களில் தமக்கு ஏதாவது ஸந்தேஹம் தோன்றினால் தேவியாரைக் கேட்டுத் தணித்துக்கொள்வது வழக்கமென்று பெரியோர் பகர்வர்.

ஆழ்வான் செல்வங்களைத் துறந்து இராமாநுசனடிக்கீழ்ப் புதுதல்.

கூரமாதகரில் இவருடைய திருமாளிகை தேவேந்திரபவனம் குபேரபவனம் முதலிய வற்றையும் அதிசயித்துச் செல்வம் மிகவிஞ்சியிருந்தது. திருமாளிகை வாசற்கதவுகளிற்கிண்கணிகளின் ஓசை யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்றால், இவரது ஐச்வரியத்தின் விறு எத்தகைய தென்னலாம்!; அச் சிறந்த செல்வத்தினால் பல ஏழைகளையும் ஸ்தூதர்களையும் மற்றும் பலரையும் பலவகையாகப் போஷித்துக்கொண்டு மஹா தர்மீஷ்டரா யெழுந்தருளியிருந்தார்.

நாள்தோறும் பெருமாள்கோயிலில் * ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளனது ஸந்திதியில் இராத் திருவாராதனம் முற்றும் முடிந்து தீர்வைஸாதமும் அமுதுசெய்து பெரிய திருவாசற் கதவுகள் மூடப்பட்டபிறகே இவருடைய திருமாளிகை வாசற்கதவு மூடப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள், பேரருளாளன் ஸந்திதியில் ஒரு மஹோத்ஸவ நிமித்தத்தினால் இராத் திருவாராதனம் முடிவுபெறத் தாமதித்ததனால் நியதமான காலத்தில் திருவாசற்கதவு சாத்தப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் இவரது திருமாளிகைக்காவலர் அதனை யறியாதாராய் நித்திய வழக்கப்படி நியதமான காலத்தில் திருமாளிகை வாசற்கதவுகளைச் சாத்தினர். அவற்றிற் கிண்கணிகளின் ஓசை ஒரு யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்று முன்னமே கூறப்பட்டதே; அவ்வோசை பேரருளாளனது திருச்செவிகட்கு இலக்காயிற்று.

அதனைத் திருச்செவி சாத்திய பேரருளாளன், தனக்கு அந்தரங்கமாகத் திருவால வட்டம் வீசிக்கொண்டு தன்னோடு ஒருநீராகக் கலந்து, தான் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து சோதிவாய் திறந்து வார்த்தைகள் அருளிச்செய்யும்படி பரமபாக்கியம் பெற்றிருந்த திருக்கச்சிரம்பியை நோக்கி, 'நம்பீ! இதுவென்? நம்முடைய இராத் திருவாராதனம் முடிவு பெறுவதற்கு முன்னமே நமது கோயிற்கதவு சாத்தப்படுவதென்?' என வினவியருள, 'இவ்வோசை இங்குற்றதன்று; நெடுந்தூரத்தினின்றும் கேட்கப்படுகின்றது; கூரத்தாழ்வானுடைய திருமாளிகைச் செல்வத்தின் சிறப்பாம் இது' என்று திருக்கச்சிரம்பி விண்ணப்பஞ் செய்த, அதுகேட்ட தேவபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'ஆழ்வானது ஐச்வரியமோ நம்மை இங்ஙனே மயக்கிற்று!' என வுரைத்தருளி வேறுவிஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்கலாயினன். இங்ஙனமாகக் கச்சிரம்பிக்கும் பேரருளாளனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப் பின்பு கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளிப் பரமவிசத்தராகித்தமது ஸகலமான ஐச்வரியங்களையும் ஸத்பாத்திரங்களில் விநியோகித்துவிட்டு, தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாகச் சிறிது சேமித்து வைத்து விட்டு, இனி ஒரு நல்லாசிரியரை அடிபணிந்து உய்வுபெறவேணுமென்று முயன்றவள விலே—“விசிஷ்டாத்வைத விர்த்தாந்த ஸ்தாபகாசார்யரான உடையவர் தென்னத்தியூர் கழ

வினைக்கீழ் ஸந்த்யலித்து இராமாதுச முனியாயினார்” என்று கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி யோடே பெருமாஸ்கோயிலுக் கெழுந்தருளி அவ்வெம் பெருமானார் திருவடிகளில் ஆர்ய தித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றைப் பிரஸாதிக்குமாறு பிரார்த்தித்துப் பெற்ற அவர் திருவடிகளின்கீழே நிழலும் ி அடிதாறும் போலே ஒருகாலும் பிரியாமல் அத்தாணிச் சேவகராய் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களையும் அத்தாத்தம் சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஒதி ஒவ் வித்துக்கொண்டு இதுவே போதுபோக்காக எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கமாநகர் சேர்தல்.

இப்படியிருக்கும் நாளிலே, தென் திருவரங்கம் கோயில்கொண்ட நம்பெருமானுடைய நியமனத்தாலே திருவரங்கப் பெருமானரையார் கச்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனை அருவிச் செயல் இசையாலே போர உகப்பித்தபோது ‘நீர் லேண்டும் வரத்தைத் தரக்கடவோம்’ என்று பேரருளாளன் சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, அரையரும் ‘நம் இராமாதுசனை நம் பெருமாள் ஸந்திதிக்குத் தந்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, இராமாதுசனை விட்டுக் கொடுக்கப் பேரருளாளனுக்குத் திருவுள்ளம் இல்லையாயினும் சொல்லிற்றுத் தவறவொண் ணாமையாலே ‘அந்தோ! அரையராலே வஞ்சிக்கப்பட்டோம்; சிறந்த ரத்னத்தை இழந் தேம்’ என்று திருவுள்ளம் நொந்துகொண்டே இராமாதுசனைப் போகவிட, அவரை விட் டகன்று உயிராற்றவில்லாத ஆழ்வான் தாமும் அவருடன் கூடவே புறப்பட்டுத் திருவரங்கமா நகர் சென்று சேர்ந்து அவர் திருவடிக்கீழ்ப் பிரதான சிஷ்யராய், ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணரம ரென்று அனைவராலும் போற்றப்பெற்றவராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடைமை.

இப்படித் தேவமுற்றறியாதே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பரம பக்தராயிராநின்ற ஆழ்வான், தம்முடைய ஜம்பூமியிலே தமக்கு தேவயாத்ரா சேஷமாக முன்பு சில பொருள் கள் சேமித்த வைத்ததும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையாலே அவை நிக்சேஷமாகப் பரித்யஜிக்குத் தக்கவை பென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆசார்பன் ஸந்திதியிலே விடைபெற்றுக் காரமானகர்க்கு எழுந்தருளி அப்பொருள்களைப் பரமபாகவதர்கட்கு விரியோகித்துவிட்டுத் தமது தேவியா றான ஆண்டாளையுங் காட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பெருமாஸ்கோயிலிலே பேரருளாளனை மன்களாசாலநம் செய்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்திதிக்கு எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே ஸ்ரீமது தாரத்த ஸாயிபந்தில் காட்டிடையே எழுந்தருளும்போது தேவியார் “பயமாயிருக்கிறதே” என்று சொல்ல; ஆழ்வான், “மடியில் கனமிருந்தாலன்றோ வழியில் பயமுண்டாவது: அப்படி உன்னிடத்தில் ஏதாகிலுமுண்டோ?” என்று கேட்டருள, “ஸ்வாஸ்பாத்திரத்தில் அமுது செய்துரைநருந்த தேவரீர்க்கு இலையில் அமுதுசெய்வது வருத்தமாயிருக்குமே யென் றெண்ணி ஒரு பொன்வட்டிலை மாத்திரம் முன்பு மிகுத்தினேன், அது மடியில் இரா நின்றது” என்று திருசெவியிலே ஏகாந்தமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானும் “பொன் வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே” என்னும்படி அப்பொன்வட்டிலைத் தேவி யார்கையில் நின்றும் வாங்கிக் காட்டில் தூற்றிலே எறிந்துவிட்டு, உடையவர்க்கு அபயப்ரதா நம் பண்ணின ஸ்ரீமதுதாரத்தத்திலே யெழுந்தருளி ஏரிபாத்த பெருமானைத் திருவடிதொழுது அங்கே திருமகிழடியிலேயெழுந்தருளி ‘தவயம் விளைந்த இடம்’ என்று அவ்விடத்தை ஸேவித்து மனமகிழ்ந்து, மற்றை நாள் தொடங்கிப் பயணகதியிலே வழியிலுள்ள திருப்பதி களை ஸேவித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலெழுந்தருளி முன்புபோலே உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் அத்தாணிச் சேவகராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கத்தமுதனாதி திருத்திப் பணிகோள்ளுதல்.

அக்மாலத்திலே, கோயில் மொத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தலைவராயிருந்த திருவரங்கத்த முதனாரென்பவர் ஒருநாள் உடையவர் திருமுன்பே வந்து ஸேவித்து, 'பாவங்கள் கூடு பூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிய்கு சேஷமாக்கும்படி ஒரு ஸாத்விகர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வாளை அழைத்தருளி அமுதனரைக் காட்டி, 'இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமாள் ஸ்ரீகர்யத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அதுவர்த்தித்து அதுகலராக்கி நம்பக்களிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அதுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுக்க, உடையவரும் அவ்வுமுதனரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆசாரியப்பித்தருளினார். (1) "மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான் வஞ்சமுந் குறுப்பாங்குழியைக் கடக்கும் நம் கூரந்தாழ்வான் சரண்கடியரசின்" என்றாரிறே அமுதனார் நாம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாரத்திலே—“பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆசாரியத்தவர்கள் அதுவர்” என்றருளிச்செய்து, “அவர்களாகிறார்” என்று தொடங்கிச் செய்தருளின விவரணத்தில் அணியரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் குறிக்கப் பட்டிருப்பதைக் காண்பவர்கள் அணியரங்கத்தமுதனா ரென்பவர் இத்திருவரங்கத்தமுதனார் காட்டில் வேறு பட்டவரென்று உண்மையுணராத இவரே அவரென்று சிலர் பாயித்த இவ்வுமுதனரைப் பெரிய நம்பிகளின் சிஷ்யராகக் கருதுவர்களாயினும் இராமாதுச நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்த அமுதனார் எம்பெருமானுருடைய நியமனத்தினால் ஆழ்வாளை அடிபணிந்து திருந்திவரென்பதை ஸதஸம்பரதாய முணார்த்தவர் மறவார்கள்.

ஆழ்வான் அமுதனார்க்குஹத்தில் ஏகாஹ மமுதசெய்தல்.

அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலசேயம் செய்தவருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைய, தசாஹம் கடந்தபின், “ஏகாஹத்துக்கு சிமந்தரணஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருளவேணும்” என்று உடையவர்க்குத்தியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வாளை நோக்கி 'நீர் போம்' என்ன; ஆழ்வானும் சிறுதும் முகம் கன்றமல் அப்படியே எழுந்தருள, அமுதனாரும் 'ஆசாரியர் இங்கனே எழுந்தருளப் பெறுவதே!' என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹச்சர்த்தத்திலே அமுதாசெய்தருளப் பண்ணுவித்து, ஏற்கெனவே தாமும் தமதுமெல்லாம் அத்தலையிலதர்களே அமுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே அபரிமிதமான பொருளை ஸமர்ப்பித்து 'இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றி யருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, ஆழ்வானும் அவருடைய பிரார்த்தனைக்காக அவற்றை அங்கீகரித்துக் கணகவர்ஷமாகத் தெருவிலே வர்ஷித்துக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் இறைத்து விட்டுத் திருக்காவேரியிலே நீராடித் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸேவித்து நிமிச, உடையவரும் ஆழ்வாளை நோக்கி 'அங்குக் கிடைத்த அர்த்தம் எங்கே?' என்று கேட்க, ஆழ்வானும் 'அவை அநர்த்தமாகையாலே அப்போதே கைகழிந்துபோயின' என்று நடந்த செய்தியை விஜ்ஞாபிக்க 'இதொரு விலகணவ்யக்தி இருந்தபடி ஏன்!' என்று திருவுள்ளம் உகந்தருளினார்.

ஏகாஹ மமுநசெய்ய ஆழ்வானையனுப்பினதற்குக் காரணம்

நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனருடைய ஆதினத்திலிருந்தபடியால் அநை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்பி ஆழ்வானை யழைத்து “நீர் போய் ஏகாஹத்தில் புலித்து முடிவில் ஸந்நிதித் திறவுகோலைப் பெற்றாலன்றி ‘ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்’ சொல்ல வேண்டா” என்று நியமித்தனுப்ப, ஆழ்வானும் அப்படியே திறவுகோலைப்பெற்று வந்தார்; மின்பு “ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் ஆபிவர்த்ததாம்” என்று கடல் சூழ்த்த மண்ணுலகமுற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வான் வருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாக்கித்துத் தரித்துக்கொள்ளுதல்.

உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யமுரைக்க ஆழ்வான் உசாத்துனை யிருத்தல் :—

இவை எம்பெருமானார் வைபவத்தில் காண்க.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் ஸந்தேஹம் தேளிந்து வருதல்

மிறகு எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்தக்ரந்த காலசேஷம் நடவாநிற்க, “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படா நின்றது; இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?” என்று நிருவோலக்கத்திலே ப்ராஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸர்வஜ்ஞராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுடைய வெளியிடவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வானை நோக்கி ‘வாரீர் ஆழ்வான்! திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளி நம்பியை ஸேவித்து இதனை அறிந்துவாரும்’ என்று நியமிக்க, ஆழ்வானும் நம்பிஸந்நிதித் கெழுந்தருளி நண்டன் ஸமர்ப்பிந்துச் செய்தியை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆலு மாஸம் ஸேவித்திருந்தும் அவர் இரங்கக்காணமையாலே, எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேபோய் ஸேவித்து வருகிறேன்’ என்று சொல்லிப் புறப்பட்டபுக, நம்பி அவரை அழைத்து “மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்! அடியேனுள்ளா னென்றருளிச் செய்தபடி கண்டாயே” என்று மொழிந்தருள, ஆழ்வானும் ‘தற்போஸமி’ என்றெழுந்தருளினார்.

இதன் கருத்து யாதெனில்;—திருக்கோட்டியூர் நம்பி எடுத்துக் காட்டிய அந்நேரம் உள்ள நென்ற பாகரம் திருவாரமொழி எட்டாம் பத்தில் “கண்கள் சிவந்து” என்கிற திருவாய் மொழியில் இரண்டாம்பாட்டு; “கண்கள் சிவந்து” என்கிற பாட்டும் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்கிற இப்பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்குமவை. இவற்றுள் ‘அடியேனுள்ளான்’ நென்ற பாட்டில் முதல் விசேஷணத்தினால் ‘எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவை அதுப்ரவேசித்திருக்குமவன்’ என்றருளிச்செய்யக் கருதிய ஆழ்வார் ‘ஆத்மாவிலுள்ளான்’ என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்; ‘என்னுள்ளான்’ என்றவது சொல்லியிருக்கவேண்டும்; இப்படிச் சொல்லாமல் அடியேனுள்ளானென்று அடிமையையிட்டு ஆத்மாவை நிரூபித்தமை தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானநந்தங்களிற் காட்டிலும் சேஷத்வமே ப்ரதான நிருபகமென்றதாயிற்று.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ஆழ்வான் பௌரானிககைங்கரியம் பெறுதல்

ஒருநாள் நடுப்பகலில் உச்சிவெய்யிலே எம்பெருமானார் தாமொருவராகத் திருவாரம் கத்தமுதனார் கருஹத்துக்கெழுந்தருள, அமுதனரும் ‘இதுவென் இப்போது!’ என்று

விஸ்மயத்துடனே ஸேவித்துக்கேட்க, உடையவரும் "உம்முடைய பௌரோ ஹித்யக்காணியை நமக்குத் தரவேணும்" என்ன, அமுதனார் மஹாப்ரஸாத மென்று உகந்து ஹிரண்யோதகதாரா பூர்வமாக ஆழ்வானை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்று தொடங்கி ஆழ்வானைப் பௌரோ ஹித்யத்துக்குக் கட்டினையிட்டு நித்தியம் நம் பெருமாள் ஸந்திதியிலே புராணம் விண்ணப்பம் செய்யும்படியாக நியமித்தருளினார். இக்கைங்கரியம் இவரது திருக்குமாரரான பட்டர் பரம் பரையாக இன்றளவும் ஸந்ததியார்க்குப் பரப்பதமாயிரா நின்றது. [பட்டருடைய தனியனில் "பூரங்கேச புரோஹித:" என்றதும் காண்க.]

ஓர் ஊமை பெற்ற பாக்கியத்தைக்கண்டு ஆழ்வான் வருந்தினது.

உடையவர் ஒருநாள் ஓர் ஊமையை யழைத்து மடத்துக்குள்ளே நிறுத்தித் திருவாசற் கதவுகளை யடைத்து ஸம்ஜனையாலே நமது திருவடிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க அந்த ஊமையும் "பாக்யவசந்தாலே இத்திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்" என்றறிந்து அத்திருவடிகளைத் தனது தலைமேலணிந்து கிடக்க, ஆழ்வான் இதைக் கதவின் புரையாலே கண்டு ஐயோ! ஆழ்வானாகப் பிறந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கெட்டேனே! ஊமையாகப் பிறவா தொழிந்தேனே! என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு கதறினாரென்று ப்ரவரித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஜீவகாருண்யம்.

ஆழ்வான் ஒருநாள் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பத்தால் பிடிக்கப்பட்ட தவளை கூக்குரலிடக்கேட்டு 'இது ஆரநியக் கூபடுகிறதோ!' என்று மோஹித்து விழுந்தருளினார்.

மற்றொருநாள் கார்பார்த்தமாக ஒருதோட்டத்துக்கு எழுந்தருள, அங்கே அப்போது தான் ஒருவன் ஒருவாழைக்குருத்தை அறுத்துக்கொண்டுபோக, அதில் நின்றும் பால்பெருகா நிற்கக் கண்டு மூச்சித்து விழுந்தார்.

பின்னொருநாள் திருக்காவேரியில் தண்ணீர்க்குடைத்தை இடுப்பினே எடுத்துவைப் பாரில்லாமல் வருந்திசின்ற ஒரு பெண்ணுக்குத் தண்ணீர்க்குட மெடுத்துவைத்து வழிநடத்தி யருளினார். இவைபோல்வன மற்றும் பல இத்திறாஸங்களும் ப்ரவரித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி.

அங்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழராஜன் வைஷ்ணவத்ரோஹியாகையாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேண்டுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டரானவர்கள் "மந்தரபூர்வமாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங் களை அழியச்செய்தால் உனக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையும்" என்று சொல்ல, அ. ச. கேட்ட சோழன் 'அந்தப் பிரதிமைகளில் தெய்வ சக்தியை உத்வாஸநம்பண்ணி அழியச் செய்வோம்' என்று நிச்சயித்து ஒரு பார்ப்பானாக்குப் பணங்கள் கொடுத்து 'ஐ ஐ அத்ருச்யாஞ்ஜக மிட்டுக் கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் தீவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜக மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணி பகவத் விக்ரஹங்களைக் கடலிலே எடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெருமானார் திருச்செவியாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்

† பௌரோஹித்யமாவது—நம்பெருமாள் ஸந்திதியில் புராணம் வாசித்தலாகிற ஐகங்கர்யம் வேதவிண்ணப்பம், திருமஞ்சனக் கட்டியம் ஸேவித்தல் முதலியவைகளும் இதில் அடக்கம்.

§ அத்ருச்யாஞ்ஜகமாவது—தான் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாதபடி தன்னை மறைக்கவல்ல தொரு அஞ்சனம்.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விட்டு நோக்கிக்கொண்டு பெருநிலைம : இவ்விடத்திலும் அழிவு வரும்படி ஆஸ்ரவர்க்கம் கொட்டாகின்றது ; இனிமேல் செய்யவேண்டுமென்பதென்ன ? என்று வியாசுலபப்பட்டுப் பெரியசம்பிரியோடே சிந்தித்திருந்த, 'நான் பெருமானுடைய திரு வெல்லையிலே ஒரு பிரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என்மின்னே அனுப்பவேண்டும் ; என்மின்னே வாரா நின்றால் 'ஒருவன்பின்னே போகிறோம்' என்று நன் னெஞ்சில் படாதே சிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேண்டும் ; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனாற்பும்' என்று பெரிய சம்பதி திருவாய்மலர்ந்தருள, இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவரே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந் திருந்தும் இதனைப் பெரியசம்பதி திருவாக்கினால் வெளியிடவேண்டுமென்றெண்ணிக் கொண்டு சம்பதியை நோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே !' என்று சொல்லி நிந்த, 'நம் கூரத்தாழ்வானே அனுப்பலாகாதோ?' என்று சம்பதி நயமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு "சம்பதிகள் நம்ஸ்வரூபத்தி னுண்மையை இங்ஙனே யறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி அருளிச்செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே' என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, சம்பதிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின் சென்றார். [இந்த இதிஹாஸம் திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்தில் பந்தார்திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பாட்டில் "பலரடியார் முன்பருளிய" என்றவிடத்து கடுமூப்பந்தாரூபிரத்தில் காணத் தக்கது.] இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வானுக்குத் திருக்குமாரர்கள் திருவவதரித்தல்.

ஆழ்வான் தமது செல்வத்தை மூற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாநகாலத்திலே திருவரங்கத்தில் சில திருபாவிகை களில் உஞ்சல்கருத்தி செய்து அதுகொண்டு குடும்பகாரியத்தை நிர்வஹித்தாக் கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுகளைக் கொண்டு சிறிதும் சேகரிப் படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கு தேவையாந்திறை நடத்தியருளுகையில் ஒரு நாள் விடாப்பெருமறை பொழிந்ததனால் வெளியேபோய் உபாதாநம் செய்து வரக்கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வளையும் தீர்த்தமாத்திரத்தை உட்கொண்டு "கண்ண பன் முகனைப் படைத்தானே காணா கரியாய் அடியேன் நான், உண்ணுகான் பரியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோநாரண வென்றது, என்னு நாளுநிருக்கெச்சாமலேத காண்மலர் கொண்டு உனபாதம், நண்ணு நாணை தந்துதமாகி லன்றெனக்களை பட்டினி நானே" என்கிறபடியே பட்டினி பாராட்டாமல் "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் நான்வனெம்பெருமான்" என்றப்பேரல் அருளிச் செயலுநலந்தாகமே நாரகமாகக்கொண்டு வேறு உணவின்றியே இருந்திட, அன்றிரவு பெரியபெருமான் அமுது செய்கிறபோது உண டான திருச்சின்னவொலி கேட்டவளவில் இவரது தெரியாதான ஆண்டாள் பெருமானாக் குறித்து 'உம்முடைய அடியவன் பட்டினியிருக்க, நீர் குகாவிக்குகாவி அமுதுசெய்தருளு கிறீரோ?' என்று நினைத்தவளவளிலே ஸர்வஜ்ஞனை சங்கராநன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தமநம்பிக்கு அர்ச்சகமுதேக கட்டளையிட்டு அப்பொழுது நாம் அமுது செய்த அக்காசவடிகிலே ஸகல பரிஜந பரிவரங் களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிசைக்கு அனுப்பியருள இவரும் இங்ங னறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்பொண்டு யாம் பெறு சம்மான்மென்று அதில் தமக்கும் தேவநித் குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பந்தவத்தால்

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருகிறோம்: இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸூரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; இனிமேல் செய்யவேண்டுமென்ன? என்று வியாகூலப்பட்டுப் பெரியநம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, 'நான் பெருமானுடைய திரு வெல்லையிலே ஒரு பிரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடையசிஷ்யர்களில் ஒருவரை என்பின்னே அனுப்பவேணும்; என்பின்னே வாரா நின்றால் 'ஒருவன்பின்னே போகிறோம்' என்று தன் னெஞ்சில் படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனுப்பும்' என்று பெரிய நம்பி திருவாய்மலர்ந்தருள, இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவரே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரியத் திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடவேணுமென்றெண்ணிக் கொண்டு நம்பியை நோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!' என்று சொல்லி நிதக, 'நம் கூரத்தாழ்வானே அனுப்பலாகாதோ?' என்று நம்பி நயமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு "நம்பிகள் நம்ஸ்வருபத்தி னுண்மையை இங்ஙனே யறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி அருளிச்செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே" என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின் சென்றார். [இந்த இதிஹாஸம் திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்தில் பத்தாந்திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பாட்டில் "பலாடியார் முன்பருளிய" என்றவிடத்து ஈடுமுப்பந்தாறுபிரத்தில் காணத் தக்கது.] இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வானுக்குத் திருக்குமார்கள் திருவவதரித்தல்.

ஆழ்வான் தமது செல்வத்தை மூற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆசரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாநகாலத்திலே திருவரங்கத்தில் சில திருமானிகை களில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதுகொண்டு குடும்பகாரியத்தை நிர்வஹித்துக் கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுநாளைக் கென்று சிறிதும் சேஷப் படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கு தேவையாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒரு நாள் விடாப்பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளியேபோய் உபாதாநம் செய்து வாக்கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தமாத்திரத்தை உட்கொண்டு "கண்ணு நான் முகனைப் படைத்தானே காரண கரியாய் அடியேன் நான், உண்ணுநான் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோநாமனு வென்று, எண்ணு நாளுநிருக்கெசச்சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம், நண்ணு நாளைவ தத்துறுமாகி லன்றெனக்கலை பட்டினி நாளே" என்கிறபடியே பட்டினி பாராட்டாமல் "உண்ணுஞ்சோறு பருகுவீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணெம்பெருமான்" என்றபேரால் அருளிச் செயலுதுஸந்தானமே தாரகமாகக்கொண்டு வேறு உணவின்றியே இருத்திட, அன்றிரவு பெரியபெருமான் அமுது செய்கிறபோது உண் டான திருச்சின்னவொலி கேட்டவளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமாளைக் குறித்து 'உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க, நீர் குலாவிக்குலாவி அமுதுசெய்தருளு கிறீரோ?' என்று நினைத்தவளவிலே ஸர்வஜ்ஞான ரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தமநம்பிக்கு அர்ச்சகமுதேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்காரவடிசிலே ஸகல பரிஜந பரிவாரங் களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமானிகைக்கு அனுப்பியருள இவரும் இதனை யறிந்து பதறியெழுந்த எதிர்கொண்டு யாம் பெறு சம்மானமென்று அதில் தமக்கும் தேவிக் குமாக இரண்டு திரளாளை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸல

ஊன பகவானுடைய வரம்புகடந்த கருணைத் திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுது செய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தனா, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரகாமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளை ஸ்ரீராம் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானது போல இப்பொழுது இவர்க்கும் “ஸ்ரீபராசர பட்டர், ஸ்ரீவைதவ்யாஸ பட்டர்” என்ற இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதாரிப்பதற்கு இத்திரிளகனிரண்டுமே ஹேதுவாயின.

ஆழ்வான் ராஜஸ்பைக்கு எழுந்தருளினது முதலான வரலாறுகள் ஸ்ரீராமாநுஜர் வைபவத்தில் காணத்தக்கன.

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை புறப்படுத்துல்.

ராஜஸ்பையில் நேர்ந்த கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு எம்பெருமான் ஸந்திதிக்கு விடைகொண்ட ஆழ்வான் பெரிய ஸ்ரீபலிபிடத்தருகே தண்டன் ஸம்பந்தித்துத் தம்முடைய அளவற்ற ஆர்த்தியை ஆளிக்கொடுத்து, ‘பெரிய நம்பியை அங்கீகரித்தாப்போலே அடி யோனையும் அங்கீகரித்தருளலா தாநா?’ என்று திருவுள்ளம் கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்து நின்ப உள்ளேபுகுந்து ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, ‘ராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையாசொருவர் உள்ளேபுகுந்து ஸேவிக்கவொண்ணாது’ என்று சோழன் கட்டளைவிட்டு வைத்தபடி அந்நாறு சேவகர்கள் ஸந்திதி வாசலிலே நின்று ஆழ்வானை உள்ளே புகுவொட்டாமல் தகைய. அங்குள்ளாரில் சிலர் ‘இந்த ஐயங்கார் மற்றவர்களைப் போலல்லர்; இவர் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்; இவரைப் புகுவிடுங்கள்’ என்று சொல்ல; இவற்றைக் கேட்ட ஆழ்வான் தடுக்கிட்டு நடுங்கி நாலடி பின் வாங்கி “ஐயோ! எல்லார்க்குமுண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்தது; அடியேனுக்குண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளு கைக்கு ஹேதுவாய் விட்டதோ” ஐ என வெறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு “என்பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே அமையும்; அந்த ஸம்பந்தத்தை யொழித்துப் பெருமானே ஸேவிக்கவேண்டுவதில்லை” என்று உறுதிக்கொண்டு அன்றே கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார்.

ஸ்தவங்கள் அருளிச்செய்தல்.

வாயியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்திரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக் செழுந்தருளினார். இவற்றுள், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் நூறு ச்லோகங்கள் கொண்டது. ஆழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவங்களில் இந்த ஸ்தவமே முதலதாம். இத்தால் பரவாஸுதேவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசதமாக அதுஸந்தித்து அதுபவித்து இங்ஙனே விபவாவதாரங்களையும் பேசி அதுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாவதாக அதிமாநுஷஸ்தவமருளிச்செய்தார். இதில் நாலும்ஹாதி அவதாரங்கள் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகவும் ஸ்ரீராம் க்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பெருக்கமாகவும் பேசி அதுபவித்தார். இதுவரையிலும் உலகத்தில் வெளிவந்துள்ள ஸம்ஸ்க்ருதவாங்கமயங்க

ஐ ராமாநுஜ ஸம்பந்திகளை உள்ளே புகவிடக்கூடாதென்ற கட்டளையின்படி ஆழ்வானையும் விலக்க வேண்டியிருக்க, ராமாநுஜ ஸம்பந்தத்தை உபயோகமற்றதாகக் கருவருடைய ஆத்மகுண பூர்த்தியையே அவர்கள் மதித்த படியால் அது இவர்க்கு அஸஹ்யமாயிற்று.

ளில் இவ்வதிமாதவாஸ்தவத்திற்கிடான கொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொண்டிதோக்கும் நடைநோக்கும் அமைந்த லேனொரு வாங்கமயம் கண்டதில்லை யென்று விதவந்ரவிக விவேகிகள் ஒருமிடமாக விளம்புவர்.

அழகர் ஸந்திதியிலே தம் குறையை விண்ணப்பஞ் செய்தல்.

இங்ஙனே பரம போக்யமான இரண்டு ஸ்தவங்களை அருளிச்செய்து, அநந்தரம் திருமய விருஞ்சோலையை அடைந்து அவ்விடத்திலே * “ ஆடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி, முடியு மடியும் படிசுலனும் முற்றமனுபவித்தான்முன் ” என்கிறபடியே சுந்தரத்தோளுடையாளை ஆழ்வார் அதுபவித்தாற்போலே தாமும் அதுபவித்து அவ்வெம்பெருமான் விடியமாக அமுதக்கடலென்னலாம் படியாய் துற்றுமுப்பத்திரண்டு ச்லோகங்கள் கொண்ட தான ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ மருளிச்செய்து, அதன்முடிவிலே—

வித்தொபகாம் வரகிரிசுவர! ஸத்யருபாம்
அந்திருநுக்கை கருணைநலம் மயமிகேதாம்,
ஸ்ரீரங்கநாமசி யநாயகமேவநோஹம்
மயமதஜாச்ய வாகை: பரிவித்திஜீய!!

என்பது முதலான நான்குச் ச்லோகங்களினால் திருவரங்கமானவர் ஆஸூரம் துண்டி
னொழிந்து நிஷ்கண்டகாலக கைனுமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளின் நிழலிலே தாம்
வாழப் பெற்றேனுமென்றும் ஆர்த்தராய்ப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு சிலகாலம் அங்கே எழுந்
தருளியிருந்தார்.

மீண்டும் திருவரங்கம் சேர்தல்.

அவ்வளவிலே, அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்த
மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸந்திதியிலே விடைபெற்று மீண்
டும் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

மேனாட்டில் நின்றும் எம்பெருமானார் கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்.

சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சித் திருநாராயண புரத்திலேழுந்தருளியிருந்த
எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்றும் அங்குவந்த ஒரு பூதிவைஷ்ணவராலே—சோழராஜ வந்தஸ்
லில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக்கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம்
நொந்து ‘ஆழ்வானாகிலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றோமே!’ என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்
போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறொன்றில்லா மாருதிச்சிறியான்
டானை ‘மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள
விசேஷங்களையும் அறிந்துவாரும்’ என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு
வந்து சோழன் புழுத்துமாண்ட ல்ருத்தார்தமுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸந்திதி
யிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம்போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளில்
இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அது கேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு
நின்றும் புறப்பட்டு மிக விரைந்து கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலிகளும் தாமமாக ஆழ்வான்
திருமானிகை யேற எழுந்தருள ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரந்

* திருவாய்மொழி துற்றந்தாதி 21.

திலே வேரற்ற மரம்போல விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைச் சிக்கப்பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வாளை வாரியெடுத்தனைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச்செய்யமாட்டாமல் உள் ளெலா முருகிக்குரல்தழுத்து விம்மல் பொருமலாய் “வாரீர் ஆழ்வான்! இந்த தரிசுநத்துக்கு த்ருஷ்டி பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே, இது என்னுடைய துஷ்கர்ம பலமன்றோ?” என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வாளைத் தேற்றியருளி அவரையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு மடமேயெழுந்தருளினார்.

ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவமருளிச் செய்தல்.

மற்றைநாள் உடையவர், ஆழ்வான் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையிலே அருளிச் செய்த மூன்று ஸ்தவங்களையும் கேட்டருளி மிகவும் திருவுள்ளமுடைய ஆழ்வாளை நோக்கி ‘உம்முடைய இவ்வருளிச் செயல்களானையன்றோ நம்முடைய திருவரங்கச் செல்வம் களையற்று நாமும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றோம்; இனி, பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளப்பெருமாள் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் கொதிவள்ளலாக விளங்குகின்றார்; நீர் அவர் விஷயமாக அடியேனுக்குக் கண் தந்தருளவேணும்’ என்று ஒரு ஸ்தோத்திரம் விண்ணப்பஞ்செய்யும்’ என்றருளிச் செய்ய; ஆழ்வானும் ‘அடியேனுக்கு இக்கண்வேண்டா’ என்ன; எம்பெருமானாரும் அப்படியன்று; பேரருளாளன் விஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்திரம் சொல்லியே யாக வேணும்’ என்று பலகாலும் வற்புறுத்தியருளிச்செய்ய ஆழ்வானும் ஆசார்ய நியமநத்தைச் சிரமேற்கொண்டு வரதராஜஸ்தவ மருளிச்செய்தத் தொடங்கி “நீலமேகநீபம் அஞ்ஜநபுஞ்ஞச்யாமருந்தளம் அநந்தசயம் த்வாம் அபுஜபாணி பதம் அம்புஜநெத்ரம் நேத்ராஸாத் குரு கரிச ஸதா மே” (23) என்கிற ச்லோகத்தைவு மருளிச் செய்து “எப்போதும் உன்னை ஸேவித்துக் களிப்பீதற்குறுப்பான அப்ராக்ருத திவ்ய நேத்திரம் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்” என்று விஜ்ஞாபிக்க, அன்றிரவே ஆழ்வானுக்குப் பேரருளாளர் கணவிலே காட்சி தந்து ‘நீர் வேண்டினபடியே தந்தோம்’ என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் உடனே மகிழ்ந்து எழுந்து நிதியகர்மாதுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றி, தொடங்கின வரதராஜஸ்தவத்தையும் பூர்த்தியாகத் தலைக்கட்டி உடையவர் ஸங்கிதியிலே முழுதும் விண்ணப்பஞ் செய்து காட்டி வருகையில் மேற்குறித்த “நீலமேகநீபம்” என்கிற ச்லோகத்தை வாசிக்கக் கேட்டருளும்போது, ‘வாரீர் ஆழ்வான்!’ “இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டும் பேரருளாளன் உமக்குக் கண்தந்தருளாதிருக்கமாட்டான்; கண்ணைக்காட்டும் பார்ப்போம்’ என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் அப்ராக்ருத திவ்யநேத்ரம் அருளினதாகக்கண்ட ஸவப்ரஸமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் “அப்படியன்று; நெரில் பெருமாள்கோயிலுக்குப் போய் பேரருளாளனை ஸேவித்துப் பிரார்த்தித்து வருவோம் வாரும்” என்று சொல்லி ஆழ்வாளை யழைத்துக்கொண்டு கச்சிக்குப் புறப்பட்டார்.

ஆழ்வானுடைய அற்புதமான ஆத்மகுணம் கரிகிரியில் வெளிப்படுதல்.

ஆழ்வானும் எம்பெருமானாரும் பயணகதியிலே கச்சித் திருப்பதி சேர்ந்து திருவத்திராமலைக்கெழுந்தருளினபின், உடையவர் நியமநப்படியே ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளர் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்து முடிக்கிறபோது உடையவர் ப்ரதக்ஷிணமெழுந்தரு

§ திருவாய்மொழியில் (4-7-5) “தற்போமுதே வந்திபா வுன்ற எழையேன் சோக்குவனே” என்ற விடத்து ௧0 முப்பத்தாறுபடிப்படியில் இது காணத்தகும்.

ளிப் பராக்காயிருக்க, பேரருளாளர் ஸ்தவம் திருச்செவிசாத்தி ப்ராஸந்ராய் 'உம்முடைய அபேஷிதத்தை வேண்டிக்கொள்ளும்' என்ன; ஆழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படி உன் வேண்டிக்கொள்ளாமல் "நான் பெறும்பேறு நானுராலும் பெறவேணும்" என்று வேண்டி கொண்டார். (இங்கனே வேண்டிக்கொள்ளவேண்டிய ப்ராஸத்தி யாதெனில்;) சோழநாஜனை அடுத்திருந்த நானுராலுடைய முயற்சியே ஆழ்வான் திருக்கண்களையிழப்பதற்கும், பெரிய நம்பி திருகாடலங்கிரிப்பதற்கும், எம்பெருமானார் நாமுதறந்து எழுந்தருள்வதற்கும் காரணமென்பது கீழ் விவரித்த வரலாற்றினால் விளங்குமே; ஆகவே அப்படி அஸாஹ்யபசாபிகளின் தலைவனான அந்த நானுராலுக்குக் கொடிய நாகம் தவறாதென்று நிச்சயித்த ஆழ்வான் 'வாய்ணவ குலத்திலே பிறந்தானொருவன் இங்கனே படுகுழியில் விழலாகாது' என்று இரங்க முற்றா நம்மாலல்லது அவன் உய்வுபெற வழியில்லை என்றறுதியிட்டு, பரமத்ரோஹீயான அவனுக்கும் நந்தி வேண்டினார். த்ரோஹியன் திறந்திலும் அன்புடைமை யென்னும் இச்சிறந்த திருக்குணம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது விவாதமற்ற விஷயம்.

உடையவரும் ஆழ்வானும் திருவரங்கம் மீளுதல்.

பேரருளாளன் திருமுன்பே ஓ "நான் பெறும்பேறு நானுராலும் பெறவேணும்" என்று ஆழ்வான் பிரார்த்தித்ததைப் பேரருளாளன் அங்கேந்தருளி 'அப்படியே பெறக்கூடவன்' என்று சொதிவாய்திறந்து பவியித்தவானிலே இவரை எம்பெருமானார் கேட்டுப் பததியேற்ற வந்து திருவுள்ளம் கொண்டு பேரருளாளனை 'கோக்கி' ஸ்வந்தருவான தேவரீர் இப்பெயர் கொடுத்தனைவைத் தலைக்கட்டியருளா கிடுகையே' என்றார், ஆழ்வானை 'கோக்கி' நீர் ஸ்வந்தருவாய் இவரையும வெறுத்துவைத்தது 'இனி எவ்வொருவது!' என்று தினைத்து நிற்க; எம்பெருமானார் இங்கனே மனத்திறப்பட்டுப் பரிசுபித்தும்படி உணர்ந்த பேரருளாளன் 'இராமாதா! ஆழ்வான் திருவரங்கம் உம்மையும் நானுரிப்பதும் உட்கண்ணிலே கண்டவன்' என்று வாயளித்தருள, ஆழ்வான் பெருமானைத் தமது உட்கண்ணிலே கண்டு ஸேவித்தருள தியிருந்த திருவாபரணங்களைத் திருப்பரிபட்டங்களும் நிர்வாமங்கள விக்கடத அட்டைகளையும் இவையிவையென்று குறித்துக்காட்டி, உடையவர் திருமேனியையும் போயிற்றது காட்ட, எம்பெருமானார் ஒருவரைய திருவுள்ளமுதல்து ஆழ்வானுடன் மீண்டு கொடுவதை எழுந்தருளினார்.

திருவரங்கத்திலுள்ளார் ஆழ்வானது திருக்குணத்தை நோக்கி வியத்தல்.

ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஆழ்வானருகே வந்து "நானுரான் தேவரீராவ வன்றிக்கே நம் தர்சனத்துக்கே மஹாபாதி யாயிருக்க, அவனை 'ஷிபாமி—ந ஷமாமி' என்னும் படியான கொடிய தண்டனைக்கு ஆளாக்கவேண்டுவது அவசியமாயிருக்க, அப்பரிசுத் முட்பட மோக்ஷமளிக்கவேணுமென்று பேரருளாளப் பெருமாள் ஸங்கிதியில் வேண்டித் கொண்டதாமே, இஃது என்ன அநியாயம்!" என்று முறைப்பட, "அந்தோ! அப்படிப்பட்ட பாவிக்குருக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப் பயனென்?" என்றார்.

ஓ எம்பெருமானாருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு கந்தி கேருவது நிண்ணமென்று தண்ணி திருந்தாரென்க.

ளிப் பராக்காயிருக்க, பேரருளாளர் ஸ்தவம் திருச்செவியாத்தி ப்ரஸந்நாய் 'உம்முடைய ஆபேஷிதத்தை வேண்டிக்கொள்ளும்' என்ன; ஆழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படி கர் வேண்டிக்கொள்ளாமல் "நான் பெறும்பேறு நாலுராலும் பெறவேணும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். (இங்ஙனே வேண்டிக்கொள்ளவேண்டிய ப்ரஸக்தி யாதெனில்;) சோழராஜனை அடுத்திருந்த நாலுராலுடைய முயற்சியே ஆழ்வான் திருக்கண்களையிழப்பதற்கும், பெரிய நம்பி திருநாடலங்கரிப்பதற்கும், எம்பெருமானார் நாடுதூறந்து எழுந்தருள்வதற்கும் காரண மென்பது கீழ் விவரித்த வரலாற்றினால் விளங்குமே; ஆகவே அப்படி அஸஹ்யாபசாரிகளில் தலைவனான அந்த நாலுராலுக்குக் கொடிய நரகம் தவறுதென்று நிச்சயித்த ஆழ்வான் 'வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்தானொருவன் இங்ஙனே படுகுழியில் விழலாகாது' என்று இரக்க முற்று நம்மாலல்லது அவன் உய்வுபெற வழியில்லை என்றறுதியிட்டு, பரமத்ரோஹ்யான அவனுக்கும் நற்கதி வேண்டினார். த்ரோஹிகள் திறத்திலும் அன்புடைமை யென்னும் இச்சிறந்த திருக்குணம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது விவாதமற்ற விஷயம்.

உடையவரும் ஆழ்வானும் திருவரங்கம் மீளுதல்.

பேரருளாளன் திருமுன்பே ி "நான் பெறும்பேறு நாலுராலும் பெறவேணும்" என்று ஆழ்வான் பிரார்த்தித்ததைப் பேரருளாளன் அங்கேறித்தருளி 'அப்படியே பெறக்கடவன்' என்று சோதிவாய்திறந்து பணித்தவளவிலே இதை எம்பெருமானார் கேட்டுப் பதறியோடி வந்து திருவுள்ளம் நெகந்து பேரருளாளனை நோக்கி 'ஸ்வஹ்ரான தேவரீர் இப்போது என் நினைவைத் தலைக்கட்டியருள வில்லையே' என்றும், ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் ஸ்வதந்த்ராய் என் நினைவைத் தலைக்கட்டாதே உபயோகமற்ற தென்றை வேண்டிக் கொண்டீரே' என்றும் இருவரையும் வெறுத்துரைத்து 'இனி என்செய்வது!' என்று திகைத்து நிற்க; எம்பெருமானார் இங்ஙனே மனக்குறைப்பட்டுப் பரிதபிக்குப்படியை உணர்ந்த பேரருளாளன் 'நம் இராமாதுச! ஆழ்வான் கம்மமையும் உம்மமையும் கஹ்மிடத்துக் கட்கண்ணுலே கண்ணகடவன்' என்று வரமளித்தனா, ஆழ்வானும் பெருமானைத் தமது கட்கண்ணுலே கண்டு ஸேவித்து, சாந் தியிருந்த திருவாபரணங்களையும் திருப்பரியட்டங்களையும் திவ்யமங்களை விக்ரஹ ஸந்திவேசங் களையும் இவையிவையென்று குறித்துக்காட்டி, உடையவர் திருமேனியையும் ஸேவித்துக் காட்ட, எம்பெருமானார் ஒருவாறு திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

திருவரங்கத்திலுள்ளார் ஆழ்வானது திருக்குணத்தை நோக்கி விபத்தல்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஆழ்வானருகே வந்து "நாலுரான் தேவரீரள வன்றிக்கே நம் தர்சனத்துக்கே மஹாபாதிபாயிருக்க, அவனை 'கூழியாமி—ந க்ஷமாமி' என் னும் படியான கொடிய தண்டனைக்கு ஆளாக்கவேண்டுவது அவசியமாயிருக்க, அப்பாவிக்கு முட்பட மோக்ஷமளிக்கவேணுமென்று பேரருளாளப் பெருமாள் ஸந்திதியில் வேண்டிக் கொண்டதாமே, இஃது என்ன அநியாயம்!" என்று முறைப்பட, "அந்தோ! அப்படிப்பட்ட பாவிசுருக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப் பயனென்?" என்று

ி எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு கற்கதி நேருவது திண்ணமென்று துணிக் திருந்தாரென்க.

ஆழ்வான் பணிக்க, அது கேட்டவர்கள் இவருடைய பூததயாகுணத்துக்கு மிகவும் வியத்தனர். எம்பெருமானிடத்திலும் அவகாசம் பெறாத நற்குணங்கள் ஆழ்வானிடத்தே அழகாக அமைந்திருந்தனவென்று ப்ரவசித்தமாயிற்று.

ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்குப் பணித்த வார்த்தை.

ஆழ்வானுடைய சிஷ்யர்கள் பலரிலே 'பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்' என்பாரு நுவிரிநுந் தார்; அவர் நற்குல நற்செல்வம் முதலியவற்றாலே மேன்மைபெற்றிருந்ததால் சிறிது அவுங் காரங்கொண்டு பாகவதர்கள் திறந்திலே விரயமின்றிக்கே அபசாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருக் கிறெபடியை ஆழ்வான்கண்டு 'இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரதோஷம் இவருடைய ஜ்ஞானா தகட்டாநற்கொல்லாவற்றையும் கீழ்படுத்தித் தானே மேலாகி விராசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு வேலியிட்டுவைக்கவேணும், என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்யதிரத்திலே நீராடின பின்பு இவரைப்பார்த்து, 'பிள்ளைப்பிள்ளாய்! புண்யகாலமென்று எல்லாரும் பூமிதாநம், ஸ்வர்ணதாநம், அந்நதாநம், வஸ்த்ரதாநம் என்றும் போலே தாநங்கள் பண்ணுநிற்கக்காண்கிறீ ரன்றோ; இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ?' என்று கேட்க; 'அடி யேன் எத்தை தாநம் பண்ணுவது? எல்லாம் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியினுடையதேயன்றோ' என்று அவர் சொல்ல; அவ்வளவு பேராது; மனமொழிமெய்களென்கிற முக்கரணங்களா லும் பாகவதாபசாரப்படாமல் இருக்கக்கூடவேன்' என்று நம் கையிலே தாரைவார்த்து தத்கம் பண்ணித் தரவேணும்' என்று ஆழ்வானருளிச் செய்ய; அப்படியே அவரும் உதகம் பண்ணிக் கொடுத்த பின்பு ஒருநாள் பூர்வவாஸகையாலே ஒரு பாகவதர் திறந்திலே மாநலிகமாக அப சாரப்பட நேர்ந்து விடவே, 'நாம் இனி முடிந்தோம்' என்று பமப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்திதிக்கு விடை கொள்ள மாட்டாமல் தம் திருமானிகையிலேயே மறைந்து வருந்திக்கிடக்க, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக் காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமானிகையிலே யெழுந்தருளி விசாரிக்கும் போது தாம் நெஞ்சினால் பாகவதாபசாரப்பட்டமையைக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் விண்ணப்பஞ் செய்து "மன மொழி மெய்களிலொன்றினாலும் அபசாரம் விளை யாதபடி இப்பொல்லாவழுக்குடம்புடனே யிருப்பது அரிதாயிருக்கின்றதே, என் செய்யக்கூட வேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசப்பட, 'இத்தனை அதுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!' என்று ஆழ்வான் உகந்தருளி, "பிள்ளைப்பிள்ளாய்! நெஞ்சி னால் நினைத்ததற்கு அதுதாப முண்டாகவே எம்பெருமான் பொறுத்தருளவன்; ப்ரத்யக்ஷத் தில் ராஜதண்டம் நேருமென்கிற அச்சத்தினால் சரீரமூலமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டீர்; ஆனபின்பு, மாநலிகமும் காயிகமுமாகிற அபசாரங்களிரண்டையும் உமக்குக் கழித்துத் தந்தோம்; இனி, வாக்கை மாத்திரம் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு ஸாவதாரராய் வர்த்திக்கக் கூடவீர்" என்றருளிச் செய்தார்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ஆழ்வான், பட்டருக்கு ஆசாரியருமானது.

எம்பெருமானின்னருளாலே ஆழ்வானுக்கு இரண்டுதிருக்குமாரர்களவதரித்தமை கீழே சொல்லப்பட்டது. அத்திருக்குமாரர்களின் அவதாரத்தைக் கேள்விப்பட்ட பூரிபாஷ்யகாரர் பெரு மகிழ்ச்சிகொண்டு பதினேரானாளிலே சிஷ்யவர்க்கடுத்துடன் ஆழ்வான் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளி, தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாறை நோக்கி 'குழந்தைகளை எடுத் துக் கொண்டு வாரும்' என்ன; அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்ருலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்து வரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதபடி ராசையாகத்வய மென்னும் மந்த்ர

ரத்தத்தை அதுஸந்தித்து வாழ்ந்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானுக்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆநந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களால் துளிரக் கட்டாவிக்கும் போது அத்தெய்விக சுகக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக்கண்டு வியப்புக் கொண்டு எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே! இங்ஙனம் ஆகுமான என் செய்திர்? என்று வினாவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாத ஸந்தாநம் செய்து கொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப் பார்த்து இக்குழந்தைகள் உடையும் வகையை நாடிச்செய்தற்கு முற்பட்டவாதலால் இவர் மட்கு ரீரே ஆசார்யராகப்பட்டார்' என்று சிபிந்தருளினாரென்றும், அப்படியே அந்திருக்கு மாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்ய நுநயங்கன் செய்தருளினாரென்றும், இதுபற்றியே எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சியர் என்றிப்படி ஆசார்ய பரம்பரை வருகிறதென்றும் ப்ரவரித்த மாயிருக்கும். இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானுக்கும் ஆசார்யபரம்பரையிலே அந்நப்ர வேசம் உண்டாயிற்று. எங்கனையெனில்; ஆழ்வான் திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் சுற்பித்து வரும்போது, * "என்பெருக்கநலந் தொண்பொருளீறில், வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்சேரே" என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே அது திருமந்தார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையாலும், மந்தார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல; அதனை விரைவில் அறிந்து கொள்ளவேணுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்கும்படித் தைக்குறித்துப் போகப்புக்கவளவில், ஆழ்வான் "மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்கிறபடியே யாக்கை நிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அவர்களை யழைந்து 'இன்னபோது இன்னுரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாத; அதனால் இருந்த கேளுங்கள்' என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து 'இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினார். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆசார்யவந்தம் செய்கிற முதல் சுவாகத்திலே "வந்தே கோவிந்த நாதேன—எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்" என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமும் நமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம்.

“சிறுமணிசர்” என்னுமருளிச்செயற்கு ஆழ்வான் பொருள் விவரித்தது.

பட்டர், சிறு பிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அதுஸந்திக்கும் போது “உறுமோ பாவியேனுக்கு” (8-10-3) என்ற பாசுரத்தில் “சிறுமா மணிசராய் என்னை யான் டாரிங்கேதிரியவே” என்றதைக் கேட்டு அதில் சிறுமாமணிசர் என்றதைக் குறித்து ஆசேஷப்பங்கொண்டு ‘ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் “சிறுமாமணிசர்” என்று இரண்டையும் ஒருவரிடத்தே சேர அருளிச்செய்தது பொருந்துவது எங்கனே?’ என்று திருத்தந்தையாரை வினாவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து ‘பிள்ளாய்! நன்கு வினாவினாய்; உனக்கு உபநயநமாகாமையால் இப்போது வேதசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆகிலும் ப்ரந்யஸத்திற் காட்டுகிறோம் காண்’ என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி “திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப்

பெருமானெம்பெருமானார் போல்வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டிக்கொண்டே; முதலியான் டான், எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்நபாநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதற் பரமபதத்து நிய ஸூரிகளைப்போலுதலால், இப்படிப் பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தங்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவு சிறுத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்த்தும்போது சிறுமை தோன்றினும் பகவத்பக்தி ஞானம் அனுட்டானம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமளவில் நிய முத்தர்களினுமேனமைபெற்று விளங்குகிறவர்களுமான மஹாபுருஷர்களுைய ஆழ்வார் சிறுமாமனிசரென்று குறித்தருளினார் என்றருளிக்கெய்ய அதுகேட்டுப் பட்டார் 'நதும் நதும்' என்று இசைவு கொண்டார்.

ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியத்தை எம்பெருமானே நிர்வஹித்தது.

திருக்குமாரர்களான பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் ஸாங்கோபாங்கமாக வேதவேதாந் தங்களைப் பயின்று ஸகல வித்யாபாரங்கதர்களாகி விவாஹத்துக்கு உரிய பருவத்தை யடைந்த வளவிலே திருத்தாயாரான ஆண்டாள் ஆழ்வானைப் பார்த்து 'இவர்கட்கு விவாஹம் செய் விக்க வேண்டாவோ?' என்று விண்ணப்பம் செய்தாள். அதுகேட்ட ஆழ்வான் அஹங்கார மமகாரங்கள் சிறிதுமில்லாத ஆசார்ய பரதந்தாராதலால், உடையவர் திருமுன்பேசென்று 'இவர்களுக்கு மணஞ் செய்விக்க வேண்டுமாமே' என்று விஞ்ஞாபிக்க, உடையவரும் தமது ஆசார்யராகிய பெரியநம்பியின் உறவினர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களிடத்து இவர்களுக்குப் பெண்கொண்டால் உசிதமாயிருக்குமென்று தெரிவிக்க, அக்ரருத்தை மேற்கொண்டு ஆழ்வான் அவர்களிடத்திலே சென்று பெண் தேட்க, அவர்கள் கொடுப்பதாக முதலிற் சொல்லிப் பின்பு தாத ஸம்பந்தமென்று இசையாதிருந்தார்கள். இப்படி சிலநாள் கழிந்தவளவிலே, பிள்ளை களின் விவாஹத்தைக் குறித்து ஆண்டாள் ஆழ்வானை மீண்டுந் தூண்ட, அவர் 'சச்வர குடும் பத்துக்கு என்னை இருந்த கரையச் சொல்லுகிறீயோ? நாளைக்கு நான் பெருமான் ஸந்திதி யிலே போனவாறே பிள்ளைகளை வரக்காட்டு' என்று சொல்லி, மற்றை நாள் பெருமானைத் திருவடிதொழப் போனபோது பிள்ளைகளும் வந்து நிற்க, பெருமான் அருள்பாடிட்டு "ஆழ் வான்! ஒன்று சொல்லுவாய்போலேயிருந்தாயே, சொல்லிக்கான்" என்று நியமிக்க, "இப் புத்திரர்க்கு மணம்புரிவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே!" என்று ஆழ்வான் விண் ணப்பம் செய்தாள். பெருமான் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு 'அதற்கு உமக்கென்ன கவலை? நாளை நகுதியாகச் செய்விக்கிறோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளி, பெண்கொடுக்கும்படி பெரிய நம்பி புறவினர்க்கு ஸ்வபகம் காட்டியருளினார். அங்ஙனம் பெருமான் தாமே கனளில் எழு ந்தருளி ஆழ்வான் குமாரர்களுக்குக் கன்னிகைகளைக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டதைக் குறித்து அவர்கள் மிக வியந்து அப்படியே இசைத்து மற்றைநாள் தாங்களாகவே ஆழ்வான் பக்கல் வலிய வந்து பெண்கொடுக்கிறோமென்று சொல்லித் தங்கள் குமாரிகளைப் பட்டர்க்கும் சீராமப்பிள்ளைக்கும் கன்னிகாதானஞ்செய்து வெகு சிறப்பாக விவாஹம் நடத்தினர். இதுத னால் ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியமும் எம்பெருமான் தலைலிலே கிடந்ததென்பது விளங்கும்.

அருளிச்செயல்களில் ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹம்.

நம் ஆசார்யர்களெல்லாரும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்களா யிருக்கச்செய்தே யும் ஆழ்வார்களுடைய சுரச் சொற்களைப்பே கொண்டு போதுபாக்குவர்கள். ஸகல சாஸ்த்

§ திருவாய்மொழி (5-5-7) "சிறைந்தவன்பழி நக்குடிக்கு" என்ற பாட்டின் சுவி முப்பத்தாறு விரத்தில் இதன் சுருக்கம் காண்க.

ரார்த்தங்களையும் அருளிச்செயல்களிலே நயப்பித்து அதுபவிப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அதுபவம் ஆழ்வானுக்கு அதிகமாயிருக்கும். திவ்யப்ரபந்தங்களிற் பல பாசரங்களிலே ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹமென்று அருமையாகக் கொண்டாடப்படும் நிர்வாஹங்களுண்டு. விரிப்பிற் பெருகுமா, காலம் ஒன்றிரண்டு காட்டுவோமிங்கு.

திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் நாயகிபாவநையுடன் பேசுகிற திருப்பதிகங்களில் “மாசதுசோதி” (5-8.) என்பது மொன்று. அத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ஒருகால் ராஜேந்திர சோழனென்னுமிடத்திலே அற்புதமாக உபந்யஸித்த நேர்த்தபோது, அதில் எழாம் பாசரத்தை உபந்யஸிக்குங்காலத்து “தலையில் வணங்கவுமாகொலோ தையலார் முன்பே” என்ற சுற்றடியின் பொருளை விவரிக்குமளவில் ‘ஆமருவி நிராமேய்த்தான் நம்பியார்’ என்னும் பெயரையுடையராய் தூறுபிராயம் போந்திருப்பாரொரு பெரியவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்து நின்று “ஸ்வாமிந்! நாயகி பாசரமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியில் ‘தலையில் வணங்கவுமாகொலோ’ என்னக்கூடுமோ? தலைவி தலைவனைத் தலையால் வணங்குவதென்பதுண்டோ?” என்று கேட்க, “பிராட்டி திருவடியிடத்தில் ஸந்தேசம் சொல்லியனுப்பும் போது, “கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷ்ருவே யம் மநஸ்விநீ—நம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச கிரஸா சாபிவாதய.” என்று சொன்ன ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தை யெடுத்து மிகவுமழகாக உபந்யஸித்து “—மமார்த்தே...கிரஸாச அபிவாதய” [எனக்காக அவரைத் தலையால் வணங்கு] என்று பிராட்டி சொன்னது கண்மீடோ” என்றருளிச்செய்ய, அப்பெரியவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் இங்ஙனே பல விஷயங்கள் காண்க.

ஆழ்வானுடைய திவ்ய க்ரந்தங்கள்.

திருமாலிருஞ்சொலை யாத்திரையில் அருளிச்செய்த மூன்று ஸ்தவங்களும், பிறகு எம் பெருமானார் நியமத்தினாலருளிச்செய்த மெதராஜஸ்தவமும், அதன்பிறகு அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸ்தவமும் ஆக “பஞ்ச ஸ்தவங்கள்” ஆழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்தியாகப் பரவித்தமாயிருக்கும். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்பத்தில் “அவிஜ்ஞாதா” என்னும் திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்கு யிடத்து, “ஸ்வஜ்ஞாதம் ஏவமுபாலபாமதேஹ த்வம் ஹயஜ்ஞ ஏவாச்சரித தோஷ ஜோஷண:” என்கிற ச்லோகத்தை உதாஹரித்து, இது நம் திருந்தகப்பலுரருளிச் செய்ததாகவும்ப் பரவாதித் திருப்பதை நோக்குங்கால் இந்த ச்லோகம் பஞ்சஸ்தவங்களுள் இல்லாமை யாலே ஹேது ிலே ஸ்தோத்ரங்களும் ஆழ்வானருளிச் செய்துள்ள என்றறியலாகிறது.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் சரமச் ச்லோகாதிகாரத்திலே “பட்டாரும் ஆழ்வானும் தந்தாங்களருளிச்செய்த நித்யங்களிலே” என்றிருக்கக் காண்கையாலே ஆழ்வான் நித்யகர்த்தமு மொன்றருளிச்செய்திருப்பதாக விளங்குகின்றது. ஆனால் அது கிடைக்கப்பெற்றிலோம். இன்னமும் அவ்விடத்திலேயே “ஆழ்வானுடைய சரமச் ச்லோக வ்யாக்யானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை” என்கிற பங்கு திபும் காண்கிறது. இதனால் ஆழ்வான் சரமச் ச்லோக வ்யாக்யானரூபமாக ஒரு க்ரந்த மருளிச்செய்தமை விளங்குகின்றது; இதுவும் கிடைக்கப் பெறுகின்றிலோம்.

யமகரத்தாகரம் என்கிற அற்புதமான ஒரு க்ரந்தம் பரவித்தமாகவுள்ளது. இது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவுதார சரித்திரங்களைப் பரக்கப்பெசுவதொரு யமகமயமான ஸம்ஸ்க்ருத காவ்யம் பதினாறு ஆசுவாஸங்களுடையது; இது சிறந்த வியாக்கியானத்துடன் ஆந்தராலியில்

முத்ரணமும் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்தாலின் அருமை பெருமைகளைப் பேசுதல் யார்க்கும் நிலமன்று. மூலமும் வியாக்கியானமும் ஆகவிரண்டும் ஆழ்வான் தாம் அருளிச் செய்ததாக அச்சிடப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். “ப்ரணிபத்ய பரம புருஷம் ஸ்ரீவத்ஸாங்க : பராசராந்யாஹ்வ; ஸ்வயமேவ யமகரத்நாகா விவ்ருதிம் கர்த்துமாரபதே.” என்கிற ஒரு ச்லோகமும் வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் காண்கிறது. பராசரரென்னும் மறுபெயருடைய ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் இக்காவ்யத்திற்கும் வ்யாக்க்யானத்திற்கும் கர்த்தா என்று நன்குவிளங்குகின்றது. ‘ஸ்ரீவத்ஸாங்கர்’ என்கிற திருநாமம் ஆழ்வானுக்குத் தவிர மற்று யார்க்கேனும் இருந்ததாகக் கேள்வியில்லை; ‘பராசார்’ என்கிற மறுபெயர் ஆழ்வானுக்கு இருந்ததாகப் பரவலித்தி இல்லை. இக்காவ்யத்தில் இரண்டாவது ஆச்வாஸத்தில் பதினாந்தாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில்—எம்பெருமானாருளிச் செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தஹராதிகரணத்திலுள்ள தொரு வாக்கியத்தை அதுவதித்தெழுதி ‘அதிற் சொன்னபொருள் எம்மால் சாரீரத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது : கண்டநயுத்திகள் முதலியவற்றின் விரிவை அங்கே கண்டுகொள்வது’ என்ற கருத்துப்படச் சில வாக்கியங்கள் காண்கின்றன. அவற்றை நோக்குங்கால் இந்த க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்ததென்று நிர்ணயிக்க நேருகின்றது. ஆனால், மேற்குறித்த வாக்கியங்களில் பிரபலமான அச்சப்பிழைகளிருப்பதாகவே நாம் கொள்ளவேணும்; மேற்குறித்த வாக்கியங்கள் உண்மையாயின் இந்த க்ரந்தம் எம்பெருமானார்க்குப் ப்ரதிபக்ஷியான வொருவரால் இயற்றப்பட்டதாகவேணும்; அது சொல்லவொண்ணாது; க்ரந்தத் தொடக்கத்தில், ஆசார்ய நமஸ்கார ப்ரகரணத்தில், நம்மாழ்வார், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் ஆகிய மூவரையும் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஆச்சரியமாகப் புகழ்ந்து பேசி வணங்கியிருப்பதால் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆசார்யித்து உய்ந்தவொருவரே இந்த க்ரந்தகர்த்தாவாக இருக்க உரியவர். எம்பெருமானார்க்குப் பிறகு வேறொரு ஆசார்யரைப் பற்றின ச்லோக மில்லாமையால் உடையவர்க்கு ஸாக்ஷாத் சிஷ்யரான ஒருவரே இயற்றியிருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம். க்ரந்தத்தின் சொற்சுவையையும் பொருட்சுவையையும் நோக்குங்கால் ஆழ்வான் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்கவும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே, யமகரத்நாகரமும் அதன் வியாக்கியானமும் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகளே பென்று கொள்ளக் குறையில்லை யென்னலாம்.

கூரேச விஜயம் என்கிற ஒரு க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்ததாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டு; சோழராஜ ஸபையில் ஆழ்வான் உபந்யஸித்த பூர்வபக்ஷவரித்தாந்த கோடிக்காமங்களைப் பின்புள்ளார் ஏடுபடுத்திக் கூரேச விஜயமென்று திருநாமம் சாத்தினவளவேயன்றி இஃது ஆழ்வானருளிச்செயலன்று. இதைப்பற்றின விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெறுதல்.

இங்ஙனே ஆழ்வான் லோகோஜ்ஜீவநங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்துகொண்டு ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களாலே ஒப்புயர்வற்று விளங்கிவரும்நாளில், எம்பெருமானார் ஸந்தியிலே திருவாய்மொழி காலசேஷம் நடந்துவருகிற அடைவில், (10-9) *சூழ்விசும் பணி முகில் திருவாய் மொழியளவிலே வந்தவாரே, “முடியுடைவானவர் முறை முறை எதிர் கொள்ள” என்கிற பாசரத்தில் ‘பரம்பதத்திலே முற்பட்டிருக்குமவர்கள் பிற்பட்டு எழும் தருளுமவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பர்கள்’ என்று பரக்க அருளிச் செய்ததை உடனிருந்து கேட்ட ஆழ்வான், ‘நாம் பரம்பதம்போக உடையவர்க்குப் பிற்பட்டோமாகில் அவ் விடத்திலே உடையவர் நம்மை எதிர்கொண்டு உபசரிக்கவேண்டும்படி நமக்கு மஹாபசாரம் விளையுமாதலால் பரம்பதத்துக்கு நாம் முற்பட்டேனும்’ என்று துணிவுகொண்டு எம்பெருமானார் பக்கவிலே விண்ணப்பம் செய்யாமல் எம்பெருமாள்முன்பே போய் நிற்க, பெருமானும்

ஆழ்வானே நோக்கி “என் காணும் ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள வந்தாற்போலே யிராநின்றீர்” என்ன; ஆழ்வானும் ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து மிக உருக்கமாக உபநயவரிக்க, பெருமாள் திருவுள்ளமுவந்து “உமக்கு வேண்டித் தறெல்லாம் தருகிறோம், வேண்டிக்கொள்ளும்” என்ன; ஆழ்வானும் “அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாம் தந்தருளிற்றே” என்ன; பெருமாளும் “அப்படியன்று, இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும்; நம்பெண்குளாணை, நம் இராமாதுகளுணை; தருகிறோம்” என்று நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் “இந்த அழுக்குடம்பை விடுவித்து நித்யவிபூதியில் நித்யாதுபவத்தைத் தந்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, பெருமாளும் அதிகேட்டு “அந்தோ! ஆழ்வானைப் பிரியவேண்டிற்றே!” என்று மிகவும் வருந்தி “இந்த வரமொழிய வேறு வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்” என்ன; ஒன்றையுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவானான பெருமையைப் பொய்யாக்கலாமோ? வேண்டினதைத் தருகிறேனென்றருளிச்செய்து வைத்து மீண்டு இங்ஙனே மறுக்கலாமோ? அடியேன் வேண்டினதையே தந்தருளவேணும்” என்று ஆழ்வான் பிரார்த்திக்க, பெருமாள் “இனிச் செய்யலாவதில்லை” என்று துணிந்து “உமக்கும் உம்முடைய திருநாமஞ் சொல்லுமவர்கட்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கட்கும் மேல்விடு தந்தோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருப்பரியட்டமும் தருகிகைப் பரஸாதமும் பூந்தண்மலைத் தண்மொழியும் திருக்கைச் சிறப்பும் பரஸாதித்து விடைகொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெற்றதை எம்பெருமானார் உணர்ந்து மகிழ்தலும் வருந்துதலும்.

ஆழ்வான் இங்ஙனே திருநாட்டுக்கு வரம் பெற்றபடியை எம்பெருமானார் கேட்டருளி “முன்பு நாம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்திதியிலே ரஹஸ்யார்த்த உபநிதசம் பெற்றபோது “இவ்வர்த்தத்தைப் பரமரஹஸ்யமாகப் பேணிக்கொண்டிருக்கும்” என்று நம்பிகள் நியமித்தருளினபடிக்கு மாறாக அந்திருக்கோட்டியூரிலேயே தெற்காழ்வார் திருவொலக்கத்திலே அப்பொருளைப் பலருமறிய வெளியிட்டோமாகையால் ஆசார்ய நியமத்தை அதிகாரமித்த தற்குப் பலனாகிய ரகசமே நமக்குப் பராபதமாகவுள்ளது; மோகத்தம் பெற நமக்கு வழியில்லை என்றிருந்தேன்; இப்போது ‘ஆழ்வானே ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மேல்விடுதந்தோ’ மென்று நம்பெருமாள் நியமித்தருளினமையால் இனி நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; நமக்கு ஆழ்வானே ஸம்பந்தமுண்டே” என்று களித்துக் காஷாயத்தை ஆகாசத்திலே விசியெறிந்து மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு விட்டார். இதனை அடிபொற்றியே,

அர்வாஞ்சோ யந்பதஸரவரிஜ த்வர்த்வமாச்சரித்ய, பூர்வே
மூர்த்தந யஸ்யாந்வய முபகநா தேசிகா முக்திமாபு;,
ஸேநயம் ராமாதுஜமுநிரபி ஸ்வியமுக்திம் கரஸ்தாம்
யதஸம்பந்தாத் அமதுத கதம் வர்ணயதே கூரநாத:.

என்கிற ச்லோகம் அவதரித்தது.

[இதனால், நந்ததி நண்ணுதற்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் போலே ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் உறுப்பாம் என்றதாயிற்று.]

இங்ஙனே தம்பெற்றை நினைத்துக் களித்த எம்பெருமானார் உலகுக்கு ஒருயிரான ஆழ்வானே இப்போது நாம் எங்ஙனே உயிர் வாழ்ந்திருப்பது?” என்று மிகவும் திருவுள்ளம் கொண்டு பூரிபாதுத்து முதலிகளெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச்

சென்று 'என் செய்தீர்! என் செய்தீர்!! இப்படியும் எம்மைப் படுகொலைபடிக்கலாமோ? என்றுகேட்க; ஆழ்வானும் பரமபதத்துக்குத் தாம் முற்படவேண்டிய காரணத்தை விண்ணப் பம்செய்ய, உடையவர் அதுகேட்டு "நசாஸ்தாம் நைவச க்ரம: என்று அடைவுகெட்டிருக்கும் நித்யவிபூதியிலே நீர் அடைவு தேடுவதே! இப்படியும் ஒரு சேஷத்வநாஷ்டை யுண்டா வதே!" என்று மிகவும் வியாசுலராபக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் ஆழ்வான் யனைத்துக் கொண்டு விம்மல் பொருமலாய்த் திருவுள்ளமுடைகுலைப்பட்டு, "ஐயோ ஆழ்வான்! உயிர் நிலையான உம்மையிழந்து எங்கனே தரிப்பேன்: என்னையும் உடன்கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பற்றினீரில்லையே!, நம்மைவிட்டகன்றுபோக உமக்கு ருசிப்பதே; பரமபதநாதனும் அங்குள்ளாரும் என்ன நோன்பு நோற்றார்களோ!, இங்கு உறங்குகிற பெருமானும் நாங்களுந் என்ன பாபம் பண்ணினோமோ: "இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகமாளும், அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கம நகருளானே!" என்ற பாசரத்தையும் மறந்திட மரே! ஐயோ என்செய்தீர்!, இனி உம் திருவுள்ளம் கலங்கும்படி பல சொல்லிப் பப்பென்? உம்முடைய பேற்றுக்கு நாம் விலக்கடியாகலாமோ? சுகமாக நித்யவிபூதியேற எழுந்தருளிர்" என்று சொல்லி செவியிலே த்வயத்தை அருளிச்செய்ய; அருகிருந்த முதலிகளெல்லாரும் 'இப்போதாக இதுவென்?' என்று கேட்க; நீங்கள் அறிபீர்களோ? ராஜகுமாரனுக்கு கற்பூர நிகரமில்லாவிடில் நாக்கு வறளுமாபோலே இவர்க்கு த்வயமில்லாதபோது நெஞ்ச வற ளும் என்றருளிச்செய்து ஆழ்வானுடைய திருமுதுகைத் தடவி அஞ்ஜலித்து விடைகொடுத்தருளிஞர்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கேழுந்தருளல்.

உடையவருடைய நியமனமும் பெற்ற ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மாம்போலே விழுந்துகிடக்க, உடையவரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க, எழுந்திருந்து உடையவர் திருவடித் தாமரைகளைத் தம் திருக்கண்களிலும் திரு மார்பிலும் ஒற்றிக் கொண்டு ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் கொண்டு கைகூப்பி 'இனி மடமே எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து வடவாற்றங்கரையளவாக உடையவர் பின்னே செல்ல, ஆழ்வான்! இனி நில்லும்' என்ன; தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமாளிகைக்கு அருகிலிட்ட திருக்காவணத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்து (தேவியாரான) ஆண்டாளைப்பார்த்து 'என்ன நினைத்திருக்கிறாய்?' என்ன; ஆண்டாளும் 'தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகை யொழிய அடியேனுக்கு வேறொரு நினைவுண்டோ?' என்று திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு அஞ்ஜலித்து நித்க, ஆழ்வானும் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத்தருளி 'பெருமானும் நாச்சி யாரும் எழுந்தருளியிருக்க உங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை; நம்பெருமார் பெற்று வளர்த்தா ரென்று இறுமாந்திராதே எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்; ஆண்டாள் முகம் கன்றமல் நடவுங்கள்; பாகவத விஷயங்களிலே சித்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கை யினாலும் அபசாரப் படாதே அவர்களை அதுவாத்தித்துக்கொண்டு போருங்கள்' என்றருளிச் செய்து தம் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடந்த பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையுமெடுத்துத் திருக்கையாலே கண்ணீரைத்துடைத்து 'நீங்கள் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தி னீர்களாகில் உடையவர் திருவடிஸம்பந்தத்தை துஷித்தீர்களாவீர்; ஆதம் ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் நம்முடைய ஒழிக்க வொழியாத உறவை அறிந்தினீர்களாவீர்' என்று அவர்களைத் தேற்றி, கோயிலுக்கு நேரே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் மடியிலே திருமுடி யையும் ஆண்டாள் மடியிலே திருவடிகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வார் ஆளவந்தா ருடையவர் திருவடிகளைச் சிந்தனைசெய்து கொண்டு அன்றே திருநாட்டுக்கேழுந்தருளிஞர். பிறகு

எம்பெருமானார் எழுந்தருளி பட்டரைக் கொண்டு சரம கைங்கரியங்களைப் பெருக்க நடத்தியருளினார்.

வைபவரீகமநம்.

இங்ஙன ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிராகிலும், மொழியைக்கடக்கும் பெரும் புகழாகிற திருமேனியோடும் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியோடும் இவ்விபூதி யெங்கும் நிறைந்து விளங்குகின்றாராயைபால் அன்றிழந்த நாமும் கண்கள் துஞ்சாதே கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும் பாக்கியமுடையோம்.

பட்டர் வைபவச் சுருக்கம்.

தமது ஸம்பந்தாயத்தில் எம்பெருமானாருடைய பதவியிலே அபிஷித்தராய் அவரினும் விஞ்சிய ஞான வைபவத்தையுடையாரான பட்டர் என்னும் ஆசிரியருடைய வைபவக் கடலில் சில சிறு திவலைகளை நண்டு அனுபவிக்க விழிகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரர் என்றும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருக்குமாரர் என்றும் வழங்கப்படுவர். ஆழ்வான் க்ருஹஸ்தாச்சரமத்திலெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் “விவரித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்” என்று ஸ்ரீ வசந பூஷணத்திலருளிச் செய்த கணங்கிலே விரங்காரேஸராக எழுந்தருளி யிருந்தனர். இவர் தமது செல்வத்தை முற்றும் ஹற்ற எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆசிரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதார காலத்திலே ஸ்ரீ ரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து, அது கொண்டு குடும்ப காரியத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறு நாளைக்கென்று கிறிதும் சேஷப் படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கே தேஹயாத் திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப் பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளியே போய் உபாதாரம் செய்து வாக்கடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தத்தையே உட்கொண்டு அருளிச்செயலதுஸந்தானமே தாரகமாகக்கொண்டு வேறு உணவின்றியே யிருந்திட, அன்றிரவு பெரிய பெருமான் அமுதுசெய்தருளுகிறபோது உண்டான திருச்சின்ன வொலிகேட்டவளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமானைக்குறித்து, உம்முடைய அடியவர் பட்டினி யிருக்க நீர் குலாவிக் குலாவி அமுதுசெய்தருளுகிறீரோ? என்று கினைப்பிட்டவளவிலே ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீ ரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் கினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தம நம்பிக்கு அர்ச்சக முகேந கட்டளை யிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்காரவடிசிலே ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக் கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பியருள, ஆழ்வானும் இதனையறிந்த பதறி யெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹாப்ராஸாதமென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தம நம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனான பகவானுடைய உட்புகடந்த கருணைத்திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுது செய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ர காமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானதுபோல இப்பொழுது இவர்க்கும் இத்திரளைகளிரண்டுமே இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு ஹேதுவாயின. முறையே இவர்களின் திருநாமம் ஸ்ரீ பராசரபட்டர், ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபட்டர் என்பனவாம்.

பட்டர் என்ற திருநாமமாயினும் நமது ஸம்பந்திய கார்த்தவீரனிலெங்கும் பட்டர் என்றே இவ்வாசிரியர் வழங்கப்படுவர். பட்டர் என்னும் வடசொல் வேதசாஸ்திரங்களை நன்குநிறுணர்ந்த வித்வானையும் ஸ்தோத்தரஞ் செய்யும் தொழிலுடையவனையும் சொல்லும்; ["பட்டாரக"] என்னும் சொல்லும் இத்திறத்ததே. 'வினையும் பபிர முனையிலே' என்னுமா போலே சிசுவாசிரியர் தன்மையிலேயே இவருடைய திறமையை நன்குணர்ந்த எம்பெருமானார் இவர்க்குப் பொருத்தமாக பட்டர் என்று திருநாமஞ் சாத்தினதும், அத்திருநாமத்திற்கு யிகப் பொருத்தமாகவே இவரும் ஸர்வஜ்ஞராயினங்கிப் புகழ் பெற்றதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பத்ததை ஸத்யமாக்கினபோலும்.

இவ்வனமே நாமகரணம் செய்தருள்வதற்காக உடையவர் எம்பெருமான் ஆழ்வான் திருமா னிகைக் குழந்தருளிக் குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு வாரும். என்ன எம்பெருமான் நியமிக்க அவர் அந்நியாயப் பரம்பரைகளைக் கொழுந்தான் அக்குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு வரும் போது திருமாய் தெரியுதின் தங்காதபடி ரணசூரியாக தவயமென வந்து நின்றான். அது ஸந்தித்திருந்ததின்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமான் எடுத்தான். அது நியமிக்க விளையுமே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்கள் இருந்திட உடலிக்கும் போது அந்த தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோ விசேஷத்தைக் கண்டு விளம்புகின்றான். எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் தவயம் பரிமளிக்கின்றதே, இவ்வனம் ஆகுமாறு எனச் செய்தேன்" என்று வினாவுடையார் குழந்தைகட்குக் காப்பாக தவயா தஸந்தாநம் செய்து கொண்டு வந்தேன்' என்ன உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப் பார்த்து "இக்குழந்தை கள் உய்யும் வகையையாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டமாதலால் இவர்கட்கு நீயே ஆசார்யராக் கடவீர்" என்று நியமித்தருளினாரென்றும், அப்படியே "அத்திருக் குமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்யக்குத் யங்கள் செய்தருளினாரென்றும், இது பற்றியே, எம்பெருமானார் எம்பார் பட்டர் நஞ்சியர் என்றிப்படி ஆசார்ய பரம்பரை வருகிற தென்றும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இவ்வனையிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானும் பட்டர்க்கு ஆசார்யராயினர். அது எவ்வனே பெனில். ஆழ்வான் திருக் குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் கம்பித்து வரும்போது "என் பொருட்கள் நலத்தொண் பொருளில், வண்புகழ் நாரணன், திண்கழல் சேரே" என்கிற பாசரத்தளவிலே, வந்தவாரே, அது திருமந்தாராதத்தை விவரிக்கிற பாசரமாகையினாலும், மந்தார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிமித்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யா பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, எழுந்து தம் ஆசார்யரான எம் பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புகுவனவில் ஆழ்வான் "பின்னின் நிலை யில் மன்னியிராக்கங்கள்" என்கிறபடியே யாக்கைநிலையாமையைத் திருவிளையுமற்ற அகத்தின் பழைத்து 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து தெளிங்கள்' எனமு, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி அப்பாசரத்தின் பொருளையும் விவ ரித்து 'இவ்விசாரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நீனைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளின மையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர் என்று ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர் கூறுவர். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அருளிச்செய்யும்போது ஆசார்ய வந்தநம் செய்கிற முதலச்சுலோகத்தில் "வந்தே கோவிந்ததாதென—எம்பரையும் திருத்தப பனரையும் தொழுகின்றேன்" என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமுதல் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம். ஆதி ராகரீஜ ஸதவத்திலும் இரண்டு ஆசிரியருக்குமுள்ளுள்ளுச் சூலோகங்களைத் துதியாக இட்டருளினர்.

பராசர பட்டர் என்று திருநாமமாயினும் நமது ஸம்பரதாய க்ரந்தங்களிலெங்கும் பட்டர் என்றே இவ்வாசிரியர் வழங்கப்படுவர். பட்டர் என்னும் வடசொல் வேதசாஸ்திரங்களை நன்குகற்றுணர்ந்த வித்வானையும் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யும் தொழிலுடையவனையும் சொல்லும்; ["பட்டாரக"] என்னும் சொல்லும் இத்திறத்ததே. 'வினையும் பயிர் முனையிலே' என்னுமா போலே சிசுவாயிருந்த தன்மையிலேயே இவருடைய திறமையை நன்குணர்ந்த எம்பெருமானார் இவர்க்குப் பொருத்தமாக பட்டர் என்று திருநாமஞ் சாத்தினதும், அத்திருநாமத்திற்கு மிகப் பொருத்தமாகவே இவரும் ஸர்வஜ்ஞராய்விளங்கிப் புகழ் பெற்றதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பத்தவத்தை ஸத்யமாக்கினபோலும்.

இங்ஙனமே நாமகரணம் செய்தருள்வதற்காக உடையவர் எம்பாருடன் ஆழ்வான் திருமா ளிகைக் கெழுந்தருளிக் குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு வாரும் என்று எம்பார்க்கு நியமிக்க அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்தகுலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு வரும் போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தங்காதபடி ரகச்யமாக த்வயமென்னும் மந்தர ரக்தத்தை அறு ஸந்தித்து வாழ்த்திக் கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாவிக்கும் போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோ விசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக் கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?' என்று வினாவ, எம்பார் 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயா நுஸந்தானம் செய்து கொண்டு வந்தேன்' என்ன; உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப் பார்த்து 'இக்குழந்தை கள் உய்யும் வகையைநாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டாராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்' என்று நியமித்தருளினாரென்றும், அப்படியே அத்திருக் குமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்யக்ருத் யங்கள் செய்தருளினாரென்றும், இது பற்றியே, எம்பெருமானார் எம்பார் பட்டர் ரஞ்சியர் என்றிப்படி ஆசார்ய பரம்பரை வருகிற தென்றும் ப்ரவரித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானும் பட்டர்க்கு ஆசார்யராயினர். அது எங்ஙனே யெனில்; ஆழ்வான் திருக் குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் கற்பித்து வரும்போது "எண் பெருக்கர் நலத்தொண் பொருளீறில், வண்புகழ் நாரணன், திண்கழல் சேரே" என்கிற பாசரத்தளவிலே வந்தவாரே, அது திருமந்தார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசரமாகையினாலும், மந்தார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம் பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புக்கவளவில் ஆழ்வான் "பின்னின் நிலை யில் மன்னுயிராக்கைகள்" என்கிறபடியே யாக்கைநிலையாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றி அவர்களை யழைத்து 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்றர் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து சேளுங்கள்' என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி அப்பாசரத்தின் பொருளையும் விவ ரித்து 'இப்பாசரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளின மையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர் என்று ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர் கூறுவர். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அருளிச்செய்யும்போது ஆசார்ய வந்தநம் செய்கிற முதல்ச்லோகத்தில் "வந்தே கோவிந்ததாதேன—எம்பாரையும் திருத்தகப் பனாரையும் தொழுகின்றேன்" என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம். ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவத்திலும் இரண்டு ஆசிரியருக்கும் இரண்டு ச்லோகங்களைத் துதியாக இட்டருளினர்.

பட்டரை இளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தனது புத்திராக அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய ஸந்நிதியிலே திருமணத்துணினருகே தொட்டிவிடுத்து ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரும் தானமாகச் சீராட்டிவளர்க்க, அங்ஙனம் வளர்கிற அக்குழந்தை தவழ்ந்து சென்று, பெருமாள் அமுதுசெய்வதற்குத் திருமுன்பே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பிக்கப் படுகிற அடிசிலைக்கைகளால் அள்ளியுள்ளந்துழாவ, பெருமாள் அதுகண்டு உகந்தருளி, “அமிழ்தினும் ஆற்ற விரியமாக அங்கீகரித்தருள்வராம். இப்படி ரங்கநாதன் தம்மை அபிமானித்துப் புத்ராஸ்வீகாரம் செய்தருளப் பெற்ற பாக்கியமுடைமையால் பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கநாத புத்ரர் என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். “வானிட்ட கீர்த்தி வளர் கடர்த்தாழ்வான் மகிழுவர்த, தேனிட்டதார் நம்பெருமாள் குமாரர்...பட்டர்” என்று இவரது சிஷ்யரான பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் (திருவரங்கக் கலம்பகக் காப்புச் செய்யுட்களுள் ஒன்றில்) கூறினர். பட்டர் தாமும் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்தில் பதினேழாம் ச்லோகத்தில் “ஸ்ரீ ரங்கராஜ கமலாபதலாலிதத்வம்” என்றபதத்தினால் இதனை ஸ்பஷ்டமாக்கி யருளினதும் உணர்க.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

இப்போசிரியர் ஸகலசாஸ்திரங்களிலும் அபாரமான பாண்டித்யம் பெற்றவர் என்பது இவர் அருளிச்செய்த கார்த்தவ்யங்கள் ஸுஹஸ்ரராம பாஷ்யம் ஒன்றுகொண்டே உணரத் தக்கதாகும். இவர் கவித்திறமையில் ஒத்தாரும் மிக்காரு மில்லாதவர் என்பது இவர் அருளிய ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீ குமாரசா கோசாதிகளால் நன்கு விளங்கும்.

அருளிச் செயல்களில் அற்புதமான விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்வதற்கு இவ்வாசிரியரே அநிதா ஸாதாரணமான வல்லமைபெற்றவர் என்பது நிவ்யப்பரந்த வியாக்கியானங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோர் அடிக்கடி அருளிச்செய்யு மாற்றால் தெரிகின்றது. வியாக்கியானங்களில், ‘என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்’ எனவருமிடங்களிலெல்லாம் ஒரு விலக்ஷணமான ஸாதுபவம் கல்நெஞ்சினர்க்கும் உண்டாவது வழக்கடி. இவரது தீர்வாஹங்களில் ஒன்றை நன்குநோக்குக காட்டுவோம்.—

திருநெடுந்தாண்டகத்தில் ‘அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுன்னை’ என்ற பாசாத்தில் வண்டுக்கு ஸ்வாபாஸிகமான ஆறுகால்களுள்ளமையை எதற்காகச் சொல்லிறது? என்று விமர்சித்தப் புகுந்த சிலர், இரண்டு காலாகவும் நான்கு காலாகவுமின்றியே திரைந்து செல்லுகைக்கு வாய்ப்பு ஆறுகால்கள் இருக்கப் பெற்ற பாக்கியம் என்னே! என்று வியந்து கறுவதாக தீர்வளித்தார்கள். இந்த தீர்வாஹத்தில் ஸ்வாபாஸ்யமில்லை; வண்டு செல்லுவதற்கு ஸாதனம் சிறகே யுண்டிக் கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் ‘அறுகால’ என்னும் அடைமொழிக்கு அங்கனே சகுத்தா வரத்தல் பொருந்தாதென்று, பட்டர் அருளிச்செய்வதாவது—தொழுதேனுன்னை என்று மேலேயிருக்கையாலே என் தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்கள் உண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து சொல்லுவது என்பதாம். (இதனைவிவரிப்போம்.) தூது சென்று மீண்டு வந்தால் வண்டின் கால் தடுத்த தலையிறைய வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதுஹலித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இங்ஙனே சகுத்துவைத்தபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் வண்டாகச் சொல்லுவது ஆசாரியர்களை ஆசாரியனும் ஆசாரியனுடைய தேவியாரும் அவருடைய திருக்குமாரருமாக மூவுரும் உத்தேசியர் என்பது ஆபஸ்தம்ப ஸுதரலித்தம். மூவர்க்கும் சேர்ந்து ஆறு திருவடிகளாதலால் அதுதோன்றவே அறுகால சிறுவண்டி! என்றது—என்பது பட்டர் திருவுள்ளம்; ‘தொடுக்கார் பூந்துழாய் முடி எங்குத் தடுத்ததென் தூதாய், துங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமிரோ நம்மோடே’ என்ற திருவாய்மொழிப் பாசாத்தின் ஸ்வாபதேசார்த்தத்திற்கு மிகவுமினங்கியதாயிற்று.

பட்டரை இளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தனது புத்திரனாக அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய ஸந்நிதியிலே திருமணத்துணைநருகே தொட்டிலிடுவித்து ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரும் தானுமாகச் சீராட்டிவளர்க்க, அங்ஙனம் வளர்கிற அக்குழந்தை தவழ்ந்து சென்று, பெருமாள் அமுதுசெய்வதற்குத் திருமுன்பே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பிக்கப் படுகிற அடிசிலைக்கைகளால் அள்ளியனென்று துழாவ, பெருமாள் அதுகண்டு உகந்தருளி, “அமிழ்தினும் ஆற்ற வினிதே தம்மக்கள், சிறுகையளாவிய கூழ்” (குறள்) என்றபடி இந்த இன்னடிசிலை மிகவும் பிரியமாக அங்கீகரித்தருள்வராம். இப்படி ரங்கநாதன் தம்மை அபிமானித்துப் புத்ரஸ்வீகாரம் செய்தருளப் பெற்ற பாக்கியமுடைமையால் பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கநாத புத்ரர் என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். “வானிட்ட கீர்த்தி வளர் கூரத்தாழ்வான் மகிழ்வந்த, தேனிட்டதார் நம்பெருமாள் குமாரர்....பட்டர்” என்று இவரது சிஷ்யரான பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் (திருவரங்கக் கல்ம்பகக் காப்புச் செய்யுட்களுள் ஒன்றில்) கூறினர். பட்டர் தாமும் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்தில் பதினேழாம் ச்லோகத்தில் “ஸ்ரீ ரங்கராஜ கமலாபதலாலிதத்வம்” என்றபதத்தினால் இதனை ஸ்பஷ்டமாக்கி யருளினதும் உணர்க.

இப்போசிரியர் ஸகலசாஸ்திரங்களிலும் அபாரமான பாண்டித்யம் பெற்றவர் என்பது இவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களுள் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் ஒன்றுகொண்டே உணரத் தக்கதாகும். இவர் கவித்திறமையில் ஒத்தாரும் மிக்காரு மில்லாதவர் என்பது இவர் அருளிய ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீ குணாத்ந கோசாதிகளால் நன்கு விளங்கும்.

அருளிச் செயல்களில் அற்புதமான விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்வதற்கு இவ்வாசிரியரே அநிதா ஸாதாரணமான வல்லமைபெற்றவர் என்பது திவ்யப்பரந்த வியாக்கியானங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோர் அடிக்கடி அருளிச்செய்யு மாற்றால் தெரிகின்றது. வியாக்கியானங்களில், ‘என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்’ எனவருமிடங்களிலெல்லாம் ஒரு விலக்ஷணமான ரஸாநுபவம் கல்நெஞ்சினர்க்கும் உண்டாவது வழக்கம். இவரது நிர்வாஹங்களில் ஒன்றை சுண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்.—

திருநெடுந்தாண்டகத்தில் ‘அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுன்னை’ என்ற பாசரத்தில் வண்டுக்கு ஸ்வாபாவிகமான ஆறுகால்களுள்ளமையை எதற்காகச் சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கப் புகுந்த சிலர், இரண்டு காலாகவும் நான்கு காலாகவுமின்றியே விரைந்து செல்லுகைக்குறுப்பாக ஆறு கால்கள் இருக்கப் பெற்ற பாக்கியம் என்னே! என்று வியந்து கூறுவதாக நிர்வஹித்தார்கள். இந்த நிர்வாஹத்தில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; வண்டு செல்லுதற்கு ஸாதனம் சிறகேயன்றிக் கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் ‘அறுகால’ என்னும் அடைமொழிக்கு அங்ஙனே கருத்துரைத்தல் பொருந்தாதென்று, பட்டர் அருளிச்செய்வதாவது—தொழுதேனுன்னை என்று மேலேயிருக்கையாலே என் தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்கள் உண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து சொல்லுகிறபடி என்பதாம். (இதனைவிவரிப்போம்.) தூது சென்று மீண்டு வந்தால் வண்டின் கால்களைத் தலைநிறைய வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதுஹலித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இங்ஙனே கருத்துரைத்தபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் வண்டாகச் சொல்லுவது ஆசாரியர்களை, ஆசாரியனும் ஆசாரியனுடைய தேவியாரும் அவருடைய திருக்குமாரருமாக மூவரும் உத்தேசியர் என்பது ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ராலித்தம். மூவர்க்கும் சேர்ந்து ஆறு திருவடிகளாதலால் அதுதோன்றவே அறுகால சிறுவண்டே! என்றது—என்பது பட்டர் திருவுள்ளம், “கொங்கார் பூந்துழாய் முடி என்குடக் கூத்தற்கென் தூதாய், நங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீரோ நாமரோடே” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் ஸ்வாபதேசார்த்தத்திற்கு மிகவுமிணங்கியதாயிது.

அவ்வாறு உத்தராயண என்ற அரசனைப் பட்டர் வையவத்தை அப்பெரிய அபரிமித பரிசுதிக்கென்கு. ஒரு நாள் பட்டரே! நீர் நமது அரசனின் பரிசுதிக்கென்கு போம் என்ற சொல்லு. அதற்கு பட்டர் சிறிதும் இணங்காமல் “நம்பெருமான் அருளினால் என்முதல் தாய் அவர் விசுவநாதிய வேறொரு போக்கிட முண்டோ எம்மது” என்று சொல்லி மறுத்தபின்னர் அவ்வித பரவலித்தம். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு கன வல்லவாரு செய்து அவர்களைப் பாதுகாத்தலையே விரதமாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு உபகாரம் பரிசுதிப்பதும் பரம புருஷனுக்கு அடிமைப்பட்ட நாம் சில சிற்றாசரின் வாசலிலே கிடந்து துலங்குவதோ மல்லோம், என்கிறதிண்ணிய அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டவாறு.

இன்னமும் பட்டருடைய வைபவங்கள் அபரிமிதமாகவுண்டு; வல்லாவாயக் கேட்டு உணர்க. அடுத்த நஞ்சியாவைப்படுத்திலும் இவரது வைபவமே மிகவிளங்கும்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சியர் வைபவம்

இப்பெரியார் அத்வைத ஸம்பந்தாயத்தில் அவதரித்திருந்தவர். மந்திராசிரியர் என்பது இவருடைய திருநாமமாக இருந்தது. வேதாந்தி என்பது இவர்க்குச் சிறப்புத் திருநாமம். ஷட்தாசந்திகளுக்கு ஷடாஸநமிட்டு நிகரற்ற வித்வானாக மேல்நாட்டில் எழுந்தருளியிருந்தவர் இவர். ஷட்தாசந்தித் தாசுளான வித்துவான்கள் பலரையும் திருத்திப் பணிபுரிந்தருளின எம்பெருமானார் இவரையும் திருத்திப்பணிபுரிந்தருளின விரும்பியிருந்தார். ஆனால் அவருடைய வாழ்நாளில் இந்த மனோரதம் நிறைவேறாதொழியவே தமது சரண ஸமயத்தில் ஆழ்வான் திருக்குமாரரான் பிட்டரை விசேஷேண கடைக்கித்தருளி தாசநஸ்தாபகராக நியமித்தருளான காலத்து “மேல் நாட்டிலுள்ள வேதாந்தியைத் திருத்திப்பணிபுரிந்து வாழ்க்கைக் கடவீர்” என்று நியமனம் தந்தருளலாயிற்று. பட்டரும் அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு உரிய ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இந்நிலைமையில் மேல் நாட்டில் நின்றும் ஒரு அந்தணர் யாத்திரை யடைவிலே நம் பெருமான் ஸந்திதிக்கு விடைகொண்டு பட்டரையும் திருவடி தொழுதார். அப்போது வேதாந்தியின் பிரபாவங்களை விரித்தை யடைவிலே எடுத்துரைத்தார். “மேல் நாட்டில் வேதாந்தியென்று ஒருபெரிய வித்வான் இருக்கிறார்; அவருடைய வித்யையும் கோஷ்டியும் போலே உம்மக்குமிருக்கக்கண்டு களிக்கின்றேன்” என்று பட்டரை நோக்கி கூறினார். அவர் திரும்பி ஸ்வதேசத்திற்குச் சென்று வேதாந்தியை நோக்கி “ஸ்வாமிந்! இங்குள்ள பட்டரென்று ஒருவர் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்; அவர் அந்நிதிய வித்வான்; அவருடைய வித்யை கோஷ்டிகளின் பெருமையும் வாசாமகோசரம்” என்று சொல்ல, வேதாந்தியும் “அவர் நமக்கு ஒத்த வித்வானே? அவர்க்கு என்ன சாஸ்திரம் இருக்க?” என்று கேட்டார். அவர் “அவ்வந்தணர் “பட்டர் உம்மி லிம் சிறந்த வித்வானே யாவர்; தாக்க வியாகரண மயம் தாக்க வியாகரண சாஸ்திரம்கூறும்” அவர்க்கு வாசோ விதேயங்கள்” என்று கூறினார். வேதாந்தியும் அது கேட்டு “இவ்வித்யையிலே நமக்கு ஒருவரும் எதிரில்லை; ஷட்தாசந்தி மயம் தாக்க வியாகரண மிட்டு அதன்கேட்கையிற் சிறந்தோம்; பட்டரென்பவர் நம்மிலும் அதிகம் அறிந்தவரே” என்று அன்புமொழியைத் திடுக்கிட்டிருந்தார்.

தரிபுவன வீரதேவராயன் என்ற அரசன் பட்டர் வைபவத்தைக் கண்டும் கேட்டும் அவரிடத்து மதிப்புக்கொண்டு ஒரு நாள் 'பட்டரே! நீர் நமது அரண்மனைக்கு ஒருவிசைவந்து போம்' என்று சொல்ல, அதற்கு பட்டர் சிறிதும் இணங்காமல் "நம்பெருமாள் அஞ்சலென்ற கைமறித்தாலும் அவர் வாசலொழிய வேறொரு போக்கிட முண்டோ எமக்கு?" என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டனர் என்பது ப்ரஸித்தம். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்கட்கு ஆவன வெல்லாஞ் செய்து அவர்களைப் பாதுகாத்தலையே விரதமாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு அபயமளிப்பவனுள் பரம புருஷனுக்கு அடிமைப்பட்ட நாம் சில சிற்றரசரின் வாசலிலே கிடந்து துவளக்கடவோ மல்லோம் என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டவாறு.

இன்னமும் பட்டருடைய வைபவங்கள் அபரிமிதமாகவுண்டு; வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க. அடுத்த நஞ்சீயர்வைபவத்திலும் இவரது வைபவமே மிகவிளங்கும்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர்வைபவம்

இப்பெரியார் அத்ஸூத ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதரித்திருந்தவர். மாதவாசார்யர் என்பது இவருடைய திருநாமமாக இருந்தது. வேதாந்தி என்பது இவர்க்குச் சிறப்புத் திருநாமம். ஷட்தர்சனங்களுக்கும் ஷடாஸநமிட்டு நிகாற்ற வித்வானாக மேல்நாட்டில் எழுந்தருளியிருந்தவர் இவர். மதாந்தரஸ்தர்க்கான வித்துவான்கள் பலரையும் திருத்திப் பணிகொண்டருளின எம்பெருமானார் இவரையும் திருத்திப்பணிகொள்ள விரும்பியிருந்தார். ஆனால் அவருடைய வாழ்நாளில் இந்த மனோரதம் நிறைவேறுதொழியவே தமது சரம ஸமயத்தில் ஆழ்வான் திருக்குமாரரான் பட்டரை விசேஷேண கடாஷித்தருளி தர்சனஸ்தாபகராக நியமித்தருளின காலத்து "மேல் நாட்டிலுள்ள வேதாந்தியைத் திருத்திப்பணிகொண்டு வாழ்விக்கக் கடவீர்" என்று நியமனம் தந்தருளலாயிற்று. பட்டரும் அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு உரிய ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இந்நிலைமையில் மேல் நாட்டில் நின்றும் ஒரு அந்தணர் யாத்திரை யடைவிலே நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்டு பட்டரையும் திருவடி தொழுதார். அப்போது வேதாந்தியின் பிரபாவங்களை வார்த்தை யடைவிலே எடுத்துரைத்தார். "மேல் நாட்டில் வேதாந்தியென்று ஒருபெரிய வித்வான் இருக்கிறார்; அவருடைய வித்யையும் கோஷ்டியும் போலே உமக்குமிருக்கீக்கண்டு களிக்கின்றேன்" என்று பட்டரை நோக்கிக் கூறினர். அவர் திரும்பி ஸ்வதேசத்திற்குச் சென்று வேதாந்தியை நோக்கி "ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீரங்கத்தில் பட்டரென்று ஒருவர் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்; அவர் அத்தீதீய வித்வான்; அவருடைய சிஷ்ய கோஷ்டிகளின் பெருமையும் வாசாமனோசரம்" என்று சொல்ல, வேதாந்தியும், "அவர் நமக்கு ஒத்த வித்வானோ? அவர்களு என்ன சாஸ்தரம் வரும்?" என்று கேட்க; அதற்கு அவ்வந்தணர் "பட்டர் உம்மிலும் சிறந்த வித்வானே யாவர்; தர்க்க விபாகரண் மீமாம் ஸைகள் முதலிய ஸகல சாஸ்திரங்களும் அவர்க்கு வாசோ விதேயங்கள்" என்று கூறினர். வேதாந்தியும் அது கேட்டு "இவ்விபூதியிலே நமக்கு ஒருவரும் எதிரில்லை; ஷட்தர்சனத்திற்கும் ஷடாஸநமிட்டு அதன்மேலே உயரவிருந்தோம்; பட்டரென்பவர் நம்மிலும் அதிகர் என்று இவர் சொல்லு கிறாரே!" என்று அன்றுதொடங்கித் திடுக்கிட்டிருந்தார்.

அவ்வந்தணர் மீண்டும் ஒருநாள் அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுக் கோயிலுக்குவந்து பட்டரைத் திருவடித்தொழுது தேவரீருடைய வைபவங்களை யெல்லாம் வேதாந்திக்குச்சொன்னேன்; தாக்க வியாகரண மீமாம் ஸாதி ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் தேவரீர்க்கு வாசோ விதேயங்களென்று சொன்னேன்; அவரும் அது கேட்டு விஸ்மயப்பட்டிருக்கிறார்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்கு பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரியும் என்று வேதாந்திகளிடம் சொல்லிற்றிலீரே! என்றருளிச் செய்ய, அந்தணரும், அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிச் சென்று வேதாந்தியிடம் “பட்டர்க்குத் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்த்ரம் அஸாதாரணம்” என்று கூற, அது கேட்ட வேதாந்தி அந்த சாஸ்த்ரம் இன்னதென்று விரியப் பெறுதவராகையாலே அது என்னோ? வென்று வியப்புக் கொண்டிருந்தார்.

இங்கனே சில நாள் சென்றபின், எம்பெருமானுருடைய நியமனப்படி வேதாந்தியைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிய பட்டர் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே நியமனம் பெற்றுப் புறப்பட்டு மேல்நாட்டிலெழுந்தருளிக் காவேரிக் கரையில் சிறுப்புத்தூரண்டையில் நின்றருள, அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த திருமலை அனந்தாழ்வான், பட்டர் எழுந்தருளின செய்தியறிந்து சடக்கென வந்து ஸேவித்து ‘ஐயோ! ஸுகுமாரரான நீர் காடும்மலையும் கடந்து இத்தனை தூரம் எழுந்தருளலாமோ?’ என்ன, பட்டரும், அனந்தாழ்வான் திருவடியிலே விழுந்து ஸேவித்து “மேல்நாட்டிலே போய் வேதாந்தியைத்திருத்தி நம் தர்சனப் பரவர்த்தகராகும்படி பண்ணென்று நம் உடையவர் நியமித்தருளினாரே; அப்படியே நம்பெருமானும் விடை ஸாதித்து நியமித்தருளினார்” என்று சொல்ல; அனந்தாழ்வானும் ‘ஐயங்கள் குடிக்காதே! வாரும்’ என்று பட்டரை மிகவுமுகந்து அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் திருநாராயண புரத்திலே மஹாவைபவமாக மங்களாசாஸனம் செய்வித்து வேதாந்திகள் விஜயஞ்செய்திருக்கிற ஊர்க்கும் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுசென்றார்.

சிஷ்யர்கள் பலர் பிருதாவளிகள் கூறத் திருப்பல்லக்கிலே பட்டர் எழுந்தருளா நிற்கக் கண்ட அங்குள்ள அந்தணர் சிலர் பட்டரை நோக்கி “நீர் ஆர்? எங்கேற எழுந்தருள்கிறீர்?” என்று கேட்க; அதற்கு பட்டர் “நாம் இராமானுசனடிகள்; வேதாந்திகளுடனே தாக்கிக் கப்போகிறோம்” என்று கூற, அதுகேட்ட அவர்கள் “தேவரீர் இப்படி ஸம்பரமத்துடனே எழுந்தருளினால் வேதாந்திகளைக் காண்பதும் அருமைப்படும்; அவருடைய சிஷ்யப்ர சிஷ்யர்கள் தலைவாசலிலே யிருந்து, வந்தவித்வான்களுடனே நாலாறுமாதம் தர்க்கித்து அவர்களை உன்னே புஞர வொட்டாதே புறம்பே தள்ளிவிடுகிறார்கள்; அங்ஙனமாகாமே அவரை நேரிற்கண்டு தர்க்கிக்க ஒருபாய முரைக்கிறோம் கேளும்;

“வேதாந்திகள் மிக்க செல்வச் சிறப்புடையவராதலால் தினப்படியாக ப்ராஹ்மண ஸந்தர்ப்பணை வெகுவிசேஷமாக நடத்திவருகிறார். பூஜிக்கவருகிற பிராமணர்களுடனே கலந்து தேவரீரும் போஜநசாலையிற் சென்று சேர்தல் நன்று; அங்கு வேதாந்திகள் அவசியம் நிரீக்ஷிக்க வருவர், அப்போது காணலாம்: ஆகையாலே பரிஜந பரிபாஹங்களை யெல்லாம் இங்கே நிறுத்தித் தனியே யெழுந்தருளத்தக்கது” என்று ஸதுபாயம் சொல்லிப் போனார்கள்.

பட்டரும், அவ்விதமாகவே போஜநசாலையில் சென்று சேர்ந்து, பங்க்தியில் எழுந்தருளி பிராமல் வேதாந்திகள் பக்கத்திலேயே நிற்க, அவரும் பிள்ளாய்! இங்கு ஏன் நிற்கிறீர்?; என்ன, ‘பிசைக்காக’ என்று பட்டர் சொல்ல, எல்லோரும் புஜிக்கிற விடத்திலே போய் உட்காரும்’ என்று வேதாந்திகள் சொல்ல, “நான் அன்ன பிசைஷுக்கு வந்தேனல்லேன்” என்று பட்டர் சொல்ல, அது கேட்ட வேதாந்திகள் இவர் வித்வானாயிருக்கக்கூடும் என்றெண்ணி “கா

அவ்வந்நணர் மீண்டும் ஒருநாள் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக்குவந்து பட்டரைத் திருவடித்தொழுது தேவீருடைய வைபவங்களை யெல்லாம் வேதாந்திக்குச்சொன்னேன்; தார்க்க வியாகரண மீடாம் ஸாதி ஸகல சாஸ்தாங்களுக்கும் தேவரீர்க்கு வாசோ விதேயங்களென்று சொன்னேன்; அவரும் அது கேட்டு விஸ்மயப்பட்டிருக்கிறார் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்கு பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரியும் என்று வேதாந்திகளிடம் சொல்லிற்றிலிரே! என்றருளிச் செய்ய, அந்தணரும், அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிச் சென்று வேதாந்தியிடம் “பட்டர்க்குத் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் அஸாதாரணம்” என்று கூற, அது கேட்ட வேதாந்தி அந்த சாஸ்திரம் இன்னதென்று அறியப் பெறுதவராகையாலே அது என்கோ? வென்று வியப்புக் கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனே சில நாள் சென்றபின், எம்பெருமானுருடைய நியமனப்படி வேதாந்தியைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிய பட்டர் நம்பெருமாள் ஸந்தியிலே நியமனம் பெற்றுப் புறப்பட்டு மேல்நாட்டிலெழுந்தருளிக் காணோரிக் கணையில் சிறுப்புத்தூரணடையில் நின்றருள, அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த திருமலை அனந்தாழ்வான், பட்டர் எழுந்தருளின செய்தியறிந்து சடக்கென வந்து ஸேவித்து ‘ஐயோ! ஸுகுமாரான நீர் காடுமலையுங் கடந்து இத்தனை தூரம் எழுந்தருளலாமோ?’ என்ன, பட்டரும், அனந்தாழ்வான் திருவடியிலே விழுந்து ஸேவித்து “மேல்நாட்டிலே போய் வேதாந்தியைத் திருத்தி நம் தாசநபரவர்களுக்கும்படி பண்ணென்று நம் உடையவர் நியமித்தருளினாரே; அப்படியே நம்பெருமானும் விடை ஸாதித்து நியமித்தருளினார்” என்று சொல்ல; அனந்தாழ்வானும் ‘அவ்வருமுடிக்கரசே! வாரும்’ என்று பட்டரை மிகவுழுக்கத்து அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் திருநாற்புண புரத்திலே மஹாவைபவமாக மங்களாசாஸனம் செய்வித்து வேதாந்திகள் விஜயஞ்செய்திருக்கிற வர்க்கும் எழுந்தருள்பண்ணிக்கொண்டுசென்றார்.

இவ்விதங்கள் புலர் பிருதாவளிகள் கூறத் திருப்பல்லக்கிலே பட்டர் எழுந்தருளா நிற்கக் கண்ட அங்குள்ள அந்தணர் சிலர் பட்டரை நோக்கி “நீர் ஆர்? ஏங்கேற எழுந்தருளுகிறீர்?” என்று கேட்க; அதற்கு பட்டர் “நாம் இராமானுசனடிகள்; வேதாந்திகளுடனே தர்க்கிக் கப்போகிறோம்” என்று கூற, அதுகேட்ட அவர்கள் “தேவரீர் இப்படி ஸம்பரமத்துடனே எழுந்தருளினால் வேதாந்திகளைக் காண்பதும் அருமைப்பதும்; அவருடைய சிஷ்யப்பா சிஷ்யர்கள் கலைவாசலிலே யிருந்து, வந்தவிதவாண்களுடனே நாலாறுமாதம் தர்க்கித்து அவர்களை உள்னே புகுர வொட்டாதே புறம்பே தள்ளிவிடுகிறார்கள்; அங்ஙனமாகாமே அவரை நெருங்கித் தர்க்கிக்க ஒருபாய முரைக்கிறோம் கேளும்;

“வேதாந்திகள் மிக்க செல்வச் சிறப்புடையவராதலால் தினப்படியாகப் பராஹ்மண ஸந்தர்ப்பனை வெறுவிசேஷமாக நடத்திவருகிறார். பூஜிக்கவருகிற பிராமணர்களுடனே கலந்து தேவரீரும் போஜனசாலையிற் சென்று சேர்தல் நன்று; அங்கு வேதாந்திகள் அவசியம் கிரிகலிக்க வருவார் அப்போது தாணலாம்: ஆகையாலே பரிஜந பரிபர்ஹத்களை யெல்லாம் இங்கே நிறுத்திவிடவே பெழுந்தருளத்தக்கது” என்று ஸதுபாயம் சொல்லிப்போனார்கள்.

பட்டரும், அவ்விதமாகவே போஜனசாலையில் சென்று சேர்ந்து, பங்கத்தியில் எழுந்தருளி பிராமண வேதாந்திகள் பங்கத்திலேயே நிற்க, அவரும் பிள்ளாய்! இங்கு ஏன் நிற்கிறீர்? என்று பிணக்காகக் என்று பட்டர் சொல்ல; எல்லோரும் புஜிக்கிற விடத்திலே போய் உட்காரும் என்று வேதாந்திகள் சொல்ல, “நான் அன்ன பிணக்கக்கு வந்தேனல்லேன்” என்று பட்டர் சொல்ல, அது கேட்ட வேதாந்திகள் இவர் விதவானாயிருக்கக்கூடும் என்றெண்ணி “கா

பெரிய தீர்தலையேயும், பட்டரும், “தர்க்க பிசைவு” என்ன, வேதார்திகள் இதைக்கேட்கும் திருக்கிட்டு “முன்னே நாம் கேள்விப்பட்டிருந்த பட்டரல்லது வேறொருவர் நம் முன்னே வந்து கசாமல்லவென்று இவ்வளவு சொல்லப் பெற்றார்; இவர் ஆந்த பட்டரோயிருக்கக்கூடும்” என்று சிச்சயித்து “நம்மைத் தர்க்க பிசைவு கேட்டார்; நீர் பட்டரோ?” என்ன, அவரும் ஆம் என்ன; அவ்வளவிலே வேதார்திகள், இவருடைய விதயாவைப்பும் காண்போமென்று குதா ஹஸித்துத் தர்க்கிக்கத் தொடங்கினார். ஒருவர்க்கொருவர் மத்தவாரணம் பிணங்குமாபோலே தர்க்கிக்க, இவ்வளவு ஒன்பது நாள் சென்ற பின்பு பத்தாநாளில் பட்டர் அத்தவாதத்தை ஸஹஸ்யாமுகமாகக் கண்டித்து விசிஷ்டரீத்கைத்ததை வந்தாபித்துத் திருநெடுந்தாண்டகத்தின் விழுமியப் பெருமன்னன் ஆம் அழகாக உபய்யவலித்தருள், வேதார்திகள் விஸ்மய ஸந்தோஷ விவசாய எழுந்திருந்து அஞ்சலி ஹஸ்தார்ப் நின்று “உம்மை மதுஷ்யமாத்ரமே பென்றிருந்தேன், உம்மோர் நம் பெருமானோர் வாசியில்லை; உறங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும் பெருமாள் நீ” என்று பலவாறு துதித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது அடியேனை அங்கீகரித்தருள் வேணுமென்று விஜ்ஞாபிக்க, பட்டரும் தாமெழுந்தருளின காரியம் மிக விரைவாகப் பலித்தனங்க்குத் திருவுள்ளமுங்ந்து வேதார்திகளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ராஸாதித்தருளி மஹாபாகவதோத்தமராக்கி விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளி ‘வேதார்திகளே! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்; நாம் உமக்குப் பாக்கச் சொல்லலாவ தொன்றுமில்லை: வேதார்தார்த்தங்களிலே தெளிவு பெற்ற நீர் இனி மாயாவாதரீதியை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து அருளிச் செயல்களை ஓதி, நம் எம்பெருமானார் தர்சனத்தை நிர்வஹித்துப் போரீர்—என்று நியமித்து, அவ்வளவிலே நம்பெருமாள் ஸ்ரீநிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவம் அணித்தான படியை ஸ்மரித்தருளி விரைந்து கோயிலேற வெழுந்தருளப் புறப்பட்டு மாரக்ழ்மாதம் அமாவாஸையுயன்று திருவரங்கம் வந்து சேர்ந்து அன்றுமாலே நம்பெருமாள் திருமுன்பே விடை கொண்டு நிற்க; பெருமானும் ‘பட்டரே! நீர் புறப்பட்டுப் போன காரியம் என்னுயிற்று?’ என்று கேட்டருள், பட்டரும் ‘வேதார்திகள் தேவரீருடைய திருவடிகட்கு அடியவராயினர்’ என்று விஜ்ஞாபிக்க, ‘அவரைத் திருத்திப் பணிகொண்டபடி எங்ஙனே?’ என்று பெருமாள் கேட்க, பட்டர் உடனே இங்ஙனே காணும் என்று சொல்லித் திருநெடுந்தாண்டகத்தைத் திருவோலகத்தினே உபய்யவலித்தார். இந்த இதிஹாஸத்தை அடியொற்றியே நாளைக்கும் நம்பெருமாள் ஸந்திதியில் திருவத்யயநோத்ஸவத் தொடக்கத்திற்கு முன்னுள் திருநெடுந்தாண்டகத் திருநாளென்று மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றதென்று பெரியார் கூறுவர்.

[illegible]

பிஷா? ” என்று கேட்க, பட்டரும், “ தர்க்க பிஷா ” என்ன, வேதார்திகள் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு “ முன்னே நாம் கேள்விப்பட்டிருந்த பட்டரல்லது வேறொருவர் நம் முன்னே வந்து கூசாமல் நின்று இங்ஙனே சொல்லப் பெருர் ; இவர் அந்த பட்டரேயாயிருக்கக்கூடும் ” என்று நிச்சயித்து “ நம்மைத் தர்க்க பிஷை கேட்டீர் ; நீர் பட்டரோ ? ” என்ன, அவரும் ஆம் என்ன ; அவ்வளவிலே வேதார்திகள், இவருடைய வித்யாவைபவம் காண்போமென்று குதூஹலித்துத் தர்க்கிக்கத் தொடங்கினார். ஒருவர்க்கொருவர் மத்தவாரணம் பிணங்குமாபோலே தர்க்கிக்க, இங்ஙனே ஒன்பது நாள் சென்ற பின்பு பத்தாநாளில் பட்டர் அத்வைதத்தை ஸஹஸ்ரமுகமாகக் கண்டித்து விசிஷ்டாத்வைதத்தை ஸ்தாபித்துத் திருநெடுந்தாண்டகத்தின் விழுமிய பொருள்களை யும் அழகாக உபந்யஸித்தருள், வேதார்திகள் விஸ்மய ஸந்தோஷ விவசாய எழுந்திருந்து அஞ்சலி ஹஸ்தராய் நின்று “ உம்மை மதுஷ்யமாத்ரமே யென்றிருந்தேன். உம்மோர் நம் பெருமானோடு வாசியில்லை ; உறங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும் பெருமாள் நீர் ” என்று பல வாயு துதித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது அடியேனை அங்கீகரித்தருள் வேணுமென்று விஜ்ஞாபிக்க, பட்டரும் தாமெழுந்தருளின காரியம் மிக விரைவாகப் பலித்தமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்து வேதார்திகளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்தருளி மஹாபாகவதோத்தமராக்கி விசேஷகடாக்ஷத் செய்தருளி ‘ வேதார்திகளே ! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர் ; நாம் உமக்குப் பரக்கச் சொல்லலாவ தொன்றுமில்லை ; வேதார்தார்த்தங்களிலே தெளிவு பெற்ற நீர் இனி மாயாவாதரீதியை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து அருளிச் செயல்களை ஒதி, நம் எம்பெருமானார் தர்சனத்தை நிர்வஹித்துப் போரீர்—என்று நியமித்து, அவ்வளவிலே நம்பெருமாள் ஸர்வசிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவம் அணித்தான படியை ஸ்மரித்தருளி விரைந்து கோயிலேற வெழுந்தருளப் புறப்பட்டு மார்கழிமாதம் அமாவாஸ்யையன்று திருவரங்கம் வந்து சேர்ந்து அன்றுமாலே நம்பெருமாள் திருமுன்பே விடை கொண்டு நிற்க ; பெருமானும் ‘ பட்டரே ! நீர் புறப்பட்டுப் போன காரியம் என்னாயிற்று ? ’ என்று கேட்டருள், பட்டரும் ‘ வேதார்திகள் தேவரீருடைய திருவடிகட்கு அடியவராயினர் ’ என்று விஜ்ஞாபிக்க, ‘ அவரைத் திருத்திப் பணிகொண்டபடி எங்ஙனே ? ’ என்று பெருமாள் கேட்க, பட்டர் உடனே இங்ஙனே காணும்’ என்று சொல்லித் திருநெடுந் தாண்டகத்தைத் திருவோலக்கத்திலே உபந்யஸித்தார். இந்த இதிஹாஸத்தை அடியொற்றியே நானாக்கும் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவத் தொடக்கத்திற்கு முன்னாள் திருநெடுந்தாண்டகத் திருநாளென்று மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றதென்று பெரியார் கூறுவர்.

இது இங்ஙனமிருக்க, வேதார்திகள் ஸ்வதேசத்திலே திருமாலடியார்களைப் பூசித்து வரும் நாளில், ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியெய்தி உத்தமாச்ரமத்தை ஸங்கிரித்து இனி, பட்டர் திருவடிவாரத்திலேயே நிழலும் அடிதாறுமாக நித்யவாஸஞ் செய்யவேணுமென்று அறுதியிட்டுக் கோயிலே நோக்கி யெழுந்தருளா நிற்கையில், சிறப்புந்நாரிலே அனந்தாழ்வானைக் கண்டு ஸேவித்துநிற்க, அவரும் ‘ வாரீர் வேதார்திகளே ! ஸுகுமாரரான நீர் இங்ஙனே செய்யலாமோ ? வேர்த்தபோது நீராடிப் பசித்தபோது அமுதுசெய்து பட்டர் திருவடிகளே சரணமென்றிருந்தால் உம்மைப் பரமபதத்தினின்றும் தள்ளி விடுவாருண்டோ ? இனி என் ? திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக் கிஷ்டராவீர் ’ என்று ஆசீர்வதித்துப் போஷிப்டார். வேதார்திகளும் பயணகதியிலே போய்க் கோயிலேற எழுந்தருளி பட்டர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க, பட்டரும் மிகவு முகந்தருளி ‘ நம்முடைய சீயர்வந்தார் ’ என்று வாரியெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டருளி ஒரு சக்ஷணமும் பிரியாமல் தம் முனைய ஸந்நிதியிலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருள், ஜீயரும்

பட்டரை பன்றித் தேவும்ற்றறியேன் என்றிருந்தார். [பட்டர் (நம்முடைய சியர்' என்று சொல்லி அழைத்ததற்கொண்ட அன்று தொடங்கி வேதாந்திகளுக்கு நஞ்சியர் என்று திரு நாமம் வழங்கலாயிற்று.] உபதேச ரத்தினமாலையில் "நம்பெருமான் நம்மாழ்வார் நஞ்சியர் நம்பிள்ளை யென்பார், அவ்வார்த மேற்றத்தால்-அன்புடையோர், சாத்து திருநாமங்கள் தாமென்று நன்னெஞ்சே, ஏத்ததனைச் சொல்லிநீயின்று" என்ற பாசரம் இங்கு அதுவை ந்திக்கவுரியது.

நஞ்சியருடைய ஆசார்ய ப்ரேமம் பரம விலகாநமானது. ஒரு கைசிக த்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரம்மாதத்திலெழுந்தருளித் திருவிதி யலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாதே நஞ்சியரும் பூரீபாதம் தாங்கப்புக "உத்தமாச்சரியாய் த்ரிதண்ட தாரியான வுமக்கு இக்காரியம் தகாது" என்று பட்டர் முதலானார் மறுத்துக் கூற, அப்போது நஞ்சியர் "எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பொருளுடையதான "ஸகா மா கோபாய" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்விகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல் தானே இன்று எனக்கு விரோதி யாகிறதோ? இக் கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூபரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறாயின், இது எனக்கு வேண்டா என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பட்டிவிசேஷத்தைக்கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

பட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது, பகலெல்லாம் வழிநடந்தருளின ஆயாஸந் தாலே ஒரு தூற்றடியிலே நஞ்சியர்மடியிலே திருமுடியை வைத்துக் கணவளார்த்தருள், ஓரிர வெல்லாம் துடைமாறுதெல் அசைத்தல் செய்யாதே நஞ்சியர் இருந்தார் என்பதும் இவருடைய ஆசார்ய ப்ரேமத்தின் கனத்தை விளக்கும்.

நஞ்சியர் நெடுநாள் வரையில் அருளிச் செயல்களின் வாஸநையும் அறியாதவரா யிருந்து வைத்தும், பட்டரை ஆசார்யிக்கப் பெற்றபின்பு ஆசார்யகடாசக்ஷ விசேஷத்தினால் சிறிது காலத் திலேயே திவ்யப்ரபந்தங்க னெல்லாவற்றையும் ஒதித்தரித்து, அவற்றில் விசேஷார்த்தங்கள் நிர் வஹிப்பதில் நல்ல விரகராய் விளங்கினார்.

சிறிய திருமடலில் "அவட்கு மூத்தோனை வெந்நாகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான்" என்ற விதற்கு ஸாமாந்யமாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடிய விதம் என்னெனினில்; காணை நாகத்திற்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகச் செய்தார் பெருமான் என்று இதற்கு இவ்வாறல்ல. பொருள், வளைத்தவில்லுங் கையுமாய் நின்ற பெருமானாக கண்ட கரன் 'நாம்' மேலேபோய் வேறொரு நாகயாதனை அதுபவிக்கவேண்டா; எல்லா நாக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அதுபவித்தாயிற்று' என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் பபாத பாடும் படுத்தினான் என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும் பொருள். நஞ்சியர் பட்டரை ஆசார்யிப்பதற்கு முன்னே ஸ்வதேசத்தில் வாழுகாலத்து பட்டருடைய சிஷ்ய ரொருவர், நஞ்சியரைச் சந்தித்து வார்த்தை யாடும்போது 'எங்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தத்தில் "அவட்கு மூத்தோனை வெந்நாகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான் என்றிருக்கிறது; வேதாந்திகளே! இதற்கு நீங்கள் என்ன பொருள் சொல்லுவீர்கள்?" என்று கேட்க; அவர் ஸாமாந்யமாக நெஞ்சிற்பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, "உங்களுடைய பட்டர் எங்கனே சொல்லுவார்? என்று கேட்க, மேலே விவரித்த பொருளை அவர் கூற, இப்பொருள், கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்க வேணுமென்று அவருக்குக் காதல்களார்த்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர்.

நம்பிள்ளை வைபவம்.

நஞ்சியருடைய திருவடிகளிலே ஆசிரியத்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் 'நம்பூர் வாதாராஜாசாரியர்' என்பது. ஸ்வாசாரியரின் நஞ்சியர் உத்தர சாத்தின் திருநாமம் நம்பிள்ளைபென்பது. அந்தத் திருநாமம் சாத்தனக்கு அடிபெயர்ச்செய்து வந்தது; நஞ்சியர் பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய்மொழியின் திவ்யரீதங்களைப் பாவசனஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தார் திருவாங்கம் பெரியகோயிலில். அவருடைய காலகேஷப கோஷ்டியில் அர்வயித்திருந்தவர்களில் நம்பூர் வாதாராஜாசாரியரும் ஒருவராயிருந்துவந்தார். இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப்போல இருந்துவந்தபடியினால் இவருடைய ஞான வைபவம் முதலிய பெருமைகளை விசேஷித்து யாரும் அறியாதிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், நஞ்சியர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளா லுடைய ஆரூபிரப்படியிற் காட்டிலும் சிறிது விரிவாக வொரு வியாக்கியனமும்படி பட்டருடைய நியமனம் பெற்றிருந்ததனால் ஒன்பதினாயிரப்படி யென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளியிருந்தார். அதைச் செவ்வையாகப் பட்டோல்கொள்ள வல்லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்க வேணுமென்று கருதி இதற்குத் தகுந்தவர்கள் யாரேனு முளரோவென்று அந்த ரங்கங்களை விசாரிக்கையில் 'நம்பூர் வாதாராஜாசாரியரென்றொருவர் ஸ்வாமியின் காலகேஷப கோஷ்டிக்குத் தவறாது வருகின்றாரே; அவர் நல்ல விரகர்; எழுத்தினும் வல்லவர்; அவரைக் கொண்டு இப்பணியை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்' என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வரவழித்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவருடைய போக்பதை நுப்பியவற்றென்று தெரியவந்தது; அதனால் உள்ளம்பூரித்து அவர்பால் விசேஷ கட்டாகும் செய்தருளித் தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படியை வரியடைவே அவர்க்குப் பாவசனமும் செய்து அதை பெழுதித் தரும்படி ஸ்ரீ கோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டவர் தம்முருக்குச் சென்று எழுதிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போகையில் திருக்காலேரியில் நீஞ்சிச் செல்ல நேர்ந்தது; அப்போது திருமுடியில் கட்டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திற் போய்விடவே இப்படி அபசாரமாய்த் தடுத்தடித்தேறே யென்று வருந்த நோந்தது. ஆனாலும் இவர்தாம் அந்த வியாக்கியானத்தை ஸ்வாதாரியர் திருவடிகளிலே வரியடைவே கற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய கருணைகடாகத்தை விசேஷித்திப் பெற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே பட்டோலை கொள்ளத் தொடங்கி விரைவில் எழுதி முடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சியர் திருவடிகளிலே கொண்டு வைத்தார். 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவருடைய கையில், நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு நஞ்சியர் ஸ்ரீகோசத்தை அவிழ்த்துக் கடைக்கைகளில், தாமருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளை வரியடையிலும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அந்த விசேஷங்களும் பொருத்தமாக நிறைந்தும் விரிவு மில்லாமல் இருந்த அழகுக்கு யிஷ்டகந்து வாரியர் தம்முடைய பிள்ளைப்பெயர் இவருக்குத் தந்ததுக் கொண்டார். அது முதலாக நம்பிள்ளை பெயரே இவருக்குப் பெயர் வந்தார். திருக்கலித்தொழில் நானூறு என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சியர் சாத்தின் திருநாமம்.

இவருடைய ஞானவைபவத்தைப் பற்றி நாம் விரிவாக எழுத வேண்டுமென்ற பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் (5-8-7)* ஒதுவாய்க்கையு முவனியப் பிறப்பு இவர்க்கு முன்

நம்பிள்ளை வைபவம்.

நஞ்சியருடைய திருவடிகளிலே ஆசரயித்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் 'நம்பூர் வரதராஜார்யர்' என்பது. ஸ்வாசார்யரான நஞ்சியர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் நம்பிள்ளையென்பது. அந்தத் திருநாமம் சாத்துகைக்கு அடியென்னென்னில்; நஞ்சியர் பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய்மொழியின் திவ்யார்த்தங்களை ப்ரவசனஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தார் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில். அவருடைய காலசேஷப் கோஷ்டியில் அந்நயித்திருந்தவர்களில் நம்பூர் வரதராஜாசார்யரும் ஒருவராயிருந்துவந்தார். இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப்போல இருந்து வந்தபடியாலே இவருடைய ஞான வைபவம் முதலிய பெருமைகளை விசேஷித்து யாரும் அறியாதிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், நஞ்சியர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளா னுடைய ஆரூயிரப்படியிற் காட்டிலும் சிறிது விரிவாக வொரு வியாக்கியானமும்படி பட்டருடைய நியமனம் பெற்றிருந்ததனால் ஒன்பதினாயிரப்படி யென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளியிருந்தார். அதைச் செவ்வையாகப் பட்டோலையென வல்லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்க வேணுமென்று கருதி இதற்குத் தகுந்தவர்கள் யாரேனு முளரோவென்று அந்த ரங்கங்களை விசாரிக்கையில் 'நம்பூர் வரதராஜாசார்யரென்றொருவர் ஸ்வாமியின் காலசேஷப் கோஷ்டிக்குத் தவறாது வருகின்றாரே; அவர் நல்ல விரகர்: எழுத்திலும் வல்லவர்; அவரைக் கொண்டு இப்பணியை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்' என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வரவழைத்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவருடைய யோக்கியதை ஒப்புயர்வற்றதென்று தெரியவந்தது; அதனால் உள்ளம்பூரித்து அவர்பால் விசேஷ கடாசனம் செய்தருளித் தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படியை வரியடைவே அவர்க்கு ப்ரவசனமும் செய்து அதை பெழுதித் தரும்படி ஸ்ரீ கோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டவர் தம்முருக்குச் சென்று எழுதிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போகையில் திருக்காவேரியில் நீஞ்சிச் செல்ல நேர்ந்தது; அப்போது திருமுடியில் கட்டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திற் போய்விடவே இப்படி அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே யென்று வருந்த நேர்ந்தது. ஆனாலும் இவர்தாம் அந்த வியாக்கியானத்தை ஸ்வாசார்யர் திருவடிகளிலே வரியடைவே கற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய கருணாகடாசனத்தை விசேஷித்துப் பெற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே பட்டோலை கொள்ளத் தொடங்கி விரைவில் எழுதி முடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சியர் திருவடிகளிலே கொண்டு வைத்தார். 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவர் கேட்கையில், நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு நஞ்சியர் ஸ்ரீகோசத்தை அவிழ்த்துக் கடாசனங்களில், தாமருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விடாமலும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அர்த்த விசேஷங்களும் பொருத்தமாக அமைந்தும் விரிவு மில்லாமல் இருந்த அழகுக்கு மிகவுகந்து 'வாரீர் நம்முடைய பிள்ளையே!' என்று எடுத்தினைத்துக் கொண்டார். அது முதலாக நம்பிள்ளை யென்றே இவர் வழங்கப் பெற்று வந்தார். திருக்கலிகன்றி தாஸர் என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சியர் சாத்தின திருநாமம்.

இவருடைய ஞானவைபவத்தைப் பற்றி நாம் விரிவாக எழுத வேண்டுமோ? பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் (5-8-7)*ஓதுவாய்மைப் முவனியப் பிறப்பு முனக்கு முன்

தந்த அந்தணரெருவன் என்ற விடத்து “முற்பட தவயத்தைக் கேட்டு இதிலாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்துப் பரபசுப் பாதிகேஷபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளும் திகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப் போலே” என்று பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி பொன்றே இவருடைய ஞானப் பெருமையை விளக்கக் கூடியது. திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் இதிலாஸ புராணதிகளுக்கும் ஆழ்ந்து இன்கவையே வடிவெடுத்த அர்த்தங்களை யருளிச் செய்வதில் இவர்க்கு ஒத்தாரும் மிக்காரும்மில்லை.

லோகாசார்யரென்கிற திருநாமும் இவர்க்கு உண்டு. அது நிகழ்ந்த வாலாறு கேண்மின் : இவர் கோயிலில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இவர் திருவடிகளிலே ஆசரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டு வந்தார்கள். ‘நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ’ என்னும்படி மிகப்பெரிய சிஷ்ய கோஷ்டி ஸம்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது, முதலியாண்டான் திருப்பேரனாரான கந்தாடைத் தோழப் பரும் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானாயிருக்கச் செய்தேயும் அவரிடத்தில் ஒருவரும் ஆசரயிபாதிருக்கவே அவர்க்குப் பொருமை யுண்டாகி ஒருநாள் நம்பிள்ளையைப் பெருமான்கோஷ்டியிலே திரஸ்காரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பரிபவித்துவிட்டுத் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளினார். அவருடைய தேவிகள் இந்த அஸஹ்யாபசாரத்தை யறிந்து கண்ணங் கண்ணீருமாக வந்து ‘அந்தோ! இப்படியும் பரமாசார்யர் திருவடிகளிலே அபசாரப்படுவீரோ? உமக்கு உய்யும் விரகுண்டோ?’ என் செய்தீர்! என் செய்தீர்! ஐயோ’ என்று பலவுஞ் சொல்லி அதுதாபத்தை யுண்டாக்க, தோழப்பரும் அதுதவித்து நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே சென்று சூழ்மையேண்டவேனுமென்று பாரித்திருந்தார். அதற்குள்ளே நம்பிள்ளை தாமே தோழப்பர் திருமாளிகையேற வந்து வேற்ற மரம்போலே விழுந்துதெண்டனிட்டு, தேவீருடைய திருவுள்ளம் கண்டும்படி வர்த்தித்த அடியேனுக்கு தேவீருடைய சூழ்மையல்லது புகலில்லை யென்று பலவுமருளிச் செய்து தாம் சூழாமணம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்போது தோழப்பர் அந்தமஹா குணத்திற்கு வியந்து “ஸ்வாமிந்! தேவீரை இத்தனை நாளும் சிறிது பேர்களுக்கு ஆசார்பராக எண்ணியிருந்தேன்; இப்போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யர் தேவீர் என்று தின்னமாகக் கொண்டேன்’ என்றார். அது முதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வழங்கி வந்தது; “துன்னபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முடையால் என்னவுலகாரியதோவென்றுரைக்க, பிள்ளை யுலகாரிய நென்னும் பேர்நம்பிள்ளைக் தோங்கி, விலகாமல் நின்ற தென்றும் மேல்” என்ற உபதேசரத் தின் மகிப்புபாசரம் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தகும்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பலர் ஆசரயித்திருந்தாலும் பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு இருந்த ஆசார்ய பக்தி ஒப்பற்றதென்று தெரிகிறது; உபதேசரத்தின் மாலையில் “பின்பழகராம் பெருமானையே பெருநிவந்திலன்பதுவுமற்று மிக்க வாசையினால் நம்பிள்ளைக்கான வடிமை கள் செய்த அநிலையை நன்னெஞ்சே! ஊனம் வெப்பொழுது மோர்” என்று விசேஷித்து அருளிச் செய்கையாலே.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

இப்பேரரசிரியரின் திருவடிகளில் பணிந்து அல்லும் பசலும் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்டுத் தரித்த வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் உலகுக்குச் செய்திருக்குமுபகாரம் கைம்மாற்றது.

பட்டருடைய ஸந்ததியில் தோன்றி மஹர் வித்வானாயிருந்த நடுவில்திருவிதிப் பிள்ளை பட்டரும் கந்தாடைத் தோழப்பர் போலவே நம்பிள்ளை யிடத்தில் பொருமை கொண்டிருந்

தவர். அவர் ஒருநாள் ராஜஸபைக்குச் சென்றிருந்தார். அந்த ராஜா திருவவதார நினைப்பினை நினைப்பதன்மூலம் வருகிற பண்டிதர்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ ராமாயணத் திருவதாரத்தின் பற்றி கேட்பவனுமாயிருப்படியால் இந்த பட்டிரையும் ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் பற்றி கேட்டான். அதாவது ஸ்ரீ ராமபிரான் நாராயணத்வ பரபட்சமான திருவதாரத்தின் மறைத்துக் கொண்டு அஜ்ஞைப் போலவும் அசத்தனைப்போலவும் அவதரித்திருக்கையில் "மயர் தலம் மீயுறுகுதோ கச்ச லோகார் அறுத்தமார்" என்று இடையிக்கு முத்தியளித்தது எவ்வளவு பொருந்தும்?—என்று. இக்கேள்விக்கு தருபதிகரமான விடையளிக்க பட்டிருக்கு ஸ்புரியாமையாலே ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போது ராஜாவும் அந்நபரையிருக்க, இவருடைய பாக்ய வசத்தாலே அங்கு ஒரு ஸவாமி தென்பட்டார். அவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் அர்த்த விசேஷங்கள் இவருக்கு; இந்த பட்டர் அவரை நோக்கி இவ்வரசன் கேட்ட கேள்விக்கு நம்பிள்ளை எப்படி நிர்வகிப்பான்? என்று கேட்டார். அவர் *ஸத்யேக லோகார் ஜயதி* என்கிற சலோகத்தைக் கொண்டு நிர்வகிப்பார் என்று சொல்ல, அதை இவர் தமது மனதில் நன்றாக வாங்கிக்கொண்டு பிறகு ராஜா விடம் உபந்யஸித்தார். அரசனும் பிறகு உகந்து விசேஷஸ்தகாரங்கள் செய்தான். அந்த ஸ்தகாரங்களைப் பராமானிகரான விவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போனவொரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸ்தகாரமிது: இனி அடியேனை அங்கீகரித்தருளி வாழவிக்க வேணுமென்று வேரற்ற மாம்போலே விழுகுதுப் பார்த்திக்க அவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு உய்வித்தார். நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயேவந்யாஸங்களை அவரும் ஏற்படுத்தி ஸபாத லக்ஷம் கார்த்தமாக்கியிருந்தார். அதை நம்பிள்ளை பார்த்திற் குரியமித்தருளியிலை.

நம்பிள்ளையின் வைபவம் அர்த்த விசேஷங்களைப் பொறுத்ததேயாதலால் அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களிலும் வார்த்தா மரீசி முத்தியவற்றிலும் பாக்ய சாலிகளால் உய்த்து உணர்த்தக்கன.

நம்பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை வைபவம்.

ஆனிமாதத்தில் பெரியாழ்வாருடைய திருவவதார நன்னுளாகிய ஸ்வாதி நகத்திரத்தில் இப்பேராசிரியர் திருவவதரித்தருளினார். ஸ்ரீ வசனபூஷணம் முமுக்ஷுப்படி முதலிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களை யருளிச் செய்த பிள்ளைலோகாசாரியர்க்கும், ஆசார்யத்ருதயமருளிச் செய்த அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்க்கும் திருத்தந்தையார் இவர். இவருடைய நிஜநாமதேயம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணமஹாகுரு வென்பதாம். இந்தத் திருநாமமே பெரியவாசாரணபிள்ளை யென்கிற மற்றோராசிரியர்க்கும் இருந்ததனால் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆசாரியத் திருந்த விவர்களுக்கு வாசி தெரிவதற்காக இவர் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையெனவழங்கப்பட்டு வந்தார். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வடக்குத் திருவிதியில் இவர் வாழ்ந்து வந்ததுவே இத்திருநாமத்திற்குக் காரணம். *ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாத பாதாப்ஜே நமாம். சிரஸா ஸதா, யத்ப்ரஸாத ப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரயூகம் மம* என்பது இவருடைய தனியன்.

இப்பேராசிரியருடைய திவ்வியசரித்திரங்களைப் பற்றி முன்னோர்கள் விசேஷமாக எழுதிவைக்கவில்லை யாதலால் இவருடைய ஞானப்பெருமைகளை இங்கு விசேஷமாக அதுபபிப்

தவர். அவர் ஒருநாள் ராஜஸபைக்குச் சென்றிருந்தார். அந்த ராஜா மஹா விவேகியுமாய், தன்னிடம் வருகிற பண்டிதர்களைப்பெல்லாம் ஸ்ரீ ராமாயணத் தீக்ரந்தங்களில் கேள்வி கேட்பவனுமாயிருந்தபடியால் இந்த பட்டரையும் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது: ஸ்ரீ ராமபிரான் நாராயணத்வப்ரபுத்தமான பரத்வத்தை மறைத்துக் கொண்டு அஜ்ஞைப் போலவும் அசத்தனைப்போலவும் அவதரித்திருக்கையில் “மயா”த்வம் ஸமதுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகார் அதுத்தமார்” என்று ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்தது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. இக்கேள்விக்கு த்ருப்திகரமான விடையளிக்க பட்டருக்கு ஸ்புரியாமையாலே ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போது ராஜாவும் அந்நயபரனாயிருக்க, இவருடைய பாக்ய வசத்தாலே அங்கு ஒரு ஸவாமி தென்பட்டார். அவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர்; இந்த பட்டர் அவரை நோக்கி ‘இவ்வரசன் கேட்ட கேள்விக்கு நம்பிள்ளை எப்படி நிர்வஹிப்பது?’ என்று கேட்டார். அவர் *ஸத்யேந லோகார் ஜயதி* என்கிற ச்லோகத்தைக்கொண்டு நிர்வஹிப்பர் என்று சொல்ல, அதை இவர் தமது மனதில் நன்றாக வாங்கிக்கொண்டு பிறகு ராஜா விடம் உபந்யஸித்தார். அரசனும் பிறகு உகந்து விசேஷஸத்தகாரங்கள் செய்தான். அந்த ஸத்தகாரங்களைப் ப்ராமாணிகரான விவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போனவொரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸத்தகாரமிது: இனி அடியேனை அங்கீகரித்தருளி வாழ்விக்க வேணுமென்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துப் ப்ரார்த்திக்க அவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு உய்வித்தார். நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபந்யாஸங்களை அவரும் ஏற்படுத்தி ஸபாத லக்ஷம் க்ரந்தமாக்கியிருந்தார். அதை நம்பிள்ளை ப்ரசாரத்திற்கு நியமித்தருளவில்லை.

நம்பிள்ளையின் வைபவம் அர்த்த விசேஷங்களைப் பொறுத்ததேயாதலால் அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானங்களிலும் வார்த்தா மாலை முதலியவற்றிலும் பாக்ய சாலிகளால் உய்த்து உணரத்தக்கன.

நம்பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை வைபவம்.

ஆனிமாதத்தில் பெரியாழ்வாருடைய திருவவதார நன்னாளாகிய ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தில் இப்பேராசிரியர் திருவவதரித்தருளினார். ஸ்ரீ வசனபூஷணம் முமுக்ஷுப்படி முதலிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களையருளிச் செய்த பிள்ளைலோகாசாரியர்க்கும், ஆசார்யஹ்ருதயமருளிச் செய்த அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்க்கும் திருத்தந்தையார் இவர். இவருடைய நிஜநாமதேயம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணமஹாகுரு வென்பதாம். இந்தத் திருநாமமே பெரியவாச் சான் பிள்ளை யென்கிற மற்றோராசிரியர்க்கும் இருந்ததனால் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆசரபித் திருந்த விவர்களுக்கு வாசி தெரிவதற்காக இவர் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையெனவழங்கப் பட்டு வந்தார். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வடக்குத் திருவீதியில் இவர் வாழ்ந்து வந்ததுவே இத்திருநாமத்திற்குக் காரணம். *ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாத பாதாபஜே நமாயி சிரஸா ஸதா, யத்ப்ரஸாத ப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூக் மம* என்பது இவருடைய தனியன்.

இப்பேராசிரியருடைய திவ்வியசரித்திரங்களைப் பற்றி முன்னோர்கள் விசேஷமாக எழுதிவைக்கவில்லை யாதலால் இவருடைய ஞானப்பெருமைகளை இங்கு விசேஷமாக அறிப்பிப்பேன்.

போம். பகவத்கீழையமென வழங்கப்படுகிற [திருவாய்மொழிவியாக்கியானமான] ஈடுமுப்பத் தாறுயிரப் படியை இவ்வாசிரியரே பட்டோலை கொண்டவர். உபதேசாத்தினமாலையில் *தென்னியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை, வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை, இந்த நாடறிய மாறன் மறைப் பொருளை நன்குரைத்தது, ஈடுமுப்பத்தாறுயிரம்* என்றருளிய பாசு ரத்தின்படி, நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபந்யாஸங்களைக் கேட்டுத் திருவுள்ளத்தில் தரித்துக்கொண்டிருந்து அற்புதமாகப் பட்டோலை கொண்ட பெருமை இவ்வாசிரியர்க்கு அஸா தாரணமானது. சிலர் கூறுவதாவது, நம்பிள்ளை சோதிவாய் திறந்து அருளிய பங்க்திகள் எப் படியோ அப்படியே அப்பங்க்திகளே ஈட்டில் அமைக்கப்பட்டன வென்று. இதில் ஓளசித்யம் சிறிதமில்லை. வாசிகவ்யவஹார நடை வேறு; க்ரந்திகைசலி வேறு. தங்காப்ரவாஹம் போல் நம்பிள்ளையருளிச் செய்தவையாய், கரைகட்டாக்காவேரி யென்னும் படியாயமைந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகள் அப்படியே ஏடுபடுத்தப்பட முடியாதவை. மஹோபந்யாஸங்களில் குறிப் பெடுத்துக் கொள்ளும் முறையில் அமைந்தது ஈடு. ஈட்டின் பங்க்திஸந்திவேசம் வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் கண்டறியாததும் காண முடியாததுமான அத்விதீய விலகூண ஸந்தர்ப்பம். ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்களும் தமிழ்வித்வான்களும் தனித்தனியே உள்குழையத்தக்க உயர்ந்த ரசநாவிசேஷம்.* ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபம:* என்கிறுப் போலே “ஈட்டுக்குவமை ஈடே” என்னவேண்டுமத்தனை. மணிப்ரவாண நடையில் மற்றும் புல வாசிரியர்களுமெழுதி யுள்ளார்களெனினும், இவருடைய ரசநாவைகரி தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலு மமுது மொத்து வினங்குமழகு அதுபவ ரவிகர்களுக்கே அறிய வெளிது. அர்த்தம் தெரியாமற்போன லும் பங்க்திஸந்திவேசத்தை ஸேவித்தமாத்நிரத்திலே இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம் இறை யிறையருகும். பெரிய புலவர்கள் பத்தெட்டு வரிகளில் எழுதவேண்டிய பொருள்களை ஒரு வரியில் வெகு கம்பீரமாக அடக்கி யெழுதுந்திறன் இவ்வாசிரியர்க்கே அமைந்தது.

மணவாளமாமுனிகள் இவ்வாசிரியர்க்கு வள்ளல் என்று விசேஷணமிட்டருளிஞர். [உதாரா என்றபடி.] ஓளதார்ப்யம் மிக்கவர்கள் உலகில் பலர் புகழ் பெற்றிருந்தாலும் இவரொரு வருடைய ஓளதார்ப்யமே உண்மையில் கொண்டாடத்தக்கதும் ஒப்புயர்வுற்றதுமாம். ஏற்கென வே திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானருளிச் செய்த ஆறுயிரப்படி வியாக்கியானமும், நஞ்சீய ரருளிச் செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வியாக்கியானமும் இருந்தாலும் அவை மிகவும் ஸம்சுரித்தங் களாகையாலே அதுபவரவிகர்களுக்குப் பரிபூர்ணதருப்தியை விளைக்கப் போதாதவை. *நம் பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிடப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்த இருபத்தி னாலாயிரப்படி வியாக்கியானம் அவைபோலே ஸம்சுரித்தமன்றிக்கே சிறிது விரிவாகவே யிருந் தாலும், ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படி திருவவதரித்த பின்பு அதுவும் ஸம்சுரித்தமே யென்னும் படியாயிற்று. அனேகஸ்தலங்களில் இருபத்தினாலாயிரப்படி பங்க்திகளும் ஈட்டுப்பங்க்திகளும் ஒற்றுமைப் பட்டிருக்கையாலே முன்னமவதரித்ததான அந்த வியாக்கியானத்தைத் துணை கொண்டே ஈடு எழுதியருளப்பட்ட தெனத் தெரிகின்றது. ஆயினும், ஸ்ரீ ஸூக்தி காம்பீர்ய மும் அர்த்த பொருள்களையும் ஈட்டுக்கு அநிதரஸாதாரணமாயிருப்பது பற்றியே இதுவே என்கும் காலசூயந்ரந்தமாகக் கொள்ளப்பட்டுக் குலாவப் பெறுகின்றது. ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய இதிகாசஸுபராணங்களிலிருந்து மேற் கோளாக ஆங்காங்குப் பலபல ச்லோகங்களை பெடுத்து இனிமையே வடிவெடுத்ததாக வியாக்கியானஞ் செய்தருளமுதகு ஈட்டுக்குச் சிறந்த அணிகலன்.

திருவிருத்தத்திற்கும் இங்ஙனே ஈடுவியாக்கியானம் அமைந்துள்ளது. அஷ்டச்லோகி பெரியபடி வியாக்கியானத்திலே “வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அஷ்டாஷ்டாதிபிகை யிலே அருளிச் செய்தருளிஞர்” என்று காண்கையாலே அஷ்டாஷ்டாதிபிகை யென்

கிறார். தம்முடைய இவ்வாசிரியரது கருதியென்று தெரியவருகின்றது. (அது உபத்தம்.) இப்பேராசிரியருடைய பெருமைகளில் ஒன்றே நாம் உள்ளுழைந்து போற்றத்தக்கது; அதிசயத்தெனின்; உலகுக் கெல்லமுயிரான பிள்ளை லோகாச்சார்யரையும் அழகியம்ணவராய் பெருமாள் நாயனாரையும் பெற்றுக் கொடுத்தருளியதே.

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சார்பிள்ளை வைபவம்.

ஆவணிமாதத்து ரோஷிணிநகரத்தில் பூர்வசிவஸந்ததியில் திருவிதிகரித்தவர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை. இவ்வாசிரியருடைய சரித்திரவரலாறுகளைப் பற்றி விசேஷமாக அறிபப் பெறுகின்றிலோம். இவர்தம்மால் உலகுக்குவிளைந்த மஹோபகாரம் அபரிமதமாதலால் அதைப்பற்றியே கிறிது பேசியுக்கப்போம். ஆழ்வார்களின் அருளிச் செய்யல்களுக்கெல்லாம் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பலபலசுலோகங்களுக்கு இன்சுவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும் ஸீதாதாரதாரதி வியாக்கியானங்களும் இவரருளிச் செய்தவை இவருடைய அப்ரகிம்மான பாண்டித்தத்தையும் அப்ரமேயமான மேதாப்பாதிபா விலாஸத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையுமிவரும் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஸபாஹம்சாரிகளாக வாழ்ந்து ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்சயவிபர்பயம்நக கற்றவர்கள். நம்பிள்ளை ஸகலசாஸ்தாங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்தம் முழுவதையும் அருளிச்செயற்பெருகுநபர்பாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்திவந்தா ரென்பது பரவிரதம். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகலசாஸ்தாஜ்ஞாநிக் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரங்களில் தலைமைஸ்திரியை செற்றருளினார்.

மதார்த்தாஸ்தாங்களில் பட்டபாஸ்காரும் வித்யாசண்யரும் வேதபரிபாஸங்கள் விபுலமாக வெழுதிப் புகழ் பெற்றவர்களே. ஆனாலும் அந்த பரவியங்களானவை பெரிபிள்ளை பிள்ளை வியாக்கியானங்களிலே முன்னிலையில் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாபிடுகின்றன. இவ்வியாக்கியானங்கள் சண்ம சண்மயாக இருந்தாலும் இன்னதி சொல்லிற்றென்ற கருத்து இவ்விதிப்போகாது. மூலத்தில் ரஸமிருந்தாலன்றோ வாக்யத்தில் ரஸங்களின் மூலமும் இவ்விதிகரித்த கர்மகாண்டங்கள் கர்மவிஷ்ணுக்களுக்கும் உபயோகமற்றவையாயுள்ளன. பகவத்குணபரிபாஸை பென்பது ஒரியத்திலும் அணுமாததிரமும் காணமுடியாதது. பகவத்குணபரிபாஸங்களுக்கு அனவகொண்டு பயனென்று மில்லையே. அப்படியன்றிக்கே தாவிடவேத பரவியகாரரான பெரியவாச்சார்பிள்ளையின் ஸ்ரீ ஸூக்தி ஒவ்வொன்றும் பகவத்குணபரிபாஸத்தாலல்லது போது போக்கவியாத முழுசூட்சுங்களுக்கு ரஸாயநமாயிருக்கும். பகவத்குணபரிபாஸம் பரவியவியாக்கியானம் பற்றிப் பேசினாலும் கூட பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். ஒன்றே இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்.

பெரிய திருமொழியில் திருநறையூர் விஷயமான பாசரங்களுள் (1-1) * மென்மலர் மேல் கனிபர்வண்டு கள்ளுண்ணக் காமர் தென்றல் அலர் தூற்ற நனிரவையமுல்லை முதுவலிக்கும் நறையூர் என்பது ஒரு பாசரம். இது சாதாரணமாகச் சோலைகளில் நடக்குஞ் செய்தியைச் சொல்லுவது. வண்டிகள் மதுபானம் பண்ணுவதும் தென்றற்காற்று தூற்றுவதும் முல்லை மலர் திறப்பதுமான ஸம்பவம் சொல்லியிருக்கிறவிது ஸவப்ர வேகத்தினாலும் இங்குள்ளதற் சேர்க்கையமைந்த அழகை நோக்கிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் அருளிச் செய்திருப்பது,

கிற க்ரந்தமும் இவ்வாசிரியரது க்ருதியென்று தெரியவருகின்றது. (அது லுப்தம்.) இப்பேராசிரியருடைய பெருமைகளில் ஒன்றே நாம் உள்குழைந்து போற்றத்தக்கது; அது யாதெனின்; உலகுக் கெல்லாமுயிரான பிள்ளை லோகாசார்யரையும் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனாரையும் பெற்றுக் கொடுத்தருளியதே.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைவைபவம்.

ஆவணிமாதத்து ரோஹிணிநக்சத்ரத்தில் பூர்வசிகிஸந்ததியில் திருவவதரித்தவர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை. இவ்வாசிரியருடைய சரித்திரவரலாறுகளைப் பற்றி விசேஷமாக அறியப் பெறுகின்றிலோம். இவர்தம்மால் உலகுக்குவிளைந்த மஹோபகாரம் அபரிமிதமாதலால் அதைப்பற்றியே சிறிது பேசியுகப்போம். ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களுக்கெல்லாம் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பலபலச் லோகங்களுக்கு இன்சவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும் ஸ்தோத்ராத்நாதி வியாக்கியானங்களும் இவரருளிச் செய்தவை இவருடைய அப்ரதீமமான பாண்டித்யத்தையும் அப்ரமேயமான மேதாப்ரதிபா விலாஸத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையுமிவரும் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஸப்ரஹ்மசாரிகளாக வாழ்ந்து ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்சயவிபர்யமறக் கற்றவர்கள். நம்பிள்ளை ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்யம் முழுவதையும் அருளிச்செயற்பொருளுபர்ப்பாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்திவந்தா ரென்பது ப்ரவித்தம். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகலசாஸ்த்ரஞ்ஞாநித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரங்களில் தலைமைஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

மதாந்தரஸ்தர்களில் பட்டபாஸ்கரும் வித்யாரண்யரும் வேதபாஷ்யங்களை விபுலமாக வெழுதிப் புகழ் பெற்றவர்களே. ஆனாலும் அந்த பாஷ்யங்களானவை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானங்களின் முன்னிலையில் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாயிருக்கும். அந்த வேத பாஷ்யங்கள் சமைசுமைபாக இருந்தாலும் இன்னது சொல்லிற்றென்று ஒருவர்க்கு மறியப் போகாது. மூலத்தில் ரஸமிருந்தாலன்றோ பாஷ்யத்தில் ரஸங்காண முடியும். காடுபரந்த கர்மகாண்டங்கள் கர்மவிஷ்ணுதர்களுக்கும் உபயோகமற்றவையாயுள்ளன. பகவத்குணப்ரசம் ஸை பென்பது ஓரிடத்திலும் அனுமாத்நிரமும் காணமுடியாதது. பகவத்குணரலிகர்களுக்கு அவைகொண்டு பயனென்று மில்லையே. அப்படியன்றிக்கே த்ராவிடவேத பாஷ்யகாரரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீ ஸூக்தி ஒவ்வொன்றும் பகவத்குணபவத்தாலல்லது போது போக்கவறியாத முமுக்ஷுக்களுக்கு ரஸாயநமாயிருக்கும். பகவத்விஷயத்தில் சேராமல் பாஹ்யவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாலுங் கூட பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் மிகமிக அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். ஒன்றே இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்.

பெரிய திருமொழியில் திருநறையூர் விஷயமான பாசரங்களுள் (6-7-4) * மென்மலர் மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர் தென்றல் அலர் தூற்ற, நனிர்வாய்முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் * என்பது ஒரு பாசரம். இது சாதாரணமாகச் சோலைகளில் நடக்குஞ் செய்தியைச் சொல்லுவது. வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணுவதும் தென்றற்காற்று தூற்றுவதும் முல்லை வாய்திறப்பதுமான ஸம்பவம் சொல்லியிருக்கிறவித ஸ்வபா வோக்தி. ஆனாலும் இங்குச் சொற் சேர்க்கையமைந்த அழகை நோக்கிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் அருளிச் செய்திருப்பதாவது,

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வைபவம்

“[மென் டுலர் மேல்தயாதி.] கண்ட விடமெங்கும் பழத்திப் பூத்துக் கிடக்குமிதே ; அதிலே மதுபானார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டுகள் அத்தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து நிஷித்த ஸேவை பண்ணுவாரைப் போலே மதுபானத்தைப் பண்ணிற்றின. அத்தைக் கண்ட தென்றல் நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்று. அத்தைக் கண்ட முல்லை, புருந்த ப்ரமாதத் தையதுஸந்தித்து ‘அதுதான் அப்படி செய்கிறது, இதுதான் இப்படி செய்யக் கடவதோ’ வென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்க மாட்டாமெ ஸ்மிதம் பண்ணிற்று.” என்று. — இதனை நாமே விவரிப்போம். வண்டுகளுண்ணதாகவும் தென்றல் அலர் தூற்றினதாகவும் முல்லை முது வலித்ததாகவும் மூலத்திலுள்ளது. ‘அலர் தூற்றுதல்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் புஷ்பங் களைத் தூற்றுதலென்கிற பொருளே யல்லாமல் பழி தூற்றுதலென்கிற பொருளு முண்டாதலால் அதைக் கொண்டு ரஸோக்தியாக இங்கு வியாக்கியானம் செய்தருளுகிறபடி. வண்டு என்று ஒரு பூ வையெனவனைச் சொன்னபடியாய், அவன் ஏதோ விதிவசத்தால் கள்ளுண்ண நேர்ந்து விட்டதாம் ; அதைக் கண்ட பொருவன், கள்ளுண்ணான் கள்ளுண்டா என்று நாட் டிலே பழி தூற்றப்பறப்பட்டானும் ; இவ்விருண்டையுங் கண்ட பொரு சுத்த ஸூத்திரிகன் ‘ஏதோ விதிவசத்தால் ஒருவன் ஒரு கால் மதுபானம் பண்ண நேர்ந்து விட்டால் அதைப்பற்றி தானே பென்று வானாவிருக்கலானதோ வென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல் இவை யென்ன வுலகியற்கை ! என்று புன் சிரிப்புச் செய்கிறானும். எப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கும் ஒரு நிஷித்த காரியஞ் செய்ய நேர்ந்து விடுவது ஸஹஜ மென்றும், அதைப்பற்றி யொருவன் பழி தூற்ற நேருவதும் ஸஹஜமென்றும், ‘இது பொரு ப்ரமாதமா ? இதைப் பழி தூற்ற வேணுமா ?’ என்று சில மஹான்கள் நினைப்பது முண்டென்றும் லௌகிக ஸந்நிவேச முணர்த்தியதாக வியாக்கியானங் கண்டது. விலகஷண, மேதாவிலாஸம். இஃது ஓரெடுத்துக் காட்டாக கண்ட மைக்கப்பட்டது. அத்யாத்ம சாஸ்தார்த்தங்கள் அபரிமிதமாகக் காண்பதோடு இத்தகைய லௌ கிக வாக்கியநாஸங்களும் விபுலமாகக் காணப்படும்பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங்களில்.

திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியான மிட்டருளுந் திருப்பணியில் மற்றுஞ் சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால் பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானமிட்ட ருளினவரென்னும் பெருமை இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில்—“பிள்ளான் நஞ்சியர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, தென் னா லுடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை, மணவாள யோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த, குணவாள ரென்று நெஞ்சே கூறு.” “நஞ்சியர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு; எஞ்சாமெ யாவைக்கு மிலையோ, நஞ்சியர் வைபுருருளின் தம்பி மன்னுமணவாள முனி, செய்யும்வைதா முஞ்சில.” “பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந் தெரிய, வியாக்கியைகள் செய்வால் அரியவருளிச் செயல் பொருளை ஆரியாக்கிப்போது, அருளிக் செயலாய்த்தறிந்து.” என்ற புகாரத்தினாலுணர்த்தக்கூடும். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நானூறு பாசுரங்களுக்கு மா திரும் இவ்வாசிரியர்தம் வியாக்கியானம் உபதமாயிருந்ததென்றும், மணவாள மாமுனிகள் பல ருடைய பிரார்த்தனைக் கிணங்கி அக்குறையைத் தாம் நீக்கியருளின தென்றும் ஸம்பந்தராய் வல்ல பெரியோர் புகர்வர்.

கடல் ரத்தாகா மென்று பெயர் பெற்றிருத்தல்போல இவ்வாசிரியரது வியாக்கியானக் கடல் எண்ணிறந்த விசேஷார்த்த ரத்தன் நிதியாகப் புகழ் பெற்றுள்ளதாகலால் அதனையதுப விப்பதே இவ்வாசாரியருடைய பெருமையதுபவமாகும்.

அர்த்தாத இங்கொரு முக்கியமான விஷயம் விளக்க வேண்டியதாகிறது. நமது ஸம்பந்தராயகர்த்தங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்றும் ஆச்சான் பிள்ளை யென்றும் வ்யப

தேசப் பெரியவர்களைப்போலப் பெரியவாச்சார்யபிள்ளையின் ஸ்தலத்திலுள்ள சிலர் இவரை ஆச்சான் பிள்ளை பென்றும் வழங்கியிருந்தாலும் பிற்பட்டவர்களான மணவாள மாமுனிகள் போல் வார இவரை ஆச்சான் பிள்ளை பென்ற சொல்லால் தூரிடத்திலும் வழங்கினதில்லை. மணவாள மா முனிகள் தமது ரஹஸ்யவயாக்பாராதிகளில் ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாகப் பலவிடங் களிலும் எடுத்திக் காட்டியுள்ளவை பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையுடையவையென்று நாமும் மயங்கியிருந்து பன்னிருநூற்றாண்டுகளாக முதலான சிலநூல்களிலே ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செயலான பாரந்தரஹஸ்யாதிகளையும் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையருளிச் செய்ததாக வெழுதியிருந் தோம். இதருநிகழ்ந்த விபுலமான ஆராய்ச்சிகளினால் தேறின தெளிவுகளை ஆச்சான் பிள்ளை யவ்ருத்தபாபி முதலான விபாச்சார்யமுதலான உலகுக்கு விளக்கியிருக்கிறோம். இதற்குத் தகுந்த பலபலதேவதிகளில் இரண்டு முன்றை மாதிரியும் இங்கெடுத்துக்காட்டி விடுவோம். பாரந்தரஹஸ்ய யம் முதலிய ரஹஸ்ய கார்த்தங்களையும் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையே விரிவாக விருளிச் செய்திருந் தால், உத்தேசாதிகளையிலே திவ்யப்பிரபந்த விவாக்கியான விஷயத்தை பெரியவாச்சார்ய பிள்ளைக்கு மஹிதமான கௌரவத்தைக் காட்டிவிட்டு ரஹஸ்யார்த்த பாக்சார்ய விஷயத்தில் பிள்ளை லோகாச்சாரியாக்கு மஹத்தான பெருமையை விளக்கியிருப்பது கிரஹமாகும். ரஹ ஸ்யார்த்தங்களையும் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையே ப்ரபஞ்சனம் செய்திருப்பது ரென்று ஒரு பாசரமாவது அவசியம் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். மாமுனிகள் இதை உபபக்ஷிக்க பா ஸக்தியே கிடையாது. ரஹஸ்யார்த்தத்திற்காகப் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையைப்பற்றி ஒரு பாக்சரங்கூட அருளாமையாலும் அதுபற்றிப் பிள்ளை லோகாச்சாரியாக்கே ஏழுபாக்சரங்கள் அரு ளிச் செய்திருக்கையாலும் அவ்வுலகாசிரியார்க்குப் பிற்பட்டவரே பாரந்தரஹஸ்யாதிகார்த்தகர்தா வென்பது தெளிவாகும். நம்பிள்ளை திருவடிகளில் நேராகக் கேட்டவரும் பலவிதங்களிற் பெருமை பெற்றவருமான பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையே பாரந்தரஹஸ்யாதிகளையருளிச் செய் திருந்தால் அவருடைய கிரந்தங்களை விட்டுப் பிள்ளை லோகாச்சாரியருடைய முழுக்ஷாப்படி முதலான கார்த்தங்களையே எங்கும் யாவரும் காலக்ஷேபகார்த்தமாகக் கொள்ள பாஸக்தியே யிராது. ஆச்சான் பிள்ளை ஸந்ததியாரென்று சொல்லிக் கொள்பவர்களுக்கூட இத்தகைக்கும் நான்குக்கும் பாரந்தரஹஸ்யாதிகளின் பெயரையும் கேட்டறியாதவர்களாக விட்டு உண்மையுள் ளது. அன்றியும், பாரந்தரஹஸ்யத்தில் வேதாந்த தேசிகனுடைய சிலவாதங்களுக்கு மறிப்பு உரைக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. பெரியவாச்சார்ய பிள்ளை ஸ்ரீ ஸூக்திகளை மேற்கொள்ள காட்டும் வேதாந்த தேசிகள் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளைக்குப் பிற்பட்டவரென்பது நிர்விவரம். அவரு டைய உத்திகளுக்கு விடை கூறுகின்ற பாரந்தரஹஸ்யகாரர் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையாருக்கத் தகுதியில்லை. ஆகவே, வேறோராசிரியருடைய கார்த்தங்களைப் பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையின் கார்த்தங்களாகக் கொள்வது அநுசிதமென்று பெரியார்களின் துணிபு.

பெரியவாச்சார்ய பிள்ளையின் கம்பிரமான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் அமுதினுமாற்ற வினியவை. இவ்வாசிரியர் அவதரியாதிருந்தால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுக்குப் பேரின்பவனுபவம் மிகவும் குன்றியேயிருக்கும். இவரது திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்.....

பெரியவாச்சார்ய பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

தேச பேதம் காண்பதுண்டு. பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸமகாலத்தவர்கள் சிலர் இவரை ஆச்சான் பிள்ளை யென்றும் வழங்கியிருந்தாலும் பிற்பட்டவர்களான மணவாளமாமுனிகள் போல் வார் இவரை ஆச்சான் பிள்ளை யென்ற சொல்லால் ஓரிடத்திலும் வழங்கினதில்லை. மணவாளமா முனிகள் தமது ரஹஸ்யவ்யாக்யானாதிகளில் ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாகப் பலவிடங் களிலும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளவை பெரியவாச்சான் பிள்ளையுடையனவேயென்று நாமும் மயங்கியிருந்து பன்னிருதிங்களாபுவம் முதலான சிலநூல்களிலே ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செயலான பரந்த ரஹஸ்யாதிகளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச் செயலாக வெழுதியிருந் தோம். பிறகு நிகழ்ந்த விபுலமான ஆராய்ச்சிகளினால் தேயின் தெளிவுகளை ஆச்சான் பிள்ளை யஷ்டாத்யாயி முதலான விடர்ச்சுரந்தமுகேந உலகுக்கு விளக்கியிருக்கிறோம். அவற்றில் நிருபித்த பலபலஹேதுக்களில் இரண்டு மூன்றை மாத்திரம் இங்கெடுத்துக்காட்டி நிற்போம். பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே விரிவாக அருளிச் செய்திருந் தால், உபதேசரத்தினமாலையில் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியான விஷயத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு மஹத்தான கௌரவத்தைக் காட்டிவிட்டு ரஹஸ்யார்த்த ப்ரகாசன விஷயத்தில் பிள்ளை லோகாசாரியர்க்கு மஹத்தான பெருமையை விளக்கியிருப்பது விரஸமாகும். ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே ப்ரபஞ்சனம் செய்தருளினு ரென்று ஒரு பாசரமாவது அவசியம் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். மாமுனிகள் இதை உபேக்ஷிக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது. ரஹஸ்யார்த்தத்திற்காகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப்பற்றி ஒரு பாசரங்கூட அருளாமையாலும் அதுபற்றிப் பிள்ளை லோகாசாரியர்க்கே ஏழுபாசரங்கள் அருளிச் செய்திருக்கையாலும் அவ்வுலகாசிரியர்க்குப் பிற்பட்டவரே பரந்தரஹஸ்யாதிக்ரந்தகர்த்தா வென்பது தெளிவாகும். நம்பிள்ளை திருவடிகளில் நோகக் கேட்டவரும் பலவிதங்களிற் பெருமை பெற்றவருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளையே பரந்த ரஹஸ்யாதிகளையருளிச் செய்திருந்தால் அவருடைய கிரந்தங்களை விட்டுப் பிள்ளைலோகாசாரியருடைய முழுசுஷூப்படி முதலான க்ரந்தங்களையே எங்கும் யாவரும் காலசுஷேபக்ரந்தமாகக் கொள்ள ப்ரஸக்தியே யிராது. ஆச்சான் பிள்ளை ஸந்ததியாரென்று சொல்லிக் கொள்பவர்களுக்கூட இற்றைக்கும் நானேக்கும் பரந்தரஹஸ்யாதிகளின் பெயரையும் கேட்டறியாதவர்களாக வன்றோ உண்மையுள் ளது. அன்றியும், பரந்தரஹஸ்யத்தில் வேதாந்த தேசிகனுடைய சிலவாதங்களுக்கு மறுப்பு உரைக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளை மேற்கோள் காட்டும் வேதாந்த தேசிகன் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குப் பிற்பட்டவரென்பது நிர்விவாதம். அவருடைய உக்திகளுக்கு விடை கூறுகின்ற பரந்தரஹஸ்யகாரர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாயிருக்கத் தகுதியில்லை. ஆகவே, வேறோராகிரியருடைய க்ரந்தங்களைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் க்ரந்தங்களாகக் கொள்வது அதுசிதமென்று பெரியார்களின் துணிபு.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் கம்பிரமான ஸ்ரீஸூக்திகள் அமுதிலுமாற்ற வினியவை. இவ்வாசிரியர் அவதரியாதிருந்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகுக்குப் பேரின்பவனுபவம் மிகவும் குன்றியேயிருக்கும். இவரது திருவடிகளை நமக்குத் தஞ்சம்.....

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் வைபவம்.

திருவிதிக்குத் திருவிதிப்பிள்ளைக்குத் திருக்குமாரர்கள் இருவர். மூத்தவர் பிள்ளை லோகாசார்யர். இவரது பெயர் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார். இவ்விருவரும் நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாஸனம் ஸுப்பிரியில் திருவோணத்தன்று அவதரித்த பரமகாருணிகரான பிள்ளை லோகாசார்யருடைய பெருமையைச் சிறிது பேசி மகிழ்வோம். இவருடைய ஜ்ஞானனுஷ்டானப் பெருமையான ஒரு புறமிருக்க, பரமகருணையின் திறத்தை என்னென்று பகர்வது?

பிரதீபகாரிகள் பொதுவாக இருவகைப்படுவார்கள். அதுவருத்திப் ப்ரஸந்நாசார்யரென்றும் கருபமாத்தர்ப்ரஸந்நாசார்யரென்றும். சிஷ்யர்கள் பலகால்துவண்டு வேண்டி அதனாலே அதுகாலப்போர்கள் அதுவருத்திப் ப்ரஸந்நாசார்யர்களாவார்கள். சிஷ்யப்ரார்த்தனையைச் சிறிதும் எதிர் பாராமலாதமமுடைய இயற்கையின்னருளால் தாமாகக் கனிந்து*பயனன்றுகிலும்பாங்கல்லராகி தமதுபயனனருகத் திருத்திப்பணி கொள்வதையே விரதமாகக் கொண்டு தம் பேராக அதுகாலப்போர்கள் கருபமாத்தர்ப்ரஸந்நாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் எம்பெருமானுடைய கருபமாத்தர்ப்ரஸந்நாசார்யரென்ற பட்டத்தை முதன்மையாகப் பெற்றவர். ஆயினும் அவர் ஸம்பந்தாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச்செய்திலர். ப்ரஹ்மசாஸனங்களின் அர்த்தங்களை விவரிக்க மூன்று தூல்களையருளிச் செய்தவர் ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறுதூலாவது அருளிச்செய்திருக்கலாம். இன்னுமொரு திருக்கோலம் பூண்டு [அதாவது, மணவாள மாமுனிகளாக அவதரித்து] அப்போது அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தமையாலே, பூரீராமாநுஜரான அந்த அவதாரந்தன்னிலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர். பூரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களில் ஸம்பந்தாய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப் பட்டேயிருந்தாலும் அவற்றைக் கையிலிக்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித்தாராத குறை குறையே. அக்குறைதீரவே ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வபெனமரான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவவதரித்து, இவர் தாமே முதன்முதலாக பூவைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளினார்.

லோகாசார்ய ரென்கிற திருநாமம் முதலில் நம்பிள்ளைக்கு வழங்கிவந்தது. ஸ்வாசார்யர் திருநாமத்தையே புதல்வர்க்கு இடவேணுமென்று விருப்பங்கொண்ட இவரது திருத்தந்தையார் நம்பிள்ளையின் திருநாமத்தையே இவர்க்குச் சாத்தினர். வாகி தெரிவதற்காய் பிள்ளை லோகாசார்யரென்று வழங்குதல் நிகழ்ந்தது. உபதேச ரத்தினமாலையில்—*பிள்ளை வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை, அன்பால்வன்ன திருநாமத்தை யாதரித்து, மன்னுபுகழ் மைந்தருக்குச் சாத்தியால் வந்துபரந்ததெங்கும், இந்தத் திருநாமமிங்கு*என்றுள்ள பாசரத்தினல் இவ்விதிபடுத்தது. உண்மையில் லோகாசார்ய ரென்னுந் திருநாமம் இவர்க்கேதகும்.

இவ்விருள் தருமானூலத்தின் அகவிருளை அறவே யொழிக்கவல்ல திவ்ய பூஸூக்தி கீதாபிஷேகம் ப்ரஹ்மசெய்யும் கன்னலுமாக அளித்தருளினவர் இம்மஹாசார்யர். இவருடைய ஜ்ஞானகுதவமும் பரமகாருணிகத்வமும் ப்ராமப்ராமாணிகத்வமும் ஒவ்வொன்றும் கொணரல்கிண்ப்பரிதே. ஒரு அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹமின்றிக்கே ஆசார்யப்ரம்பராப்ரபந்த மான அர்த்தங்களையே அற்புதமாக அமைத்திருக்குமழகு இவருடைய திவ்யக்ரந்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமாயிருக்கும்.

இவரருளிச் செய்த தூல்கள் அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அவற்றுள் பூவைசுப்பூஷணம் தத்வத்யயம் முமுக்ஷுப்படி என்னும் மூன்று க்ரந்தங்கள் ஸூத்ராஸரணியில் திருவவதரித்தவை, இவற்றினுள்ளும் பூவைசு பூஷணத்தின் பெருமை அப்ர

பிள்ளை லோகாசார்யர் வைபவம்.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளைக்குத் திருக்குமாரர்கள் இருவர். மூத்தவர் பிள்ளை லோகாசார்யர்; இளையவர் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார். இவ்விருவரும் ரைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிகள். ஐப்பசியில் திருவோணத்தன்று அவதரித்த பரமகாருணிகரான பிள்ளை லோகாசார்யருடைய பெருமையைச் சிறிது பேசி மகிழ்வோம். இவருடைய ஜ்ஞானஹ்ஸ்டானப் பெருமைகள் ஒரு புறமிருக்க, பரமகருணையின் திறத்தை என்னென்று பகர்வது?

ஆசாரியர்கள் பொதுவாக இருவகைப்படுவார்கள். அதுவருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யரென்றும் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யரென்றும். சிஷ்யர்கள் பலகால்துவண்டு வேண்ட அதனாலே அதுக் ரஹிப்பவர்கள் அதுவருத்திப்ரஸந்நாசார்யர்களாவார்கள். சிஷ்யப்ரார்த்தனையைச் சிறிதும் எதிர் பாராமல் தம்முடைய இயற்கையின்னருளால் தாமதக் கனிந்து*பயனன்றுகிலும்பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணி கொள்வதையே விரதமாகக் கொண்டு தம் பேராக அதுக் ரஹித்தருள்பவர்கள் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் எம்பெருமானார் தாம் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யரென்ற பட்டத்தை முதன்மையாகப் பெற்றவர். ஆயினும் அவர் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச்செய்திலர். ப்ரஹ்மஸூத்ராங்கனின் அர்த்தங்களை விவரிக்க மூன்று நூல்களையருளிச் செய்தவர் ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறுநூலாவது அருளிச்செய்திருக்கலாம். இன்னுமொரு திருக்கோலம் பூண்டு [அதாவது, மணவாள மாமுனிகளாக அவதரித்து] அப்போது அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தமையாலே, ஸ்ரீராமாநுஜரான அந்த அவதாரத்தன்னிலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர். ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களில் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப் பட்டேயிருந்தாலும் அவற்றைக் கையிலிங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித்தாராத குறை குறையே. அக்குறைதீரவே ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வபௌமரான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவவதரித்து, இவர் தாமே முதன்முதலாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளினார்.

லோகாசார்ய ரென்கிற திருநாமம் முதலில் நம்பிள்ளைக்கு வழங்கிவந்தது. ஸ்வாசார்யர் திருநாமத்தையே புதல்வர்க்கு இடவேணுமென்று விருப்பப்பெண்ட இவரது திருத்தந்தையார் நம்பிள்ளையின் திருநாமத்தையே இவர்க்குச் சாத்தினர். லாசி தெரிவதற்காகப் பிள்ளை லோகாசார்யரென்று வழங்குதல் நிகழ்ந்தது. உபதேச ரத்தினமாலைபில்—*பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, அன்பாலன்ன திருநாமத்தை யாதரித்து, மன்னுபுகழ் மைந்தருக்குச் சாத்தி உயால் வந்துபரந்ததெங்கும், இந்தத் திருநாமமிங்கு*என்றுள்ள பாகரத்தினால் இஃதறியத்தக்கது. உண்மையில் லோகாசார்ய ரென்னுந் திருநாமம் இவர்க்கேதகும்.

இவ்விருள் தருமானாலத்தின் அகவிருளை அறவே யொழிக்கவல்ல திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமாக அளித்தருளினவர் இம்மஹாசார்யர். இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வமும் பரமகாருணிகத்வமும் பரமப்ரமாணிகத்வமும் ஒவ்வொன்றும் கெஞ்சால் நினைப்பரிதே. ஒரு அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹமின்றிக்கே ஆசார்யபரம்பராப்ரப்தமான அர்த்தங்களையே அற்புதமாக அமைத்திருக்குமழகு இவருடைய திவ்யக்ரந்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமாயிருக்கும்.

இவரருளிச் செய்த நூல்கள் அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அவற்றுள் ஸ்ரீவசந பூஷணம் தத்வத்யயம் முமுக்ஷுப்படி என்னும் மூன்று க்ரந்தங்கள் ஸூத்ர ஸரணியில் திருவவதரித்தவை, இவற்றினுள்ளும் ஸ்ரீவசன பூஷணத்தின் பெருமை அப்ரா

மேய மென்று மணவாளமாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் ஏழு பாசாங்களினால் மிக மிகக் கொண்டாடியருளுகிறார். *ஸர்வஜ்ஞ லோகத்துநிரமிதமார்யபோக்யம்* அதே ஸதா வசந்பூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம்* என்று இந்த திவ்யகார்த்தத்தை ஒரு திவ்யசாஸ்திரமென்றே வழங்குவர் பெரியார். இதற்கு மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்த விவரக்கொளத்தின் அவ தாரிகையிலுள்ள சில ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கெடுத்துக்காட்ட வேண்டியது அவச்யமாகிறது,— “ஸம்ஸாரி சேதநரிமூலு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலே ததுஜ்ஜிவரார்த்தமாகத்தாமும் பல்பரபந்தங்களருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்யர், ஆசார்ய பரம்பராபார்த்தங்களான அர்த்தங்களில், அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துப் போந்தவையாய், அருமைபெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்புதாமும் பரகாசிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையான அர்த்த விசேஷங்களெல்லாவற்றையும் பின்புள்ளாருமிழக்க வெண்ணு தென்கிற தம்முடையக்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே பெருமானும் ஸ்வபந்தத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே ஸ்ரீவசந பூஷணமாகிய இப்பரபந்த முகேந வெளியிட்டருளுகிறார். முன்பே பேருள்ளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே மணவாக்கத்திலேயிருப்பார், ரொரு நம்பியான விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி தஞ்சமாயிருப்பன சில அர்த்த விசேஷங்களைத் தாமே அவர்க்கு ஸ்வபந்முகேந அருளிச்செய்து ‘நீர் போய் இரண்டறிந்து’ நடுவே வர்த்தியும்; இன்னமுமக்கு இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் விசதமாக நாம் அந்தே சொல்லுகிறோம் என்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே அவரின்கே வந்து (வெளிப்) பெருமானு ஸேவித்துக் கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச் செய்த அர்த்தங்களையும் அசலிப்பாகபடி அறிந்தித்தக கொண்டு ஏகார்த்தமான தொரு கோயிலிலே வர்த்தியா நிதிக் செய்து, தம்முடைய பரபாகத்துக்கு அந்தரங்கமான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நான் அர்த்த கோயிலிலே யாதருச்சிகமாக வெழுந்தருளி, அவ்விடம் ஏகார்த்தமாயிருக்கையாலே தஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்து கொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்க, அவ்வ தமக்குப் பெரு ளாள்ப் பெருமானருளிச் செய்த அர்த்த விசேஷங்களாயிருக்கையாலே அவர், இரண்டறிதகார்ப் பள்ளில் நின்றுப் புறப்பட்டு வந்து பிள்ளை ஸ்ரீ பாதத்திலே விழுந்து ‘அவ்விரை நான்?’ என்ன, ‘ஆவதேது?’ என்று பிள்ளை கேட்டருள, பேருள்ளாள்ப் பெருமாள் தமக்கு இவ்வர்த்தங்களைப் பரஸாதித்தருளின படியையும் இத்தேசத்திலே போக விட்டருளின படியையும் இன்னும் உமக்கங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறோ மென்றருளிச் செய்தபடியையும் விவரிப்பது செய்ய, கேட்டு மிகவும் ஹருஷ்டராய் அவரையும் அபிமானித்தருள, அவரும் அங்குதைக்கு அந்த ரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வபந்தத்திலே ‘இவ்வர்த்தங்களை மறைந்து போகாதபடி இவற்றை யொருபரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோ மென்று நீர் இவ்வர்த்தகச் சொல்லும்’ என்று திருவுள்ளமாக, அவர் ‘இப்படி பெருமாள் திருவுள்ளம் பண்ணினான்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ‘ஆனால் அப்படி செய்வோம்’ என்று திருவுள்ளம் பண்ணி அந்நரம் இப்பரபந்தமிட்டருளினு ரென்று ப்ரலித்தமிறே.” என்பவை விவரக்கொளத்தின்.

மணவாள மாமுனிகள் ஆழ்வார் திரு நகரியிலிருந்து திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக் கெழுந்தருளின போது அவருே பிள்ளை லோகாசார்ய ரெழுந்தருளியிருந்த விடத்திற்கு நித்திய மெழுந்தருளி ‘ரஹஸ்யம் வினோந்த மன்’ என்று அவ்விடத்தே போர பாதிபத்தி பண்ணி உசந்திருப்பார் என்று ப்ரலித்தம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் வைபவம் முற்றிற்று.

மேய மென்று மணவாளமாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் ஏழு பாசாங்களினால் மிக மிகக் கொண்டாடியருளுகிறார். *ஸர்வஜ்ஞ லோககுருசிர்மிதமார்யபோக்யம்* அந்தே ஸதா வசந்பூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம்* என்று இந்த திவ்யக்ரந்தத்தை ஒரு திவ்யசாஸ்திரமென்றே வழங்குவர் பெரியார். இதற்கு மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்த வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகையிலுள்ள சில ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கெடுத்துக்காட்ட வேண்டியது அவச்யமாகிறது,— “ஸம்ஸாரி சேதநரிமூல ஸஹிக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத்தாமும் பலப்பரந்தங்களருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்யர், ஆசார்ய பரம்பராபார்த்தங்களான அர்த்தங்களில், அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துப் போந்தவையாய், அருமைபெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்புதாமும் ப்ரகாசிப்பிராமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையான அர்த்த விசேஷங்களெல்லாவற்றையும் பின்புள்ளாருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற தம்முடையக்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே பெருமானும் ஸ்வப்ரந்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே ஸ்ரீவசந பூஷணமாகிய இப்பரந்த முகேந வெளியிட்டருளுகிறார். முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே மணல்பாக்கத்திலேயிருப்பா; ரொரு நம்பியாரை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி தஞ்சமாயிருப்பன சில அர்த்த விசேஷங்களைத் தாமே அவர்க்கு ஸ்வப்ரமுகேந அருளிச்செய்து ‘நீர் போய் இரண்டாற்றுக்கு நடுவே வர்த்தியும்; இன்னமுமக்கு இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் விசதமாக நாம் அங்கே சொல்லுகிறோம்’ என்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே அவரிங்கே வந்து (பெரிய) பெருமாளே ஸேவித்துக் கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச் செய்த அர்த்தங்களையும் அசுலறியாதபடி அதுஸந்தித்துக் கொண்டு ஏகாந்தமான தொரு கோயிலிலே வர்த்தியா நிற்கச் செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீ பாதத்துக்கு அந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நாள் அந்தக் கோயிலிலே யாத்ருச்சுகமாக வெழுந்தருளி, அவ்விடம் ஏகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்து கொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்க, அவை தமக்குப் பேரருளாளப் பெருமானருளிச் செய்த அர்த்த விசேஷங்களாயிருக்கையாலே அவர் போர வித்தராய் உள்ளில் நின்றும் புறப்பட்டு வந்து பிள்ளை ஸ்ரீ பாதத்திலே விழுந்து ‘அவரோ நீர்?’ என்ன, ‘ஆவதேது?’ என்று பிள்ளை கேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கு இவ்வர்த்தங்களைப் ப்ரஸாதித்தருளின படியையும் இத்தேசத்திலே போக விட்டருளின படியையும் இன்னும் உமக்கங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறோ மென்றருளிச் செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ் செய்ய, கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையும் அபிமானித்தருள, அவரும் அங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்ரந்திலே ‘இவ்வர்த்தங்கள் மறைந்து போகாதபடி இவற்றை யொருப்பரந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோ மென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லும்’ என்று திருவுள்ளமாக, அவர் ‘இப்படி பெருமாள் திருவுள்ள மாயருளினார்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ‘ஆனால் அப்படி செய்வோம்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றி அனந்தரம் இப்பரந்த மிட்டருளின ரென்றுப் ப்ரலித்தமிறே.” என்பவை வியாக்கியான ஸூக்திகள்.

மணவாள மாமுனிகள் ஆழ்வார் திரு நகரியிலிருந்து திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு எழுந்தருளின போது அங்கே பிள்ளை லோகாசார்ய ரெழுந்தருளியிருந்த விடத்திற்கு நித்திய மெழுந்தருளி “ரஹஸ்யம் விளைந்த மண்” என்று அவ்விடத்தே போர ப்ரதிபத்தி பண்ணி உசந்திருப்பார் என்று ப்ரலித்தம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் வைபவம் முற்றிற்று.

வேதாந்த தேசிகர் வைபவம்.

இவ்வாசிரியர் திருவவதரித்தவிடம் “காசிமுதலாகிய நன்னகரியெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா” என்றும் “முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாங்குச்சி” என்றும் இவர்தம்மாலே புகழப்பட்ட காஞ்சிசேஷத்தரத்தில் திருத்தண்கா என வழங்கப்பெறும் விளங்கொளி பெம்பெருமான் ஸந்நிதியின் பரிஸரமாகிய ‘தூப்புல்’ என்னும் திவ்யஸ்தலம். தூப்புல் என்பது பரிசுத்தமான புல் என்றபடி. தூப்பத்தைச் சொன்னவாறு. வைதிகர்கள் தர்ப்பத்தை விச்வாமித்ரமென்று வழங்குவார்களாதலால், விச்வாமித்ர கோத்தரத்தவர்களான மஹநீயர்கள் வாழ்ந்து வந்த இடம் என்பதுபற்றி அந்தஸம் தூப்புல் என வழங்கப்பட்டு வந்ததெனப் பெரியோர் பகர்வர். தூப்பில் என்பதும் பொருந்தும்; தூப்பு இல்—தூய்மை வாய்ந்த இடம்.

இவர்க்குத் திருத்தகப்பனர் அநந்த ஸோமயாஜிகள். திருத்தாயார் தேவதாஸ்ரியம்மை. ஆசிரியர் (மாதுலரான) கிடாம்பி அப்புள்ளார். இராமானுசப் பிள்ளான் என்பவரும் அவரே.

திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியே இவ்வாசிரியராய்த் தோன்றினதாகப் பல ப்ரமாணங்களினால் விளங்குகின்றது. ஸ்வாமிதாமே ஸங்கல்பஸூர்யோதய நாடக ப்ரஸ்தாவனையில் தம்மைப்பற்றி அருளிச்செய்யுமிடத்து “வித்ராஸிநீ விபுதவைரிவகுதிநீநாம் பத்மாஸநே பரிசாரவிதேள ப்ரபுத்தா, உத்ப்ரேக்ஷயதே புதஜநைருபபத்தி பூம்கா கண்டா ஹரேஸ் ஸமஜநிஸ்யதாநீ” என்றருளிய ச்லோகமும், இவரது திருக்குமாரர் பணித்த தேசிகமங்களத்தில் “வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோதவா பவேத், யதீந்த்ராம்சோதவேத்யேவம் விதர்ப்யுரயஸ்து மங்களம்” என்றுள்ள ச்லோகமும் முக்கியமாக இங்கு அதுஸந்திக்கவுரியன.

இவ்வாசிரியர் திருவேங்கட முடையானுடைய மஹோத்ஸவத்தின் அவப்ருத தினமாகிய புரட்டாசித்திருவோணத்தன்று திருவவதரித்தமைபற்றி ஸ்ரீவேங்கடநாத சர்மா என்று திருநாமம் சூதகப்பெற்றார். வேதாந்தாசார்யர் என்கிற திருநாமம் பிறகு பட்டப்பெயராகக் கிடைத்ததிவர்க்கு. [கலி னூ 4870, சாலிவாஹசகனூ 1191, கி. பி. 1368—விபவஸம்வதஸத்தில் இவரது திருவவதாரமென்று பெரியார் நிருபிக்கின்றனர்.] தூறு ஸம்வத்ஸரம் இவன்பூதியில் எழுந்தருளியிருந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினராதலால் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 582 ஆண்டுகட்குமுன் இவ்வாசிரியரது ஜீவிதகாலம் என விளங்குகின்றது.

இவ்வாசிரியர் தமது மாதுலராகிய அப்புள்ளாருடைய அதிகார ப்ரீதிக்குப் பாத்தரபூதராயிருந்துவந்தார். நடாதாரம்மாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலகேதபம் செய்துகொண்டிருந்த இவ்வாசிரியர், நாலேந்து பிராயமுள்ள இவ்வாசிரியக் குழந்தையையும் உடனழைத்துக் கொண்டு காலகேதப் கோஷ்டிக்குச் செல்ல, அம்மாள் இக்குழந்தையின் தேஜோவிசேஷத்தையும் ப்ரதிபாப்பாவத்தையும் நோக்கியிந்து “ஆம் முதல்வனிவன்” என்று விசேஷ கடாசூயம் செய்தருளினார். இவ்விஷயம் இவ்வாசிரியர் தம்மாலேயே அதிகாரணஸாராவனியின் தொட்கத்தில் “ஸ்ரீமத்ப்யாம் ஸ்யாதஸாவித்யநுபதி வரதாசார்ய ராமாநுஜாயாம் ஸம்யக்த்ருஷ்டே ஸர்வம்ஸஹரிசித்தியா வேங்கடேசேந” என்று பணிக்கப்பட்டது.

உரிய காலத்தில் செளலோபசயநாதி ஸகலஸம்ஸ்காரங்களும் அடைவே செய்யப் பெற்ற இவ்வேந்தனின் துதத் தொடங்கினர். வேதமோதின் திறமையைப்பற்றிப் பூருவர்கள் உரிமையுடையவருகலென மிக அற்புதமானது. *அஹ்நாய வேதாநகிலாந் ஆசார்யாதக்ரஹீ

வேதாந்த தேசிகர் வைபவம்.

இவ்வாசிரியர் திருவவதரித்தவிடம் “காசிமுதலாகிய நன்னகரியெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் கச்சிக்கு ஓவ்வா” என்றும் “முத்திதரும் நகரேழில் முக்கிபமாங்கச்சி” என்றும் இவர்தம்மாலே புகழப்பட்ட காஞ்சிசேஷத்தரத்தில் திருத்தண்கா என வழங்கப்பெறும் விளக்கொளியெம்பெருமான் ஸந்திதியின் பரிஸரமாகிய ‘தூப்புல்’ என்னும் திவ்யஸ்தலம். தூப்புல் என்பது பரிசுத்தமான புல் என்றபடி. தர்ப்பத்தைச் சொன்னவாறு. வைதிகர்கள் தர்ப்பத்தை விச்வாமித்ரமென்று வழங்குவார்களாதலால், விச்வாமித்ர கோத்தரத்தவர்களான மஹநீயர்கள் வாழ்ந்து வந்த இடம் என்பதுபற்றி அத்தலம் தூப்புல் என வழங்கப்பட்டு வந்ததெனப் பெரியோர் பகர்வர். தூப்பில் என்பதும் பொருந்தும்; தூப்பு இல்—தூய்மை வாய்ந்த இடம்.

இவர்க்குத் திருத்தகப்பனர் அருந்த ஸோமயாஜிகள். திருத்தாயார் தோதாத்ரியம்மை. ஆசிரியர் (மாதுலரான) கிடாம்பி அப்புள்ளார். இராமானுசப் பிள்ளான் என்பவரும் அவரே.

திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியே இவ்வாசிரியராய்த் தோன்றினதாகப் பல்புரமானவர்களுள் விளங்குகின்றது. ஸ்வாமிதாமே ஸங்கல்பஸூர்யோதய நாடகப் ப்ரஸ்தாவநையில் தம்மைப்பற்றி அருளிச்செய்யுமிடந்த் *வித்ராஸிநீ விபுதவைரிவருதிநீநாம் பத்மாஸநே பரிசாரவிதேள ப்ரபுத்தா, உத்ப்ரோக்ஷயதே புதஜநைருபபத்தி பூம்நா கண்டா ஹரேஸ் ஸமஜநிஷ்ட யதாத்தமேதி* என்றருளிய ச்லோகமும், இவரது திருக்குமாரர் பணித்த தேசிகமங்களத்தில் *வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோதவா பவேத், யதீந்த்ராம்சோதவேத்யேவம் விதர்க்யாபாஸ்து மங்களம்* என்றுள்ள ச்லோகமும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியன.

இவ்வாசிரியர் திருவேங்கட முடையானுடைய மஹோத்ஸவத்தின் அவப்ருத தினமாகிய புரட்டாசித்திருவோணத்தன்று திருவவதரித்தமைபற்றி ஸ்ரீவேங்கடநாத சர்மா என்று திருநாமம் சாத்தப்பெற்றார். வேதாந்தாசார்யர் என்கிற திருநாமம் பிறகு பட்டப்பெயராகக் கிடைத்ததிவர்க்கு. [கலி னா 4370, சாலிவாஹநசகரா 1191, கி. பி. 1268—விபவஸம்வத்ஸரத்தில் இவரது திருவவதாரமென்று பெரிபார் நிரூபிக்கின்றனர்.] தூறு ஸம்வத்ஸரம் இவ்விபுதியில் எழுந்தருளியிருந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினராதலால் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 582 ஆண்டுகட்குமுன் இவ்வாசிரியரது ஜீவிதகாலம் என விளங்கா நின்றது.

இவ்வாசிரியர் தமது மாதுலராகிய அப்புள்ளாருடைய அதிகம்தா ப்ரீதிக்குப் பாத்ரபூதா யிருந்துவந்தார். நடாதூரம்மாள் ஸந்திதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலசேஷம் செய்துகொண்டிருந்த இவ்வாசிரியர், நாலேந்து பிராயமுள்ள இவ்வாசிரியக் குழந்தையையும் உடனழைத்துக் கொண்டு காலசேஷ கோஷ்டிக்குச் செல்ல, அம்மாள் இக்குழந்தையின் தேஜோவிசேஷத்தையும் ப்ரதிபாப்பாவத்தையும் நோக்கியிந்து “ஆம் முதல்வனிவன்” என்று விசேஷ கடாசூம் செய்தருளினார். இவ்விஷயம் இவ்வாசிரியர் தம்மாலேயே அதிகாரணஸாராவளியின் தொடக்கத்தில் *ஸ்ரீமத்ப்யாம் ஸ்யாதஸாலித்யநுபதி வரதாசார்ய ராமாநுஜாப்யாம் ஸம்யக்த்ருஷ்டேந ஸர்வம்ஸஹநிசித்தியா வேங்கடேசேந* என்று பணிக்கப்பட்டது.

உரிய காலங்களில் செளலோபநயநாதி ஸகலஸம்ஸ்காரங்களும் அடைவே செய்யப் பெற்ற இவர் வேதங்களை ஓதத் தொடங்கினார். வேதமோதின திறமையைப்பற்றிப் பூருவர்கள் கூறியுள்ள பொருச்ச்லோகம் மிக அற்புதமானது. *அஹ்நாய வேதாநகிலாந் ஆசார்யாதக்ரஹீ

தஸௌ, புருசுசாரணாகாங்கு பதாநாம் வேஷ்டநே பரம்* என்பதாம். வேதத்தில் வேஷ்டர பதங்கள் என்று சிலவண்டு. [புரஜாபதிரிதிபுரஜா—பதி; பாகதேயேநேதிபாக—தேயேந; அக்ரிஷ்டோமஸாம் மித்யக்ரிஷ்டோம—ஸாம்] என்பவைபோன்ற பதங்கள் வேஷ்டரபதங்களாகும். அவை இரட்டைத் திரட்டித்தே ஒநவேண்டியவையாதலால், அத்தகைய வேஷ்டரபதங்களில் மாதிரம் ஸ்வயிக்குப் புருசுசாரணம் ப்ராப்தமாயிற்றே யல்லது மற்றையபடியுள்ள பதங்களை யெல்லாம் ஸக்ருதுசாரணமாதரத்தினாலேயே க்ரஹித்தருளிணரென்று இவருடைய அநிதரஸாதாரணமான க்ரஹணதாரண படுதவம் கூறியவாறு. இவ்வண்ணமாகவே வேதாங்கமாகவுள்ள ஸக்லசாஸ்தாங்கங்களையும் மாதூல ஸகாசத்திலேயே இருபது திருஷ்டகாதத்திற்குள் அதிகரித்து உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயங்களையும் சிவபித்து, வைநதேயமந்தர உபதேசமும் பெற்று நிகரற்ற நிபுணராக விளங்கிவருகையில், ப்ராப்தகாலத்திலே க்ருஹஸ்தாசரமததையும் ஸ்விகரித்து ஆஹிதாக்கியாய் ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே ஸாமான்ய விசேஷ சாஸ்தர்ப்ரவசநங்கள் செய்தருளா நின்றார்.

இங்ஙனே நிகழ்ந்துவருகையில் ஒருநாள் தென்திசைத் திருப்பதிகளை மங்களாக்கிணைஞ் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு பேரருளாளானது நியமனம்பெற்றுப் புறப்பட்டிருந்தருளுகையில், பரமபாவநமான கருடநதியின் கரையில் தெய்வநாயகனுடைய ஸந்தோதர ஸ்தோதரபதையும் ஒகதாத்ரீயின் வாய்ப்பையும் நோக்கி அவ்விடத்திலே சிலகாலம் வலங்கிது விருவள்ள மாய், அத்திருமலையின் கண் வீற்றிருந்து முன்பு ஸ்வாசார்யர் ஸந்திதியிலே பெற்றிருந்த வைநதேய மந்திரத்தை நியதராய் ஆவ்ருத்திபண்ணிக்கொண்டிருக்க, ஒருநாள் ஸாப்ரஸந்ரராய ஸாக்ஷாத்காரம் தந்தருளின பெரியதிருவடி ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்தரத்தை யுபதேசித்துச் செல்ல, பிறகு ஆங்கு அழகியசெங்கு திருமுன்பே ஹயக்ரீவ மஹாமந்தரத்தை தெய்வர்கள் ஜபித்துக் கொண்டெழுந்தருளியிருக்க, வெள்ளைப் பரிமுகரும் ஸாப்ரஸந்ரராய்க் காண்கென்று நம்முடைய வாக்கின் ஆம்ருதத்தை யூட்டி அதுக்ரஹித்து மறைந்தருள, ஆசிரியர் ப்ரயாநந்த பாராவாரமிங்கநாய் க்ருதார்த்தராய் எழுந்து ஹயக்ரீவ ஸ்தோதரம், கருடபஞ்சாசத் என்ற இரண்டு ஸ்தோதரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து, தெய்வநாயகனையும் திருவடி தொழுது, தேவநாயக பஞ்சாசத், அச்யுதசதகம் (ப்ராக்ருத பாஷாமயஸ்தோத்திரம்), கோபாலவிம்சதி, (ரகு வீரகத்ய மென வழங்கப்படுகிற) மஹாவீரவைபவம் என்ற ஸ்தோதரங்களையும், மம்மணிக் கோவை, நவரத்தின மாலை, பந்துப்பா, சுழற்பா, ஊசற்பா, ஏசற்பா, அம்மானைப்பா என்கிற தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையும் பணித்தருளிஞர்.

பிறகு தெய்வநாயகப் பெருமானிடம் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, “பாவஞ்சுதமிழால் பேர்பெறு பனுவற்பாவலர் பாதிநாளிரவில், மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முருந்தினைத் தொழுத நன்னாடு” என்கிறபடியே பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்கள் கடியிருக்கி அதுபவித்து மகிழ்ந்த திருப்பதியாகிய திருக்கோவலூரில் ஆயனாரைத் திருவிழா செழிப்பும்பி அங்கெழுந்தருளிச் சிலகாலம் வாழ்ந்து அப்பெருமான் விஷயமாக “தேவநாஸ்தி” என்கிற ஸ்தோதரமுமருளிச் செய்தார். அதில் 6, 7, ச்லோகங்களில் முன்னிழவார்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் நேர்ந்த பரிமாற்றம் வெகு அழகாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

[திபேந் கேநசிதசீதருசா நிசீதே ஸ்நேஹோபபந்நபரி சுத்த குணாய் ப்ரவணகசரி பிடம் தத்ருசர் பவந்தம் ஸ்வாத்யாயயோகநயநாச சுசய : கவிந்த்ரா :] பேர்பெறு பனுவற்பாவலர் முதலாழ்வார்களென்னும் செந்தமிழ்க் கவித்தலைவர்கள் ஒரு நாள் நாளிரவில் விசேஷமான வொருவிளக்கேற்றி ஹருத்யத்தினுள்ளே ஆயனாரைக் கண்டு கொண்டார் என்பது கருது.

[காஸார பூர்வ கவிமுக்ய லிமர்த ஜன்மா பண்ணாதுடேசுதாஸ்பகஸ்ய ராஜேரி ப்ரஹ்ம ஸ்தே, த்வத்பாத பதம் மதுரி த்வதந்ய போக்யே னாநம் ஸமாச்சரயதி னாத : சர்க்காரம்]

தலேள, புருச்சாரணுகாங்கு பதாநாம் வேஷ்டநே பரம்* என்பதாம். வேதத்தில் வேஷ்டந பதங்கள் என்று சிலவுண்டு. [ப்ரஜாபதிரிதிப்ரஜா—பதி; பாகதேயேநேதிபாக—தேயேந; அக்ரிஷ்டோமஸாம மித்யக்ரிஷ்டோம—ஸாமம்] என்பவைபோன்ற பதங்கள் வேஷ்டநபதங்களாகும். அவை இரட்டித் திரட்டித்தே ஓநவேண்டியவையாதலால், அத்தகைய வேஷ்டநபதங்களில் மாத்திரம் ஸ்வாமிக்குப் புருச்சாரணம் ப்ராப்தமாயிற்றே யல்லது மற்றைப்படியுள்ள பதங்களை யெல்லாம் ஸக்ருதுச்சாரண மாதரத்தினாலேயே க்ரஹித்தருளிநொன்று இவருடைய அநிதாஸாதாரணமான க்ரஹணதாரண படுதவம் கூறியவாறு. இவ்வண்ணமாகவே வேதாங்கமாகவுள்ள ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் மாதூல ஸகாசத்திலேயே இருபது திருநகூதரத்திற்குள் அதிகரித்து உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயங்களையும் சிகிழ்த்து, வைநதேயமந்த்ர உபதேசமும் பெற்று நிகர்த்த நிபுனராக விளங்கிவருகையில், ப்ராப்தகாலத்திலே க்ருஹஸ்தாசரமத்தையும் ஸ்வீகரித்து ஆஹிதாக்கிரியாய் ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே ஸாமான்ய விசேஷசாஸ்த்ரப்ரவசநங்கள் செய்தருளா நின்றார்.

இங்ஙனே நிகழ்ந்துவருகையில் ஒருநாள் தென்திசைத் திருப்பதிகளை மங்களாசாஸனஞ் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு பேரருளாளானது நியமனம்பெற்றுப் புறப்பட்டெழுந்தருளுகையில், பரமபாவநமான கருடநதியின்கரையில் தெய்வநாயகனுடைய ஸந்திதாந ஸாரஸ்யத்தையும் ஓஷதாத்ரியின் வாய்ப்பையும் நோக்கி அவ்விடத்திலே சிலகாலம் வலிங்கத் திருவுள்ளமாய், அத்திருமலையின்கண் வீற்றிருந்து முன்பு ஸ்வாசார்யர் ஸந்திதியிலே பெற்றிருந்த வைநதேய மந்திரத்தை நியதராய் ஆவ்ருத்திபண்ணிக்கொண்டிருக்க, ஒருநாள் ஸுப்ரஸந்ராய் ஸாக்ஷாத்காரம் தந்தருளின பெரியதிருவடி ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தை யுபதேசித்துச் செல்ல, பிறகு ஆங்கு அழகியசிக்நர் திருமுன்பே ஹயக்ரீவ மஹாமந்த்ரத்தை நெடுநாள் ஆபித்துக் கொண்டெழுந்தருளியிருக்க, வெள்ளைப் பரிமுகரும் ஸுப்ரஸந்ராய்க் காட்சிதந்து தம்முடைய வாக்கின் அம்ருதத்தை யூட்டி அதுக்ரஹிதது மறைந்தருள, ஆசிரியர் பரமநந்த பாராவாரிமக்நராய் க்ருதார்த்தராய் எழுந்து ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம், கருடபஞ்சாசத் என்ற இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து, தெய்வநாயகனையும் திருவடி தொழுது, தேவநாயக பஞ்சாசத், அச்யுதசதகம் (ப்ராக்ருத பாஷாமயஸ்தோத்திரம்), கோபாலவிம்சதி, (ரகு வீரகத்ய மென வழங்கப்படுகிற) மஹாவீரவைபவம் என்ற ஸ்தோத்ரங்களையும், மும்மணிக் கோவை, நவரத்தின மாலை, பந்துப்பா, சுழற்பா, ஊசற்பா, ஏசற்பா, அம்மாணைப்பா என்கிற தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையும் பணித்தருளிஞர்.

பிறகு தெய்வநாயகப் பெருமானிடம் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, “பாவருதமிழால் பேர்பெறு பனுவற்பாவலர் பாதிநாளிரவில், மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடு” என்கிறபடியே பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்கள் கூடிக்குலாவி அநுபவித்து மகிழ்ந்த திருப்பதியாகிய திருக்கோவலூரில் ஆயனறைத் திருவடி தொழுவிரும்பி அங்கெழுந்தருளிச் சிலகாலம் வாழ்ந்து அப்பெருமான் விஷயமாக “தேஹஸீஸஸ்துதி” என்கிற ஸ்தோத்ரமுமருளிச் செய்தார். அதில் 6, 7, ச்லோகங்களில் முதலாழ்வார்கட்கும் எம்பெருமானுக்கும் நேர்ந்த பரிமாற்றம் வெகு அழகாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

[தீபேந கேநசிதகீதருசா நிசீதே ஸ்நேஹோபபந்நபரி சுத்த குணர்ப்பீதேந, தஹ்ராவகாசரி பிடம் தத்ருசர் பவந்தம் ஸ்வாத்யாயயோகநயநாச் சுசய: கவீந்த்ரா:] யோகிகளில் தலைவராகிய முதலாழ்வார்களென்னும் செந்தமிழ்க் கவித்தலைவர்கள் ஒரு நாள் நள்ளிரவில் விலகூணமான வொருவிளக்கேற்றி ஹ்ருதயத்தினுள்ளே ஆயனறைக் கண்டு கொண்டனர் என்பது கருத்து.

[காஸார பூர்வ கவிமுக்ய விமர்த ஜன்மா பண்ணுதடேகூஸஸுபகஸ்ய ரஸோ பஹுஸ்தே, த்வத்பாத பதம மதுரி த்வதந்ய போக்யே நூநம் ஸமாச்ரயதி நூதந - சர்க்கராத்த்வம்]

பெண்ணையாற்றங்கரையில் கரும்புபோல் வளர்ந்திராநின்ற ஆயுனர், பொய்கையாழ்வார் முதலான மூவரோடும் நெருக்குண்டு பிழியப்பட்டதனால் உண்டான ரஸமானது [விஷ்ணு: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:] என்ற சுருதியின்படி அவரது திருவடித்தாமரைகளி லுண்டான தேன்பெருக்கில் சர்க்கரையாகக் கலந்ததுபோலும் என்றவாறு. இந்த இரண்டு ச்லோக ரங்கங்களும் பத்தர்களுக்கு விசேஷித்து அதுஸந்தேயங்கள்.

இங்ஙனம் திருக்கோவலூரில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அங்குள்ளாருக்கு வேதாந்தகரந்த ப்ரவசனமும் செய்தருளி, பிறகு யாத்திரையடைவே ஸ்வாவதாரஸ்தலமான பெருமான்கோவிலுக்கு மீண்டெழுந்தருளி அங்கு விசேஷத: கார்தப்ரவசனம் செய்தருளுங் காலத்தில், பெருந்தேவித் தாயார் விஷயமாக ஸ்ரீஸ்துதியையும், பேரருளாளன் விஷயமாக வரத ராஜபுருஷசக ன்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும், அடைக்கலப்பத்து, அர்த்த பஞ்சகம், ஸ்ரீவைஷ்ணவதினசரி, பன்னிருநாமம், திருச்சின்னமாலை, ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம் முதலான தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையும், ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமான் விஷயமான வேகாஸேது ஸ்தோத்ரத் தையும், அட்டபுகரத்தெம்பெருமான் விஷயமான அஷ்டபுஜாஷ்டகத்தையும், விளக்கொளி யெம்பெருமான் விஷயமான சரணுகதி தீபிகை யென்கிற தீப்ரகாசஸ்தோத்ரத்தையும், வேளுக்கை யெம்பெருமான் விஷயமான காமாவலிகாஷ்டகத்தையும், திருப்புட்குழிப்போ ரேற்றுப்பெருமான் விஷயமான பரமார்த்தஸ்துதியையும் அருளிச் செய்தார்.

ஸ்வாமி, பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்தில் பேரருளாளனுக்கு ஸ்வயம்புரண்ட ஸவகாதித்திருநாள் தொடக்கமாயிற்று. நாடோறும் மேற்கே யெழுந்தருளிக் கச்சிபுச்சுவாலைய வாசலில் இயல்தொடங்கி ஸேவிப்பது வழக்கமாதலால் அப்படியே தொடக்க மாகுங்காலத்தில் அங்குள்ள சைவர்கள் திரண்டுவந்து “ஆழ்வார்களின் தமிழ்ப் பிரபந்தங் களைப்பெருமாள் திருமுன்பே அதுஸந்திப்பதற்கு சாஸ்த்ரப்ரமாணங்கள் இருக்குமானால் அவ ற்றா பெருமேதைத்தலைது இங்கு இயல்தொடங்கலாகாது” என்று தடைசெய்ய, அப்போது அங்குள்ளாரில் தலைவராயிருந்த தேசிகன், திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் பெருமைகளையும், எம்பெரு மான் திருமுன்பே இவற்றை ஸேவிக்கவேண்டியது மிக அவசியம் என்பதையும் பஹுதாப்ர மாணோபபத்திகளுடன் எடுத்துரைக்க, சைவர்கள் வாய்மாண்டு மீண்டு போயினர். [இந்த வரலாறு ஸ்வாமியின் வைபவநூல்களில் காணப்படவில்லை. இது கூரத்தாழ்வானுடைய சரி தையிற் சேர்ந்தது என்பாருமுளர். உண்மையை ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிக.]

* திருமலைமால் திருமணியாய்ச் சிறக்க வந்தருளின நம் வேதாந்த தேசிகன் ஸர்வதோ முகமான ஞானம் படைத்தது போலவே விரக்தியையும் லோகவிலக்ஷணமாகப் பெற்றவராத லால் கூரத்தாழ்வானைப் போலவே தாமும் உஞ்சல்குத்தியையே கொண்டு பெருமாள் திருவா ராத்ரத்தைக் குறையற நடத்திக்கொண்டு செந்தமிழும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவர்க்கு உபய வேதாந்த கார்தப்ரவசனம் செய்தருளா நின் றுகொண்டு *கார்மேனி யருளாளர் கச்சிப்பதியிலே பேரருளாளனை மங்களாகா ஸரஞ்செய்து கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார். இவருக்குப் பரம மித்திரரான ஸித்பாரண்ய ஸ்வாமிகள் விஜயநகர மஹாராஜனிடத்தில் மிகுந்த வால்லப்யம் பெற்றறிப் பலபல விதவாங்களை ஆதரிப்பதற்குரிய ஸௌகர்யங்களை யுடையரா யிருந்தபோது இந்த ஸ்ரீதேசிக திகாமணிபை ஸ்மரித்து இவருடைய ஏழைமையைப் போக்கிச் செல்வச் சிறப்பை யுண்டாக்கத் தருதி அந்த விஜய நகராதிசனிடத்திற்கு எழுந்தருளுமாறு ப்ரார்த்தநா பதிரிகையை அனுப்பி அதனைக் கடைக்கித்தருளின ஸ்வாமிதேசிகன் தம்முடைய நிஷ்டா விசே ஷங்களை அந்த வித்யாரண்ய ஸ்வாமி அறிந்துவைத்தும் வீணாக இப்படி ஆஹவாநம் பண்ணுகிறாரே! எனத்திருவுள்ளம் நொந்து, அவருடைய பத்திரிகைக்கு உத்தரமாக,

ந மேபித்ராஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதாஜிதம் !

அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம்.

என்கிற ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப, அவரும் அதைக் கண்டு, ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தில் அவர்தாய் வைத்திருந்த பரீத்யதிசயத்தினால் எப்படியாவது இவர்க்கு அபரிமித தர்வ லாபம் பண்ணிவைக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் மீண்டும் மிக தீவிரத்தினைப் பதரிகை விடுக்க, மஹாராஜன் மூலமாகவும் சிறந்த மரியாதையுடன் ஆஹ்வானம் பெறுவிக்க அபயோக ஸ்வாமி அறுகாஹித்தருளியனுப்பிய ச்லோக ரத்னங்களையொகைய பஞ்சகமென்று பாவலத்தி பெற்றிருக்கும். [இது அடியேனது விரிவுரையுடன் உள்ளது]

ஒரு ப்ரஹ்மசாரி ஸந்திரியில் வந்து ஸ்வாமியோடு சந்தித்தான். அப்போது பெற்றதனால் வருந்தி இவர்க்கு ஏதேனும் இன்னல் விளைக்கவேணுமென்றெண்ணித் தனக்குள்ளாகத் தாமஸ்தாவாத சக்தியினால் ஸ்வாமிதிருமானிகைக்கு அருகிலுள்ள மஹாநாதரின் தனத்தில் தண்ணீர்வருந்தி அது ஸ்வாமியின் திருவுதரத்திலே புகுந்து மஹோதா மாகும்படி செய்ய, இந்த மாயச்செய்கையை அறிந்த ஸ்வாமி தம் திருமானிகைவழியை நனைந்ததனால் கீறியருள, அதில் நின்றுத் தண்ணீர் பெருக, ஸ்வாமியின் திருவுதரம் பழையபடியாயிற்று. இது கண்ட அந்த மாயாவாதி, ஸ்வாமியின் சக்திவிசேஷத்திற்கு மிக விரந்து திருவடியில் தொழுது சென்றான்.

ஒரு நாள் ஒரு ப்ரஹ்மசாரி, ஸ்வாமி ஸந்திரியில் வந்து தெண்டனிட்டு “அடியேன் மிகவும் அகிஞ்சன்; விவரஹம் செய்துகொள்ள விருப்பமுண்டாயேன்; ஸ்வாமி தர்வ லாபம் செய்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அது கேட்டு ஸ்வாமி தம் தர்வ லாபம் செய்து “புள்ளியிட்டுநாளை உஞ்சவருத்தி பண்ணிப் பெருமாள் திருவாராதனம் செய்துகிழ வன என்பது உனக்கு நேரில் தெரியும்; இப்படியிருக்க விசேஷதனிகர்கள் விட்டுநனிதம் வந்து பொருள் பாசிப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று வினவ, “நான்மேல் இவ்வளவும் பற்றினால் அலபயமானதொன்று மில்லை யென்றும் வேண்டிய பொருள் கிடைத்த மென்றும் பல பெரியார்களால் கேட்டதனாலே ஸ்வாமியைப் பார்த்திக்கலாகவே” என்று அவன் விடைகூற, ஸ்வாமியும் அது கேட்டு ‘அப்படியா? பாகவதர்கள் அங்குள்ள அருளிய பஷத்தில் தவறாது பொருள் கிடைத்தே தீரும்; இனி விசாரப்படாதே; ஸ்ரீ ஸ்துதியை அது ஸந்தானம் செய்துகொண்டு பெருந்தேவித் தாயாரைப் பரகஷிணம் செய்துவா; அறுகாஹ முண்டாகும்’ என்று கூறி, ஏற்கெனவே பெருந்தேவித்தாயார் விஷயமாக அருளிச்செய்திருந்த ஸ்ரீஸ்துதி என்னும் தோத்திரத்தை அவனுக்குக் கண்டபாடம் செய்கிறதருளினார். அவனும் அற்றைநாள் முழுதும் அந்த ஸ்துதியையே ஆவருத்தி செய்துகொண்டிருந்து பிறறை நாள் காலை ஸ்வாமி ஆஹ்ரிகங்களை முடித்துக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்திதிக்கு மகிளாசாஸனார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது அந்த ப்ரஹ்மசாரியும் ஸ்வாமியைப் பின் சென்று ஸ்ரீஸ்துதியைச் செவிக்கனிதாக அதுஸந்தித்துக்கொண்டே பெருந்தேவித்தாயாண வலமலர்

ஆர்த்தராணவ்ரதீபி ரம்ருதாஸாரகீலாம்புவாஹை : அம்போஜநா முகஸி மிஷதா மந் தரணிகரபாங்கை; யஸ்யாம்யஸ்யாம் திசி லிஹரதே தேலி ! த்ருஷ்டிஸ் தவத்யா தஸ்யாம்தஸ்யா மஹமஹமிகாம் தவதே ஸம்பதோகா: யோகாரம்பத்வரிதமநஸோ யுவமதைதாந்தய யுக்தம் தாம்ம் ப்ராபதம் ப்ரதமியிஹ யே தாரயந்தே தநயாம் ! தேஷாம் பூமேள தபதிக்ருதாஹம்பராத அம்பதோ வா தாரா நிர்யாந்தயதிகமதிகம் வாஞ்சிதாநாம் வஸுநாாம்* என்கிற ச்லோகங்கள் அது ஸந்திக்கப்படுமளவில் தாயார் ஸந்திதியில் திருமுன்பே ஸ்வர்ணதாரைகளின் வாசம் வாழ்த

ந மேவித்ராஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதாஜிதம் !

அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம்.

என்கிற ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப, அவரும் அதைக் கண்டு, ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தில் அவர்தாம் வைத்திருந்த ப்ரீத்யதிசயத்தினால் எப்படியாவது இவர்க்கு அபரிமித த்ரவ்ய லாபம் பண்ணிவைக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் மீண்டும் மிக நிர்ப்பந்தித்துப் பத்ரிகை விடுக்க, [மஹாராஜன் மூலமாகவும் சிறந்த மரியாதையுடன் ஆஹ்வானம் பெறுவிக்க] அப்போது ஸ்வாமி அதுக்ரஹித்தருளியனுப்பிய ச்லோக ரத்னங்கள் வைராக்ய பஞ்சகமென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். [இது அடியேனது விரிவுரையுடன் உள்ளது.]

ஒரு மாயாவாதிஸ்நர்யாவதி கச்சியில் வந்து ஸ்வாமியோடு தர்க்கித்துத் தோல்வி பெற்றதனால் வருந்தி இவர்க்கு ஏதேனும் இன்னல் விளைக்கவேணுமென்றெண்ணித் தனக் குள்ளாக்ஷாத்ராமந்த்ரவாத சக்தியினால் ஸ்வாமிதிருமாளிகைக்கு அருகிலுள்ளதொரு ருளத்தில் தண்ணீரருந்தி அது ஸ்வாமியின் திருவுதரத்திலே புகுந்து மஹோதர மாகும்படி செய்ய, இந்த மாயச்செய்கையை அறிந்த ஸ்வாமி தம் திருமாளிகைவாசல் தூணை நகத்தினால் கீறியருள, அதில் நின்றும் தண்ணீர் பெருக, ஸ்வாமியின் திருவுதரம் பழையபடியாயிற்று. இது கண்ட அந்த மாயாவாதி, ஸ்வாமியின் சக்திவிசேஷத்திற்கு மிக வியந்து திருவடியில் தொழுது சென்றான்.

ஒரு நாள் ஒரு ப்ரஹ்மசாரி, ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் வந்து தெண்டனிட்டு “அடியேன் மிகவும் அகிஞ்சரன்; விவாஹம் செய்துகொள்ள விருப்பமுடையேன்; ஸ்வாமி த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அது கேட்டு ஸ்வாமி புன்முறுவல் செய்து “பிள்ளாய்! நானே உஞ்சவ்ருத்தி பண்ணிப் பெருமாள் திருவாராதனம் நடத்துகிற வன் என்பது உனக்கு நேரில் தெரியும்; இப்படியிருக்க விசேஷதனிகர்களை விட்டு என்னிடம் வந்து பொருள் யாகிப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று வினவ, “ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றினால் அலப்யமானதொன்று மில்லை யென்றும் வேண்டிய பொருள் கிடைக்கு மென்றும் பல பெரியார்சொல்லக் கேட்டதனாலே ஸ்வாமியை ப்ரார்த்திக்கலானேன்” என்று அவன் விடைகூற, ஸ்வாமியும் அது கேட்டு ‘அப்படியா? பாகவதர்கள் அங்ஙனம் அருளிய பக்ஷத்தில் தவறாது பொருள் கிடைத்தே தீரும்; இனி விசாரப்படாதே; ஸ்ரீ ஸ்துதியை அது ஸந்தானம் செய்துகொண்டு பெருந்தேவித் தாயாரை ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவா; அதுக்ரஹ முண்டாகும்’ என்று கூறி, ஏற்கெனவே பெருந்தேவித்தாயார் விஷயமாக அருளிச்செய்திருந்த ஸ்ரீ ஸ்துதி என்னும் தோத்திரத்தை அவனுக்குக் கண்டபாடம் செய்வித்தருளினார். அவனும் அற்றைநாள் முழுதும் அந்த ஸ்துதியையே ஆவ்ருத்தி செய்துகொண்டிருந்து பிற்றை நாள் காலை ஸ்வாமி ஆஹ்நிகங்களை முடித்துக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்நிதிக்கு மங்களாசாஸனார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது அந்த ப்ரஹ்மசாரியும் ஸ்வாமியைப் பின் சென்று ஸ்ரீ ஸ்துதியைச் செவிக்கினிதாக அதுஸந்தித்துக்கொண்டே பெருந்தேவித்தாயாரை வலம்வர,

ஆர்த்தத்ராணவ்ரதிபி ரம்ருதாஸாரநீலாம்புவாஹை : அம்போஜாநா முஷஸி மிஷ்தா மந் தரங்கைரபாங்கை; யஸ்யாம்யஸ்யாம் திசி விஹரதே தேவி ! த்ருஷ்டிஸ் த்வதீயா தஸ்யாம்தஸ்யா மஹமஹமிகாம் தந்வதே ஸம்பதோகா: யோகாரம்பத்வரிதமநஸோ யுஷ்மதைகாந்த்ய யுக்தம் தர்மம் ப்ராப்தம் ப்ரதமமீஹ யே தாரயந்தே தநாயாம் ! தேஷாம் பூமேள தபதித்ருஹாதம்பராத் அம்புதேர் வா தாரா நிர்யாந்த்யதிகமதிகம் வாஞ்சிதாநாம் வஸுநாம் என்கிற ச்லோகங்கள் அது ஸந்திக்கப்படுமளவில் தாயார் ஸந்நிதியில் திருமுன்பே ஸ்வர்ணதாரைகளின் வர்ஷம் வாய்த்

திடீர் அனைவரும்கண்டு அதிசயித்தனர். பிரமசாரியும் க்ருதார்த்தனும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ஸகல வகைகளாலும் ஸ்வாமியை நிகர்த்தவரான ஒரு திருக்குமாரர் நளஸ்மத்ஸரம் ஆவணிமாதத்துரோஹிணி நகஷத்ரத்தில் திருவவதரிக்க, அவர்க்கு வரதாசாரியர் என்று திருநாமமிடப்பட்டது. இவரும் ப்ராப்த காலங்களில் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று *யஸ்மாதேவ மயா ஸர்வம் சாஸ்த்ரமக்ராஹி நாந்யதஃ* என்று இவ்நாமே ப்ரேசியுள்ளபடி ஸ்வாமி ஸம்நிதியிலே ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அதிசயித்து விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டி போலே விளங்கி வந்தார்.

ஸ்வாமிதேசிகனுக்கு வேதாந்தாசாரியர் என்றும், கவிதார்க்கிக கேஸரி என்றும், ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர் என்றும், ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ என்றும் இங்ஙனே பல பிருதுகள் ப்ரவரித்த மாப் நிகழ்ந்தன. இவற்றுள் வேதாந்தா சாரியர் என்கிற பிருது ஸ்ரீரங்கநாதனால் அளிக்கப்பட்ட தென்னுமிடம் ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸுலக்கிகளினாலேயே தெரியவருகின்றது; ஸங்கல்பஸுலர் யோதய ப்ரஸ்தாவநையில்—[ஸ்ரீரங்கராஜ தீவ்வாஜ்ஞாலப்த வேதாந்தாசாரியபத:] என்றும், அதிகரணஸாராவலியின் தொடக்கத்தில் [ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீரங்கபர்த்து:] என்னும் ச்லோகத்தில் [தேந தேவேந தத்தாம் வேதாந்தாசாரிய ஸம்ஜ்ஞாம்] என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளவை காண்க. ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தின் முடிவில் [ஸ்வகமிதி ஹரிதத்தம் யாமுநஸ்தோத்ரவருத்த்யா வ்யவ்ருணுத நிகமாந்தாசாரியகம் வேங்கடேச:] என்ற ச்லோகத்தில் ஹரிபதத்தினாலும், தயாசதகத்தின் முடிவில் [வேதாந்த தேசிகபதே விரிவேச்ய பாலம் தேவோ தயாசதகமேததவாத்யங்மாம்] என்ற ச்லோகத்தில் தேவபதத்தினாலும் ஸ்ரீரங்கநாதனே குறிக்கப்படுகிறாரென்றும் கொள்ளக் கடவது. தர்மபைய்யத்தால் ஸமர்வயம் காண்க.

ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர் முதலிய மற்றபிருதுகள் விறவான்களால் அளிக்கப்பட்டன. இதுவும் ஸ்ரீதேசிகதிவ்ய ஸுலக்கிகளினாலேயே தெரிகின்றது; ஸங்கல்ப ஸுலர்யோதயத்தில் மேலேகுறித்தவிடத்தில் [கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ இதி ப்ரக்யாத குணஸமாக்ய:] என்றும், ஸ்தோத்ர பாஷ்ய ஸமாப்தியில் [அகணிஸதஸி ஸத்பிரயஸ் ஸமஸ்யாஸஹஸ்ரீ கவிகதகம்ருகேந்த்ரஸ் ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர்:] என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸுலக்கிகள் காண்க. ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர் என்கிற பிருது ஸ்ரீரங்க நரச்சியாரால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும் சொல்வதுண்டு.

ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ என்கிற பிருது மற்ற பிருதுகளைப்போல் ஸுப்ரவரித்தமாக ஸ்வாமிக்கு வழங்குவதில்லையாயினும், அக்காலத்தில் ஸதஸ்ஸுகளில் கித்வான்களால் வழங்கிவரப் பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஒரு ச்லோகத்தின் ஏகதேசத்திற்கு “ஸமஸ்யா” என்று பெயர். ஸமஸ்யா பூரணம் என்பது மஹா கவிதளின் கோஷ்டிகளில் ப்ரவரித்தம். ஒருவர் ஒரு பாதத்தையோ சில பதங்கையோ கவனஞ்செய்து வெளியிட்டால், மற்றொருவர் அப் பொதே பூர்ண ச்லோகம்பாடி அதனைப் பூர்த்திசெய்து வெளியிடுதல் ஸமஸ்யா பூரணமென்பதும். சுவிகளுக்கு இதுவொரு விரோதமான போது போக்கு.

தேசிகன் ஸமஸ்யைகள் கொடுப்பதிலும், பிறர் கொடுக்கும் ஸமஸ்யைகளைப் பூரணம் செய்வதிலும் நிகரற்ற வல்லவர் என்பது விளங்க இவர்க்கு “ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ” என்ற பிருது தோன்றியதென்பர். அங்ஙனே ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸமஸ்யைகளோ பூரணங்களோ இப்போது ஒன்றும் கிடைக்காததனால் அப்தங்களாயினவென்று சொல்லக் கேள்வி. ஸ்வாமி ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தரென்று பிருது வஹித்து விளங்கிவந்ததில் பொருமை கொண்ட ஒரு கொத்தன் ஸ்வாமிதிருவயிர்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு நாள் அருகேவந்த, தேவரீர் எல்லாக்காரியங்களும் செய்ய வல்லமை பெற்றிருந்தாலன்றோ ஸர்வத

நந்தாஸவதந்தராகென்று விருத்தாதிப் புறப்படலாம்; நான் கிணறு கட்டுகென்று அது நந்தாஸவதந்தராகென்று கொடுக்கலல்லவோ? அப்படியிருக்க அந்த விருதை நீர் எங்கனே வந்தாக்கொண்டீர்? அது சேஷபிரகாரியாயும் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே அவன் முன்னிதிப்போய் தந்தான். நாமான் கு செய்து அவனது செருக்கை யடக்கினர். இந்தக் கிணறு நானாக்கும் பக்கங்கள் சேவிக்கத்தக்க நிலைமையிலுள்ளது.

மற்றொருகால் ஒரு பாம்பாட்டி, ஸ்வாமிஸந்நிதானத்தில் விடைகொண்டு நீர்-ஸர்வதந்தாஸவதந்தராகில் கொடிய பாம்புகளை ஆணையிட்டுக் கட்டுகிறதும் உமக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டுமே; அந்த வல்லமையைக்காட்டுவிராகில் நீர் மெய்வே ஸர்வதந்தாஸவதந்திரரே—என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த சில பாம்புகளைப் பெட்டியில் விடும் திறந்துவிட, அவையும் சிறிக்கிளம்ப, அப்போது ஸ்வாமி, இனி நாம் வெறுமனிருக்கலாகாதென்று கருதி ஸ்வைரதேய மந்தா ஜபத்துடனே நம்மைச் சிறிச் சில கோடுகள் போட, மிகக்கொடிய ஒரு ஸர்ப்பம் மாத்திரம் கோடுகளைக் கடந்து ஸ்வாமியை நெருக்கினவளவிலே, ஸ்வாமி உடனே ஹருதயத்தினால் பகிராஜனை ஆஹவாம் செய்தருள், அவனும் சடக்கெனவந்து தோன்றி அந்த அரவங்களைக் கவலிக்கொண்டு அகலவே பாம்பாட்டி நான் பங்கப்பட்டது மல்லாமல் தனது ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த பாம்புகளும் தொலைந்ததனால் பரிதாபம் மிக்ரு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்வாமியும் திருவுள்ள மிரங்கி மீண்டும் அந்தப் பாம்புகள் அவனுக்குக் கிடைக்குமாறு அதுகாஹஞ் செய்தருளினர்.

உலகில் கவனம் செய்வதில் மிகவும் குசலர்களான மஹாகவிகள் பலர் இருந்தாலும் ஸ்வாமியினுடைய கவித்வஸாமர்த்தியம் பரம விலகூணமாயிருக்கும். 1. ஆசகவி, 2. மதரகவி, 3. சித்ரகவி, 4. விஸ்தாரகவி—என நான்கு வகைபாச வகுக்கப்பட்டுள்ள கவிதைகளும் ஸ்வாமி நிகரற்றவர். “ஹடாநாக்குஷ்டாநாம் கதிபயபதாநாம் ரசயிதா” என்கிற கணக்கிலே மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பதங்களைக் கூட்டிக் கவிபண்ணுகை யன்றிக்கே சொற்களானவை “என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்” என்று அஹமஹமிகயா வந்து நெருக்குண்டு கங்காப்ர வஹாம் போலே பெருக்கெடுத்துப் ப்ரஹிக்கும் படியான ஆற்றல் அநிதரஸாத்ரணமாக இங்குக் காணத்தக்கது.

ஒரு கூணை மாத்திரத்திலே அனேக ச்லோகராசிகளை அவதரிப்பிக்கும் சக்தியும் அந்த ச்லோகங்க ளெல்லாம் அந்தப் புஷ்டியோடும் ரஸபுஷ்டியோடும் கூடியிருக்கப் பெறுகையும், பத்மபந்தம், சக்ரபந்தம், முராஜபந்தம் என்றும் போலே பலவகைப்பட்ட பந்தங்களிலே யமைத்து ச்லோகங்களை அவதரிப்பிக்க ஸங்கல்பித்த மாத்திரத்திலே அவை அழகாக அமையும் அதிகுசயமும், அவைதாமதம் எண்ணிலா திருக்கப் பெற்ற ஆச்சரியமும் நோக்கு மிடத்து, கவிதாவதார பூமியாக ஸ்வாமியை அறுதியிடலாம்.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளைக் கண்டு பொருத சிலர் தங்கள் பொருமைக்குப் போக்கு விடாக, ஸ்வாமி திருமாளிகைக் குள்ளே எழுந்தருளியிருக்கும்போது வெளிவாசற் பட்டையில் பழைய பாதாசைகளைக் கூட்டித் தொங்க விட்டு வைத்து மேடையைப் பரப்பத் தாக்கமறைந்துகின்றார்களாம். ஸ்வாமியும் கார்யவசாத்வெளியே எழுந்தருளியேயுள்ள அந்தப் பாதாசைகளின்கீழில் இடிக்க உடனே நிமிர்ந்து பார்த்து விவரமாகத் தாக்கமறைவல்லம் பகா: தேசித் தேசித் ஜ்ஞாநாவல்லம்பகா: வயம் தி ஹிதாஸாநாம் பாதாசைகளை அதுசுந்திதிக கொண்டு பெழுந்தருள், இந்த அநயவஸாய விசேஷம் அதுசுந்திதிக கொண்டு பெழுந்தருள், இந்த அநயவஸாய விசேஷம் அதுசுந்திதிக கொண்டு பெழுந்தருள், இந்த அநயவஸாய விசேஷம்

நிட, அங்னவரும்கண்டு அதிசயித்தனர். பிரமசாரியும் க்ருதார்த்தனும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

ஸகல வகைகளாலும் ஸ்வாமியை நிகர்த்தவரான ஒரு திருக்குமாரர் நளஸம்வதஸரம் ஆவணிமாதத்துரோஹிணி நகட்தரத்தில் திருவவதரிக்க, அவர்க்கு வரதாசாரியர் என்று திருநாமமிடப்பட்டது. இவரும் ப்ராப்த காலங்களில் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று *யஸ்மாதேவ மயா ஸர்வம் சாஸ்த்ரமக்ராஹி நாந்யதஃ* என்று இவ்நாமே ப்ரேசியுள்ளபடி ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலே ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அதிகரித்து விளக்கில் கொளுத்தின ஜீவட்டி-போலே விளங்கி வந்தார்.

ஸ்வாமிதேசிகனுக்கு வேதாந்தாசார்யர் என்றும், கவிதார்க்கிக கேஸரி என்றும், ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர் என்றும், ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ என்றும் இங்ஙனே பல பிருதுகள் ப்ரவித்தமாய் நிகழ்ந்தன. இவற்றுள் வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பிருது ஸ்ரீரங்கநாதனால் அளிக்கப்பட்ட தென்னுமிடம் ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸுலக்கிகளினாலேயே தெரிபவருகின்றது; ஸங்கல்பஸுலர் யோதய ப்ரஸ்தாவநையில்—[ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்வாஜ்ஞாலப்த வேதாந்தாசார்யபத:] என்றும், அதிகரணஸாராவணியின் தொடக்கத்தில் [ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீரங்கபர்த்து:] என்றும் ச்லோகத்தில் [தேந தேவேந தத்தாம் வேதாந்தாசார்ய ஸம்ஜ்ஞாம்] என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளவை காண்க. ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தின் முடிவில் [ஸ்வகமிதி ஹரிதத்தம் யாமுநஸ்தோத்ரவ்ருத்த்யா வ்யவ்ருணுத நிகமாந்நாசார்யகம் வேங்கடேச:] என்ற ச்லோகத்தில் ஹரிபதத்தினாலும், தயாசதகத்தின் முடிவில் [வேதாந்த தேசிகபதே விநிவேச்ய பாலம் தேவோ தயாசதகமேததவாதயந்மாம்] என்ற ச்லோகத்தில் தேவபதத்தினாலும் ஸ்ரீரங்கநாதனே குறிக்கப்படுகிறாரென்றும் கொள்ளக் கூடவது. தர்மியைக்கயத்தால் ஸமந்வயம் காண்க.

ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர் முத்தஸிய மற்றபிருதுகள் வித்வான்களால் அளிக்கப்பட்டன. இதுவும் ஸ்ரீதேசிகதிவ்ய ஸுலக்கிகளினாலேயே தெரிகின்றது; ஸங்கல்ப ஸுலர்யோதயத்தில் மேலேகுறித்தவிடத்தில் [கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ இதி ப்ரக்யாத குணஸமாக்க்ய:] என்றும், ஸ்தோத்ர பாஷ்ய ஸமாப்தியில் [அகணிஸதஸி ஸத்பிர்யஸ் ஸமஸ்யாஸஹஸ்ரீ கவிகதகம்ருகேந்த்ரஸ் ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர்:] என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸுலக்கிகள் காண்க. ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தர் என்கிற பிருது ஸ்ரீரங்க நரச்சியாரால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும் சொல்வதுண்டு.

ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ என்கிற பிருது மற்ற பிருதுகளைப்போல் ஸுப்ரவித்தமாக ஸ்வாமிக்கு வழங்குவதில்லையாயினும், அக்ாலத்தில் ஸதஸ்ஸுகளில் வித்வான்களால் வழங்கிவரப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஒரு ச்லோகத்தின் ஏகதேசத்திற்கு “ஸமஸ்யா” என்று பெயர். ஸமஸ்யா பூரணம் என்பது மஹா கவிகளின் கோஷ்டிகளில் ப்ரவித்தம். ஒருவர் ஒரு பாதத்தையோ சில பதங்கனையோ கவனஞ்செய்து வெளியிட்டால், மற்றொருவர் அப் பொதே பூர்ண ச்லோகம்பாடி அதனைப் பூர்த்திசெய்து வெளியிடுதல் ஸமஸ்யா பூரணமெனப்படும். கவிகளுக்கு இதுவொரு விநோதமான போது போக்கு.

தேசிகள் ஸமஸ்யைகள் கொடுப்பதிலும், பிறர் கொடுக்கும் ஸமஸ்யைகளைப் பூரணம் சய்வதிலும் நிகரற்ற வல்லவர் என்பது விளங்க இவர்க்கு “ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ” என்ற விருது தோன்றியதென்பர். அங்ஙனே ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸமஸ்யைகளோ பூரணங்களோ இப்போது ஒன்றும் கிடைக்காததனால் லுப்தங்களாயினவென்று சொல்லக் கேள்வி.

ஸ்வாமி ஸர்வதந்தர்ஸ்வதந்தரென்று பிருது வஹித்து விளங்கிவந்ததில் பொருமை கொண்ட ஒரு கொத்தன் ஸ்வாமிதிருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு நாள் அருகேவந்து, தேவரீர் எல்லாக்காரியங்களும் செய்ய வல்லமை பெற்றிருந்தாலன்றோ ஸர்வத

நல்லவதற்கொன்று விருத்தாதிப் புறப்படலாம்; நான் கிணறு கட்டுகொண்டிருக்கிறேன். அந்தக் குகைக்குள் கொண்டுபோகலாமா? அப்படியிருக்க அந்த விருதை நீர் ஏங்கனென்று வாய்க்கப்பட்டுள்ளது. சேஷபிரகாசஸாரமியும் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே அவன் முன்னின்றுபோய் துன்பத்தை நீர்மாண்டு செய்து அவனது செருக்கை யடக்கினர். இந்தக் கிணறு நாளைக்கும் பக்கங்கள் சேவிக்கத்தக்க நிலையையிலுள்ளது.

மற்றொருகால் ஒரு பாம்பாட்டி, ஸ்வாமியஸந்நிதானத்தில் விடைகொண்டு நீர்-ஸ்ரீவதந்தர-ஸ்வதந்தரராகில் கொடிய பாம்புகளை ஆணையிட்டுக் கட்டுகிறதும் உமக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டுமே; அந்த வல்லமையைக்காட்டுவிராகில் நீர் மெய்வே ஸ்வதந்தர-ஸ்வதந்தரிரே என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த சில பாம்புகளைப் பெட்டியில் சிதறும் திறந்துவிட, அவையும் சிறிக்களிம்பு, அப்போது ஸ்வாமி, இனிதாம் வெறுமனிருக்கலாகாதென்று கருதி ஸ்வைந்தேய மந்தர ஜபத்துடனே தம்மைச் சிறிதே சில கோடுகள் போட, மிகக்கொடிய ஒரு ஸர்ப்பம் மாத்திரம் கோடுகளைக் கடந்து ஸ்வாமியை நெருக்கினவளவிலே, ஸ்வாமி உடனே ஹருதயத்தினால் பகிராஜனை ஆஹவாசம் செய்தருள, அவனும் சடக்கெனவந்து தோன்றி அந்த அரவங்களைக் கவலிக்கொண்டு அகலவே பாம்பாட்டி தான் பங்கப்பட்டது மல்லாமல் தனது ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த பாம்புகளும் தோலைந்தனால் பரிதாபம் மிகு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்வாமியும் திருவுள்ள மிரங்கி மீண்டும் அந்தப் பாம்புகள் அவனுக்குக் கிடைக்குமாறு அறுகூறாறு செய்தருளினர்.

உலகில் கவனம் செய்வதில் மிகவும் குசலர்களான மஹாகவிசன் பலர் இருந்தாலும் ஸ்வாமியினுடைய கவித்வஸாமர்த்தியம் பரம விலகணமாயிருக்கும், 1. ஆசகவி, 2. மதரகவி, 3. சித்ரகவி, 4. விஸ்தாரகவி—என நான்கு வகைபாக வகுக்கப்பட்டுள்ள கவிதைகளும் ஸ்வாமி நிகரற்றவர். “ஹடாநாக்குஷ்டநாமம் கதிபயபதாநாம் ரசயிதா” என்கிற கணக்கிலே மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பதங்களைக் கூட்டிக் கவிபண்ணுகை யன்றிக்கே சொற்களானவை “என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்” என்று அஹமஹமிகயா வந்து நெருக்குண்டு கங்காப்ர வஹாம் போலே பெருக்கெடுத்துப் பரவிக்கும் படியான ஆற்றல் அநிதாஸாதரணமாக இங்குக் காணத்தக்கது.

ஒரு கூணை மாத்திரத்திலே அனேக ச்லோகராகிகளை அவதரிப்பிக்கும் சக்தியும் அந்த ச்லோகங்களை எல்லாம் அந்தப் புஷ்டியோடும் ரஸபுஷ்டியோடும் கூடியிருக்கப் பெறுகையும், பத்மபந்தம், சக்ரபந்தம், முரஜபந்தம் என்றும் போலே பலவகைப்பட்ட பந்தங்களிலே யமைத்து ச்லோகங்களை அவதரிப்பிக்க ஸங்கல்பித்த மாத்திரத்திலே அவை அழகாக அமையும் அதிசயமும், அவைதாமதம் எண்ணிலா திருக்கப் பெற்ற ஆச்சரியமும் நோக்கு மிடத்து, கவிதாவதார பூமியாக ஸ்வாமியை அறுதியிடலாம்.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளைக் கண்டு பொறுத சிலர் தங்கள் பொறுமைக்குப் போக்கு விட்டாக, ஸ்வாமி திருமாளிகைக் குள்ளே எழுந்தருளியிருக்கும்போது வெளிவாசற் பட்டையிலுமுழைய பாதாஸைகளைக் கூட்டிக் கொங்க விட்டு வைத்து மேடையைப் பார்ப்பதற்காக மறைந்திருக்கின்றார்களாம். ஸ்வாமியும் கார்யவசாத் வெளியே எழுந்தருளியேயுள்ள அந்தப் பாதாஸைகளின்கீழில் இடிக்க உடனே நிமிர்ந்து பார்த்து விவரப்பற்றித் தாமதமில்லாமல் பகா: தேசித் தேசித் ஜனாநாவலம்பகா: வயம் தி ஹரிதாஸாராம் என்று சொல்லி அதுஸந்திதிக கொண்டு யெழுந்தருள, இந்த அநயவஸாய விசேஷத்தை அறியுமாறு

ந்தர்ஸவதந்தரரென்று விருதுதிப் புறப்படலாம்; நான் கிணறு கட்டுவேன்; அது கட்ட உமக்குத் தெரியாதல்லவோ? அப்படியிருக்க அந்த விருதை நீர் எங்ஙனே வஹிக்கலாம்? என்று கேட்பிங்க, ஸ்வாமியும் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே அவன் முன்னிலையிலேயே ஒரு கிணறு நீர்மாணஞ் செய்து அவனது செருக்கை யடக்கினர். இந்தக் கிணறு நாளைக்கும் பக்தர்கள் சேவிக்கத்தக்க நிலையிலுள்ளது.

மற்றொருகால் ஒரு பாம்பாட்டி, ஸ்வாமிஸந்நிதானத்தில் விடைகொண்டு 'நீர் ஸர்வ தந்தர் ஸ்வதந்தரராகில் கொடிய பாம்புகளை ஆணையிட்டுக் கட்டுந்திறனும் உமக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டுமே; அந்த வல்லமையைக்காட்டுவீராகில் நீர் மெய்யே ஸர்வதந்தர் ஸ்வதந்தரரே' என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த சில பாம்புகளைப் பெட்டியில் நின்றும் திறந்துவிட, அவையும் சிறிக்களிம்ப, அப்போது ஸ்வாமி, இனி தாம் வெறுமனிருக்கலாகாதென்று கருதி ஸ்வைநதேய மந்தர் ஜபத்துடனே தம்மைச் சுற்றிச் சில கோடுகள் போட, மிகக்கொடிய ஒரு ஸர்ப்பம் மாத்திரம் கோடுகளைக் கடந்து ஸ்வாமியை நெருக்கினவளவிலே, ஸ்வாமி உடனே ஹ்ருதயத்தினால் பகிராஜனை ஆஹ்வானம் செய்தருள, அவனும் சடக்கெனவந்து தோன்றி அந்த அரவங்களைக் கவ்விக்கொண்டு அகலவே பாம்பாட்டி தான் பங்கப்பட்டது மல்லாமல் தனது ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த பாம்புகளும் தொலைந்ததனால் பரிதாபம் மிகு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்வாமியும் திருவுள்ள மிரங்கி மீண்டும் அந்தப் பாம்புகள் அவனுக்குக் கிடைக்குமாறு அதுக்கரஹஞ் செய்தருளினர்.

உலகில் கவனம் செய்வதில் மிகவும் குசலர்களான மஹாகவிகள் பலர் இருந்தாலும் ஸ்வாமியினுடைய கவித்வஸாமர்த்தியம் பரம விலகூணமாயிருக்கும். 1. ஆசகவி, 2. மதுரகவி, 3. சித்ரகவி, 4. விஸ்தாரகவி—என நான்கு வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ள கவிதையிலும் ஸ்வாமி நிகரற்றவர். “ஹடாதாக்குஷ்டநாம் கதிபயபதாநாம் ரசயிதா” என்கிற கணக்கிலே மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பதங்களைக் கூட்டிக் கவிபண்ணுகை யன்றிக்கே சொற்களானவை “என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்” என்று அஹமஹமிகயா வந்து நெருங்குண்டு கங்காப்ர வஹாம் போலே பெருக்கெடுத்துப் பரஹிக்கும் படியான ஆற்றல் அநிதாஸாதாரணமாக இங்குக் காணத்தக்கது.

ஒரு கூணை மாத்திரத்திலே அனேக ச்லோகாசிகளை அவதரிப்பிக்கும் சக்தியும் அந்த ச்லோகங்க ளெல்லாம் அர்த்த புஷ்டியோடும் ரஸபுஷ்டியோடும் கூடியிருக்கப் பெறுகையும், பத்மபந்தம், சக்ரபந்தம், முரஜபந்தம் என்றாற் போலே பலவகைப்பட்ட பந்தங்களிலே யமைத்து ச்லோகங்களை அவதரிப்பிக்க ஸங்கல்பித்த மாத்திரத்திலே அவை அழகாக அமையும் அதிசயமும், அவைதாமும் எண்ணிலா திருக்கப் பெற்ற ஆச்சரியமும் நோக்கு மிடத்து, கவிதாவதார பூமியாக ஸ்வாமியை அறுதியிடலாம்.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளைக் கண்டு பொறுத சிலர் தங்கள் பொறுமைக்குப் போக்கு வீடாக, ஸ்வாமி திருமாளிகைக் குள்ளே எழுந்தருளியிருக்கும்போது வெளிவாசற் பட்டையில் பழைய பாதாசைகளைக் கூட்டித் தொங்க விட்டு வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக மறைந்து நின்றார்களாம். ஸ்வாமியும் கார்யவசாத் வெளியே எழுந்தருளும் போது அந்தப் பாதாசைகள் தலையில் இடிக்க உடனே நிமிர்ந்து பார்த்து விஷய மறிந்து, * கர்மாவலம் பகா : கேசித் கேசித் ஜ்ஞாநாவலம்பகா : வயம் து ஹரிதாஸாநாம் பாதாசுநாவலம்பகா : * என்று அதுஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருள, இந்த அத்தயவஸாய விசேஷத்தைக் கண்டு ஸ்வரூப

சிலைப் பெற்ற அந்த பொறுமைக்காரர்கள் சடக்கெனத் திருவடிகளிலே விழுந்து பொறுப் பித்துக்கொண்டு போனார்கள். என்பதாக ஒரு ஐதிறயம் சொல்லி வருகிறார்கள். *கர்மாவஸம்பகா:* இத்தயாதி ச்லோகத்தை ஸ்வாமி ஸாதிக் திருப்பதுண்டு; அதற்குச் சார்பாக இந்த ஐதிறயம் கல்பிதமாயிருக்கக்கூடும் என்று சில மஹான்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். வேதாந்த தேசிக வைபவ ப்ரகாசிகா ஸ்தோத்ரத்திரத்தில் இவ்வைதிறயம் காண்கையாலே விப்ரதிபத்திக்கு இடமில்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்வாமியினுடைய திருத்தகப்பனாருக்குத் திருவத்யயனம் ப்ராப்தமாக, வழக்கப்படி மூன்று ஸ்வாமிகளை மூன்னமே நிமந்த்ரணம் செய்துவைக்க, அவர்களும் இசைந்திருந்து சில பொறுமையாளர்களின் துர்ப்போதனைக்கு வசப்பட்டுத் தம் தம் க்ருஹங்களிலேயே போஜனம் செய்து விட்டு, ஸமயத்தில் சில வ்யாஜோத்திகளைச் சொல்லியனுப்பி ச்ராத்தத்தைக் கெடுக்கப் பார்த்த வனவிலே ஸ்வாமியும் அந்த அகாலத்திலே வேறொருவரையும் நிமந்த்ரணம் செய்ய முடியாமல் முசித்திருந்து, பிறகு ஒருவாறு உள்ளம் தேறி ஸ்ரீஹயக்ரீவனையே ஆவாஹனம் செய்தருளி ஹோமம் முதலியவற்றையும் ஸத்ரமமாக நடத்தி, வரணம் முதலியவற்றையும் செய்து மூன்று இலைத்தளிகைகளைச் சேர்த்து ப்ராஸாதவ்யஞ்ஞாநிகளைப் பரிமாறிப் பரிஷேச நாதிகளையும் பண்ணிவைத்துத் திருத்திரை சேர்த்து, திரைக்கு வெளியே தாம் நின்று கொண்டு 'யதாஸூகம் ஐஷத்வம்' என்று ப்ரார்த்தித்து அபிச்ரவணம் ஒதிக் கொண்டிருக்க, ஸ்வாமி யின் திருவுள்ளத் தூய்மைக்கு உகந்தருளின ஹயக்ரீவன் தாமே மூன்று இலைகளிலும் எழுந்தருளியிருந்து அமுதுசெய்யும் ஒசை அடங்கினவுடனே திரையைவிழ்த்து மேற் காரியத்தையும் யதாஸ்ரமமாக நடத்தி இஷ்டபங்க்தி போஜனத்தில் அமர்ந்தருளினார். அப்போது ச்ராத்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டதாக எண்ணி ஜீனந்திக்க அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாதகிகள், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமாளிகைவாசல் திண்ணையில் மஹாதேஜனையின்கராக மூன்று ஸ்வாமிகள் அமுது செய்த திருக்கோலத்துடனே ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் அதிசயித்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விழுந்து சூலாமணம் செய்து கொண்டு சென்றார்கள்.

ஸ்வாமி உஞ்சவ்ருத்தியினாலேயே (கூரத்தாழ்வான் பேரல்) தேஹயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு வந்தாராதலால் அதை இழிவாக நினைத்த சிஷ்யர்கள் அந்த உஞ்சவ்ருத்தியை நிவர்த்திப்பதற்கு வேணுமென்றெண்ணி ஒரு நாள் தன்முலத்துடன் ஸுவர்ண தாவ்யங்கையும் சேர்த்து நிவர்த்தித்தார்கள். திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினபின் தேவிகள் அவற்றைக் காண்பிக்க ஸ்வாமி கடாசமித்து அதைக் காஷ்டலோஷ்ட நிர்விசேஷமாக எண்ணி விதியிலே இறைத்துவிட்டார்.

ஸ்வாமி ஒருகால் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு எழுந்தருளா நிற்கையில் வழியிடையே ஒருநாள் புகவதாராதனத்திற்கு ஸௌகரிய மில்லாமற்போக, அன்று வெறும் தீர்த்தத்தையே பெருமாளுக்குக் கண்டருளப்பண்ணித் தாமும் ஸவிகரித்து மேலே வழி நடந்து இரவில் ஒரு த்ரைவர்ணிகனுடைய மனையருகில் விசரமித்திருக்க, அப்போது ஸ்ரீஹயக்ரீவன் நிஜருபத்துடன் வெளியேறி அந்த த்ரைவர்ணிகனுடைய கொல்லையில் தானியங்களை யதேஷ்டமாக புஜித்துக்கொண்டிருக்க, அதனையறிந்து சென்று அவன் தன்னாலான மட்டும் துரத்திப்பார்த்தும் முடியாமல் இது ஸ்வாமியினுடைய குதிரையா யிருக்குமென்று ஊஹித்து உடனே ஸ்வாமியைத் தட்டி யெழுப்பிக் குதிரையைப் பிடித்துத் தட்டவேணுமென்று வேண்ட, ஸ்வாமியும் திடுக்கிட்டு இதுவெள்ளைப்பரிமுகருடைய விளையாடல் போலு மென்று அத்யவலித்து, பால்வரவழைத்து நிவேதனம் செய்தருளின வாறே குதிரை நிரான் அந்தர் ஹிதரானார்.

ஸ்வாமி ஒரு ஏகாதசி நாளில் ஸ்ரீ ரங்கநாதனை மங்களாசாஸனம் செய்து, நிர்வாகியில் பொறுமைக்காரர்களின் ப்ரேரணையால் அர்ச்சகர் ஸ்வாமி திருக்கையில் பெரியகல் மாஸ்திரைத் தொண்டர் கொடுக்க, ஸ்வாமியும் அதைத் தமது திருக்கைகளில் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு பெரிய பெருமானை நோக்கி 'ஸ்வாமிந்! அடியேனை இங்ஙனே சேவிக்கத் தகுதியுள்ள பற்றலாமோ? உபவாஸதினமான இன்று இவ்வன்னத்தைப் பாவியேன். என் செய்வேன்? ஒலைப்புறத்து நியமனம் பெரிதோ? இப்போதைய நியமனம் பெரிதோ? நியமித்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; ஸ்ரீ ரங்கநாதன் மற்ரோர் அர்ச்சகருகே 'எனக்கப்! இது நமது ஆஜனையன்று; ஏகாதசியன்று ஒரு நாளும் அன்னம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதன்று காண' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதிசயத்தைக் கண்டு அர்ச்சகரின் திருவடி வணங்கி அபசாரகூடமணம் செய்து கொண்டார்கள்.

ஸ்வாமி நம்பெருமாள் ஸ்ரீநிதியில் உபயவேதார்த ப்ரவசனம் செய்துந்நாண்டு எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் தமது திருமானிகைவாசல்களின்மீது நின்று ருந்து மிகப் பெரிய விஷய விசார மொன்றில் ஆழ்ந்திருக்கையில் 'கந்தாஸ்ய லக்ஷ்மணசார்ய' என்கிற ஆசார்ய பீடஸ்தரொருவர் தம்முடைய சிஷ்யர்களுடன் அந்த விதி வழிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். அதை தேசிகன் கணிசியாமல் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் அந்த சிஷ்யர்களொருவர் மிகச் சினந்து தேசிகனிடம் ஒடிவந்து 'நமது மஹிமையினை எழுந்தருளா நிற்க நீர் இங்ஙனே அவமரியாதை காட்டி உட்கார்ந்திருப்பது என்ன பிழைகனம்? இன்று ஆரவாரித்து ஸ்வாமியின் திருவடிகளைப் பிடித்து இழுத்து விட்டுச் சென்றார். நியமனமும் திடுக்கிட்டெழுந்து இப்படி வினாக பாகவதாபசாரம் நேர்ந்து விட்டதே! என்று சங்கடம் திருவுள்ள முடை குலைப்பட்டு ஏகாந்த வாஸத்திலே திருவுள்ளம் சென்று கோயிலைப்பிட்டுப் புறப்பட்டு, ஸத்ய மங்கலத்திற் கெழுந்தருளி அங்கே வெகுதூரம் வந்தார். "சிஷ்யபாபம் குரோரபி" என்பது சாஸ்த்ர மாகையாலே அந்த சிஷ்யன் செய்த பாயம் அவனது குருவான லக்ஷ்மணசார்யர் செய்ததாகத் தீர்ந்து அவருடைய மேனியில் ஒரு வைவண்ணியம் உண்டாயிற்று. பல சிசுக்களைகள் செய்தும் "பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிது வல்லால்" என்றாப்போலே அந்த வியாதி மேன்மேலும் அதிகரித்து வருகிறபடியைக் கண்ட அவர் 'இது தேசிகன் திருவடிகளில்பட்ட அபாரத்தின் பலவே' என்று நினைத்துப் பதவசனங்களாலே அறுதியிட்டு ஸபரிவாராய் ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தேறச் சென்று மஹிமை வேண்டிச் சிலகாலம் ஸ்வாமி திருவடிவாரத்திலேயே லலித்திருந்து நித்யம் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்வீகரித்துப் போந்தார். அதன் பலனாக அவர் திராத நோய் தீரப்பெற்றதானது ஒரு மகப்பேறும் உண்டாகப் பெற்றார். தீர்த்த மஹிமையினாலேயே பிறந்த அந்த பிள்ளைக்கு தீர்த்தப் பிள்ளையென்றே பெயரிட்டார். அந்தப் பிள்ளை தேசிகன் விஷயமாக ஒரு யாத்திரைப் பணித்திருப்பதாகவும் ப்ரவரித்தி. பிறகு அந்த லக்ஷ்மணசார்யருடைய திருவடிகளைக் கிணங்கி தேசிகன் திருவாங்கம் பெரியகோயிலேற மீண்டெழுந்தருளினார்.

இங்ஙனம் கோயிலில் வாழ்ந்தருளுங் காலத்தில் ஒரு நாள் துறக்கர்களொருவரால் படைபெடுத்து வருகையில் அப்போது கோயிலில் இருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஸதுபாயமாகப் பெருமானுக்குச் சேமக்காப்புச் செய்து பல திசைகளிலும் ப்ரறிப்போட நேர்ந்தது. அப்போது ஸ்வாமி தேசிகனும் மேற்கே எழுந்தருளியிருப்பவரென்று அப்போது கோயிலில் ச்ருதப்ரஸாசிகா பட்டர் துருஷ்கயவார்களின் கவலைப்பெற்றுக்க மாட்டாமல் உயிர் துறக்குமளவாக ஏற்கெனவே தாமருளிச் செய்திருந்ததற்குப்பர காசிகா ஸ்ரீகோசத்தை ஸ்வாமி திருக்கையிலே கொடுத்து 'இதை ஸத்யாஸ்திரைப்பாகம் செய்து போரீர்' என்று நியமித்து, தம்முடைய இரண்டு குமாரர்களையும் ஸ்வாமியிடமே

ஸ்வாமி ஒரு ஏகாதசி நாளில் ஸ்ரீ ரங்கநாதனை மங்களாசாஸனம் செய்து நிற்கையில் பொறுமைக்காரர்களின் ப்ரேரணையால் அர்ச்சகர் ஸ்வாமி திருக்கையில் பொங்கல் ப்ராஸாதத்தைக் கொணர்ந்து கொடுக்க, ஸ்வாமியும் அதைத் தமது திருக்கைகளில் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு பெரிய பெருமானை நோக்கி 'ஸ்வாமிந்! அடியேனை இங்ஙனே சோதிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? உபவாஸதினமான இன்று இவ்வன்னத்தைப் பாவியேன் என் செய்வேன்? ஒலைப்புறத்து நியமனம் பெரிதோ? இப்போதைய நியமனம் பெரிதோ? நியமித்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; ஸ்ரீ ரங்கநாதன் மற்றோர் அர்ச்சகமுகேந பிள்ளாய்! இது நமது ஆஜ்ஞையன்று; ஏகாதசிபன்று ஒரு நாளும் அன்னம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதன்று காண்' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதிசயத்தைக் கண்டு அர்ச்சகாதிகள் திருவடி வணங்கி அபசாரக்ஷாமணம் செய்து கொண்டார்கள்.

ஸ்வாமி-நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் உபயவேதாந்த ப்ரவசனம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் தமது திருமாளிகைவாசல் திண்ணையில் வீற்றிருந்து மிகப் பெரிய விஷய விசார மொன்றில் ஆழ்ந்திருக்கையில் 'கந்தாடை லக்ஷ்மணசார்யர்' என்கிற ஆசார்ய பீடஸ்தரொருவர் தம்முடைய சிஷ்யர்களுடன் அந்த வீதி வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். அதை தேசிகன் கணிசியாமல் எழுந்தருளியிருந்ததற்காக அந்த சிஷ்யர்களிலொருவர் மிகச் சினந்து தேசிகனிடம் ஓடிவந்து 'நமது மஹா சார்யர் எழுந்தருளா நிற்க நீர் இங்ஙனே அவமரியாதை காட்டி உட்கார்ந்திருப்பது என்ன பேதைமை!' என்று ஆரவாரித்து ஸ்வாமியின் திருவடிகளைப் பிடித்து இழுத்து விட்டுச் சென்றார். ஸ்வாமியும் தடுக்கிட்டெழுந்து இப்படி வீணாக பாகவதாபசாரம் நேர்ந்து விட்டதே! என்று சாலவும் திருவுள்ள முடை குலைப்பட்டு ஏகாந்த வாஸத்திலே திருவுள்ளம் சென்று கோயிலைவிட்டுப் புறப்பட்டு, ஸத்ய மங்கலத்திற் கெழுந்தருளி அங்கே வெகுகாலம் வாழ்ந்து வந்தார். "சிஷ்யபாபம் குரோரபி" என்பது சாஸ்த்ர மாகையாலே அந்த சிஷ்யன் செய்த பாபம் அவனது குருவான லக்ஷ்மணசார்யர் செய்ததாகத் தீர்ந்து அவருடைய மேனியில் ஒரு வைவர்ணியம் உண்டாயிற்று. பல சிகித்தஸுகள் செய்தும் "பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிது வல்லால்" என்றாப்போலே அந்த வியாதி மேன்மேலும் அதிகரித்து வருகிறபடியைக் கண்ட அவர் 'இது தேசிகன் திருவடிகளில்பட்ட அபாரத்தின் பலனே' என்று ஆப்த வசனங்களாலே அறுதியிட்டு ஸபரிவாரராய் ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தேறச் சென்று பொறுமை வேண்டிச் சிலகாலம் ஸ்வாமி திருவடிவாரத்திலேயே வலித்திருந்து நித்யம் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ஸ்வீகரித்துப் போந்தார். அதன் பலனாக அவர் தீராத நோய் தீரப்பெற்றதமன்றி ஒரு மகப்பேறும் உண்டாகப் பெற்றார். தீர்த்த மஹிமையினாலேயே பிறந்த அந்த மகனுக்கு தீர்த்தப் பிள்ளையென்றே பெயரிட்டார். அந்தப் பிள்ளை தேசிகன் விஷயமாக ஒரு நூற்றந்தாதி பணித்திருப்பதாகவும் ப்ரஸித்தி. பிறகு அந்த லக்ஷ்மணசார்யருடைய ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி தேசிகன் திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற மீண்டெழுந்தருளினார்.

இங்ஙனம் கோயிலில் வாழ்ந்தருளுங் காலத்தில் ஒரு நாள் துலுக்கர்கள் ஸஹஸா படையெடுத்து வருகையில் அப்போது கோயிலில் இருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஸதுபாயமாகப் பெருமானுக்குச் சேமக்காப்புச் செய்து பல திசைகளிலும் பாறியோட நேர்ந்தது. அப்போது ஸ்வாமி தேசிகனும் மேற்கே எழுந்தருளும்படியாயிற்று. அப்போது கோயிலில் ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் துருஷ்கயவரர்களின் நலிவு பொறுக்க மாட்டாமல் உயிர் துறக்குமளவாக ஏற்கெனவே தாமருளிச் செய்திருந்த ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீகோசத்தை ஸ்வாமி திருக்கையிலே கொடுத்து "இதை ஸத்பாத்ர விநியோகம் செய்து போரீர்" என்று நியமித்து, தம்முடைய இரண்டு குமாரர்களையும் ஸ்வாமி யிடமே

ஸ்திஷ்டத்தாகி இருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். அப்போது ஸத்யமங்கலம் முதலான மேல் நாட்டு நகரங்களிலே வாழ்ந்து திருநாராயணபுரம் சென்று சேர்ந்த தேசிகன் திருவரங்கம் பெரியகோயில் நிஷ்கண்டமாக வேணுமென்றும், பழையபடியே தாம் கோயிலிலே வாழப் பெறவேணு மென்றும் கொண்ட மனோரதங்களைப் பெய்து அபீதிஸ்தவ மென்னும் அரிய பெரிய ஸ்தோத்ர மொன்றை யருளிச்செய்து கிஷ்யர்களுடனே நித்யாநுஸந்தானம் செய்து வந்தார்.

அபீதிஸ்தலாநுஸந்தானத்தின் பயனாக அடியார்களும் அரங்கங்களும் அவத்யம் நீங்கி அமரிக்கை யடைந்ததாகக் கேள்வியுற்ற ஸ்வாமி தாமும் போரவு முகந்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்திதிகே மீண்டும் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது கோப்பனூர்யன் என்னும் பரமபாகவதோத் தமனான செஞ்சி சிற்றரச நெருவன் துருஷ்கர்களை யெல்லாம் வலியொழித்து ஆபந்துக்களை அறவேபொழித்து நம்பெருமானையும் யதாவத்தாகக் திருப்பாதிஷ்டை செய்வித்து நித்யோத் ஸவாதிகளை யெல்லாம் நிலைபெறுத்தியிருந்த சிறப்புக்களைக் கடாஷித்துத் திருவுள்ளம் மகிழ்ந் திருந்தார்.

* வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று மறாத லூர்களிலே தலையான அந்தத் தென்னரங் கத்திலே மார்கழித் திருநாளான திருவத்யயந மஹோத்ஸவம் ப்ராப்தமான ஸமயத்திலே புறச்சமயிகள் திரண்டுவந்து “தமிழ்ப் பாஷையிலமைந்த பிரபந்தங்களை இங்கே ஓதுவதற்கும் அந்தப் பிரபந்தங்களைப் பகர்ந்த ஆழ்வார்களை இங்கே போற்றுவதற்கும் பிரமாணம் காட்டினு லல்லது இத்திருநாள் செய்ய வொட்டோம்” என்று தடைசெய்து நிற்க, அப்போது ஸ்வாமி தேசிகன் * தாமாதே சார்க்கமுதைத்த சரமழை போல் ப்ரமானோபந்யாஸ பூர்வகமாக அவர் களுடைய தூர்வாதங்களை நிரவலித்தருளி ஒரு விபவமும் குன்றாமே அவ்வுத்ஸவம் முன்னி லும் சீருற நடை பெறுமாறு சேமம் செய்தருளினார்.

இங்ஙனம் ஸ்வாமி கோயிலில் சீரும் சிறப்பும் பொலிய வாழ்ந்தருளா நிற்குங்காலத் திலே, அத்வைத மத ப்ரவர்த்தகரா யிருந்த வித்யாண்யருக்கும் த்வைத மத நிர்வாஹகரா யிருந்த அக்ஷோப்ய முனிவர்க்கும் வேதாந்த வாக்கியார்த்தம் நடந்து வருகையில் அதில் ஐயாபத்யம் நிஷ்காஷிக்கத் தகுதியான மத்யஸ்தர் நேர்படாமல் அவர்கள் தங்களுடைய வாத விவாதங்களை பெழுதி ஸ்வாமி தேசிகனிடம் அனுப்ப, ஸ்வாமி அவற்றைப் பராமர்சித்து அக்ஷோப்ய முனிபாஷத்தில் வெற்றியைத் திருவுள்ளம் பற்றி * அஸிநா தத்த்வமஸிநா பரஜ்ஜி வப்ரபேதிநா, வித்யாரண்ய மஹாரண்யம் அக்ஷோப்ய முநிரச்சிநத் * என்கிற ச்லோஷஸம்வலி தமான காரிகாரத்தத்தை அதுக்ரஹித்து அனுப்பியருளினார்.

க்ருஷ்ணமிசான் என்கிற ஒரு அத்வைத வித்வான் இயற்றி யிருந்த ப்ரபோத சத்தரோத்ய மென்கிற வொருநாடகரத்தத்தை அவனுடைய அதுபந்திகள் ஸ்ரீரங்கத் திலே கொண்டுவந்து ப்ரசாரம் செய்து கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்த வளவில் அதை ஸ்வாமி தேசிகன் திருச செவிசாத்தி ‘இதற்கெதிராக ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகம் காணலாகாதோ?’ என்று புன்முறுவலோடே பணித்தாராம்; ‘அப்படியும் ஒரு நாடகமுண்டோ?’ என்று ப்ரஸ்தா வமாக. “நானேயுதயத்திலே காட்டுகிறேன் காணீர்” என்று ஸாதித்து உடனே அந்த திவ்ய நாடகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி ஸூர்யோதயத்திலே தோன்றுவித்தருளினார். அவ்வதிசயத் தைக் கண்டு அனைவரும் அகங்குழைந்தார்கள்.

ஸ்வாமி பணித்த ஸ்தோத்ரங்களுக்குள் அற்புதமான துபாதுகாஸஹஸ்ரம். இது, அழகிய மணவாளனுடைய திருவடிநிலையை ஆயிரம் ச்லோகங்களால் ஆச்சரியமாக வருணிக்கும் ஸ்தோத்ரம். இதனை ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது ஓர் இரவின் ஏகாதேயத்திலேயேய். பா. இதனை யருளிச் செய்ததற்குக்காரணம் இன்னதென்பதை 'ஆசாரியசம்பூ' என்று ப்ரஸித்தமான வேதாந்தாசார்ய விஜயநாதம் ஆரூரது ஸதபதத்தில் கூறியுள்ளது. ஸ்வாமியின் பெருமையைப் பொருதவனும், 'நாமே ஆசகனி' என்று செருக்குற்றவனுமான ஒரு இதா ஸம்பக் கவிபோடு ஸபாத்தை யுண்டாகி அதனால் ஸ்வாமி இந்த ந்ரந்தம் அருளிச்செய்ய லாயிற்றென்கிறார் சம்பூகாரர். வைபவப்ரகாசகர் ஸ்தோத்தரத்திலோ வென்னில் (ச்லோ. 114.) "ஸம்ப்ரார்த்தி தஸ் ஸம்ஸ்தி ஸ்ரூரிவரயை: பாதாவநீம் ரங்கபதேர் டிசாயாம்" என்கிற ச்லோகத்தினால், திருவோலக்கத்தில் சில மஹான்கள் ஸ்வாமிபைப் பிரார்த்திக்க அதனால் இந்த ஸ்தோத்ர மருளிச் செய்ததாகச் சொல்லிற்று.

ஒரு நாள் சில பொருமையாளர்களால் தூண்டப்பட்ட சில்பி பொருவன் ஸ்வாமியின் ஸர்வதந்தர ஸ்வதந்தர மிருதை ஆசேஷிப்பித்து சிலபத்திலும் ஸ்வாமியினுடைய அப்ரதிம சாதார்பத்தை உலகமறிய பாகாசிப்பிக்கவேண்டிக் கொக்கரித்து நிற்க, அப்போது ஸ்வாமியும் தம்முடைய சில்பசாஸ்தர பாண்டித்யத்தை நன்கு புலப்படுத்தித் தம்மைப்போல ஒரு விக்ரஹம் ஏறியருளப்பண்ணிக்காட்ட, ஸுபரிஷிதமான அதன் பொருத்தத்தைக் கண்டு வியந்த அந்த சில்பி தோற்றேனென்று திருவடிகளிலே விழுந்து சஷாமணம் வேண்டிச் சென்றான். அந்த நிவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை ஸ்வாமி தாம் ஆரத் தழுவியருளித் திருக்குமாரர்பாடே கொடுத்தருளினாரென்று ப்ரஸித்தம்.

இங்ஙனேயான அதிமர் துஷ் திவ்யப்ரபீவங்களைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். கடலளவாய் திசை யெட்டி னுள்ளும் மிடைதந்த கலியிருளை உபதேசங்களாலும் அனுட்டானங்களாலும் பலபல திவ்யந்ரந்த ரசனைகளாலும் போக்கியருளி "பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்று. வல்லுயிர்ச்சாபம் நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கியாகொன் னுமிலை" என்ற ஆழ்வாருளிச் செயலை அர்த்தவத்தாக்கி யருளினர்.

எப்படிப்பட்ட அதிசயித ப்ரபாவர்களையும் எம்பெருமான் ஒருகால் தன்னடிச் சோதிக்கு வரவழைத்துக் கொள்வதென்பது ஒரு நியமமாகக் காணுதலால் ஸ்வாமியையும் * கடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியேற வரவழைத்துக் கொண்டு ஒழியில் கர்லமெல்லாம் வழுவினா வடிமைகொண்டருளத் திருவுள்ளம்பற்றின வளவிலே, ஸ்வாமியும் ஸௌம்யஸம் வத்ஸரத்துக் கார்த்திகைப் பெளர்ணமி நன்னாளில் இருள் தருமாஞாலத்தை விட்டகன்று தெளிவிசம்பு திருநாடேற வெழுந்தருளினார்.

பூரீமத் வேதாந்த தேசிகர் வைபவம் முற்றிற்று.

“மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன்
பொன்னடியாடு செங்கமலப் போதுகளை—உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.”

ப் ப ர வே ச ம் .

உபய விபூதி நாதனான எம்பெருமானுடைய லீலா விபூதியாகிய இவ்வுலகம் குானிகளால் இருள் தருமானால் மெண்பட்டது. இருளைப் போக்குதற்குரிய அச்சி ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய தேஜஸ் பதார்த்தங்கள் பல பல இருந்தும் அவற்றால் போக்கவொண்ணாத அஜ்ஞாநாத தாமே இங்கு இருள் எனப்பட்டது. அந்தகைய இருளைப் போக்குவதற்கு * புண்யாம்போஜ லிகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாயச-ஸ்ரீமாத் ஆலீரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ தீவாகர:” என்றபடி எம்பெருமானாகிற விஸக்ஷணஸூர்யன் இவ்வுலகில் திருவவதரித்து “சடலனவாய திசை யெட்டிலுள்ளும் கலியிருளே, மிடைதரு காலந்திராமானுசன் - மிக்க நான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளத் தூர்த்திலனேல் உயிரை யுடையவன் நாரணனென்று அறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே.” என்ற அமுதனூருளிச் செயலின்படியே மஹோபகாரம் செய்தருளும் படியாயிற்று. “தந்தச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் குனிய வாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே, பொற்கற்பகம் எம்மிராமானுசமுனி போந்த பின்னே.” என்கிற படிபேஸம்ஸ்கருத வேத பாஹயகுத்ருஷ்டிகள் யெல்லாம் தம் ஸூக்கிசரங்களாலே நிரலரித்தருளி, “வாந்திகமுஞ் சோலை மகிளாங்கர் வண்புகழ் மேல் ஆன்றதமிழ் மறைகளாயிரமும், சன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்ததாய் இராமானுசன்” என்னும்படியாக ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித் தருளி, திவ்ய தேசங்களையும் உத்தரிப்பித்து ஒருவாறு அவதார க்ருத்யத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொண்டு சுடரொளிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின், சிலகாலம் கடந்த பிறகு, அவ்வவதாரத்தில் சிதைதொழிந்த ஸம்ஸ்கருத-வேத பாஹயகுத்ருஷ்டிகள் தாமே மீண்டும் த்ராவிட வேத பாஹயகுத்ருஷ்டிகளாக ஜனித்து இவ்வுலகை வலிய, அந்த எம்பெருமானார் தாமே மீண்டும் வைகுந்தநாதனுடைய திருவாணியினால் இந்நில்வுலகில் திருவவதரித்து மணவாள மாமுனிகளென்கிற திருநாமத்துனே விளங்கி, முன்னவ தரத்திற் செய்தருளின மஹோபகாரங்களிற் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகயித்த சேமங்களைச் செய்தருளி இவ்விருள் தருமா ஞாலத் தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொண்டார். அவ்வாசார்ய கிராமணியின் எண்ணில் பல குணங்களைக் கூறுதற்கு அவர் தம்முடைய நிஜரூபமான ஆதிசேஷனும் அசுத்தன் என்கிற விது அதிகயோக்கியன்று.

‘பூர்வாசார்யர்’ என்று இற்றைக்கும் நாம் வழங்கி வருமாறு பலபல மஹாசார்யர்களின் திருவடிகளில் புனிதமாய் இவ்வுலகில், அவ்வாசாரிய பரம்பரை மணவாள மாமுனிக ளோடு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. மாமுனிகளுக்குப் பிறகும் பல பல மஹான்கள் திருவ லகரித்தாலும் ‘பூர்வாசார்யர்கள்’ என்கிற வ்யபதேசம் மாமுனிகளாள் விலேவிச்சாரந்தமாயிருக்கு மத்தனை. * மதுரேண ஸமாபயேத்* என்பது நியாய மாதலால் மாதூர்யமே வடிவெடுத்த

மாமுனிகளோடு பூர்வாசார்ய பரம்பரையை எம்பெருமான் ஸமாபநம் செய்தது மிகப் பெருந்தாம். மதுரம் என்கிற வடசொல்லானது, 'மகாரத்தை முன்னே யுடையது' என்னும் பெருமையுமுடைத்தாதலால் மகார்திபான் திருநாமமணிந்த மணவாள மாமுனிகளோடே ஸமாபநம் செய்தருளின் பகவான் ஸுஸமர்த்தனே.

எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணாத்மராகச் செய்தருளின் விபலாவதாரங்களுள் இராமாயணத்தைத் திருவவதரித்த காலத்தில் பல போர்களிடத்திலே தான் பணிவுகாட்டிய போதான். விசுவாமித்ர முனிவன், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ரராஜன் என்றிப்படிப் பல வயத்தின்கள் பக்கலிலேவணங்கி நின்றான். முதலில் விசுவாமித்ரருடைய சகித்திரங்களை யுணர்மல 'இவர் ஒரு மஹர்ஷி' என்கிற பாரதிபத்திமாந்ரமே கொண்டு *இமென ஸம் முசி சார்த்தல! கிங்கரொண்டமுபஸ்திதென, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்* என்று அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான். பிறகு அஹல்யாசாபவிமோசனம் செய்தபின் சதார்தந்தர் வாயிலாக அம்முனிவருடைய சரிகைக்ளை விரிவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸுரம் தாமஸருமான இவரையோ நாம் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்பெற்றது! என்று திருவுள்ளக் குறையுற்றிருந்தான் போலும். பிறகு ஒரு கால் *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: * என்னும்படியாக ஒரு குரக்கினத் தரசன் காலிலே விழும்படியாயிற்று. அவன் திறத்து பரீதியும் நிலைநின்றிருந்ததில்லை; இளையோனை யனுப்பி *மா வாசிபத மர்வகா: * இதயாதிகளாடே நிக்ரஹ ப்ரகாசனம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு *ஸுமத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்து மர்ஹதி * என்ற விபிஷண வசனத்தின் படியே தடவரசன் பாடே சரணம்புகுந்து கிடந்தான். அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று; *கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்—ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாம்* இதயாதிகள் காண்க.

பிறகு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபரி பக்கலிலே சரணம் புகுந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணினான்; அங்கு குருதஸினை ஸமர்ப்பிக்க விரும்பி 'என்ன அபேக்ஷம்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஓதவாய்மையும் உவனியப் பிறப்பும் உனக்கு முன்தந்த வந்தனனெருவன்) காதலென் மகன் புகலிடங்காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று, கேட்கில் வாய்மையினான் உனை வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கொடுத்தாய்* என்னும்படியாக அந்த ஸாந்தீபரி என்றைக்கோ மறிகடல்வாய் மாண்டு போன தன் புதல்வனைக் கொண்டாந்து கொடுக்குமாறு வேண்டினார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்றவிவரை ஆசாரியனாகக் கொள்ளப் பெற்றோமே! யென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது நெஞ்சம் அப்ரீதி கொண்டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபலாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்த கிடமெல்லாம் தடுமாறிப் போகவே, பெருங் குறைவாளான பகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலாவது குறை தீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸம்சரயணம் பெற்று வாழ்வோமென விரும்பி, * மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிறலையோத்தி யெம்மர சாயும்* கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயையுமுள்ள அழகிய மணவாளனான திருக்கோலத்தில், ஆசார்யத்துவ பூர்த்தியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் பக்கலிலே சிஷ்யவருத்தியை வலுரித்து க்ருதார்த்தனான. இத்தகைய ஒப்புயர் வற்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனிகளின் வைபவம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகுக்கெல்லாம் ஜீவாதுவாகையானே ஸாரஸம்சேஷபமாக இங்கு விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

மாமுனிகளோடு பூர்வாசார்ய பரம்பரையை எம்பெருமான் ஸமாபநம் செய்தது மிகப் பொருந்தும். மதுரம் என்கிற வடசொல்லானது, 'மகாரத்தை முன்னே யுடையது' என்னும் பொருளையு முடைத்தாதலால் மகாராதிபான் திருநாமமணிந்த மணவான் மாமுனிகளோடே. ஸமாபநம் செய்தருளின பகவான் ஸுஸமர்த்தனே.

எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகச் செய்தருளின விபவாவதாரங்களுள் இராம பிரானாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் பல பேர்களிடத்திலே தான் பணிவுகாட்டிப் போந்தான். விச்வாமித்ர முனிவன், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ராஜன் என்றிப்படிப் பல வ்யக்தி திகள் பக்கலிலே வணங்கி நின்றான். முதலில் விச்வாமித்ரருடைய சரித்திரங்களை யுணராமல் 'இவர் ஒரு மஹர்ஷி' என்கிற ப்ரதிபத்திமாத்ரமே கொண்டு *இமென ஸம் முசி சார்த்துல! கிங்கரெள ஸமுபஸ்திதெள, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்* என்று அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான். பிறகு அஹல்யாசாபவிமோசனம் செய்தபின் சதாரந்தர் வாயிலாக அம்முனிவருடையசரிதை களை விரிவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸுரும் தாமஸுருமான இவரையோ நாம் ஆசார்ய னாகக் கொள்ளப்பெற்றது! என்று திருவுள்ளக் குறையுற்றிருந்தான் போலும். பிறகு ஒரு கால் *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: * என்னும்படியாக ஒரு குரக்கினத் தரசன் காலிலே விழும்படி யாயிற்று. அவன் திறத்து ப்ரீதியும் நிலைநின்றிருந்ததில்லை; இளையோனை யனுப்பி *மா வாலிபத மர்வகா: * இத்தயாதிகளாலே நிக்ரஹ ப்ராசாசநம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்து மாஹதி * என்ற விபீஷண வசனத்தின் படியே கடலரசன் பாடே சரணம்புகுந்து கிடந்தான். அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று; * கோபமாஹா ரயத் தீவ்ரம்—ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாம்* இத்தயாதிகள் காண்க.

பிறகு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபதி பக்கலிலே சரணம் புகுந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணினான்; அங்கு குருதக்ஷிண ஸமர்ப்பிக்க விரும்பி 'என்ன அபேக்ஷிதம்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஓதுவாய்மையும் உவனிபப் பிறப்பும் உனக்கு முன்தந்த வந்தணனொருவன்; காதலென் மகன் புகலிடங்காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று, கோதில் வாய்மையினுன் உனை வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கொடுத்தாய்* என்னும்படியாக அந்த ஸாந்தீபதி என்றைக்கோ மறிகடல்வாய் மாண்டு போன தன் புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுக் குமாறு வேண்டினார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்றவிவரை ஆசாரியனாகக் கொள்ளப் பெற்றோமே! யென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது நெஞ்சம் அப்ரீதி கொண் டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபவாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தடுமாறிப் போகவே, பெருங் குறைவான பகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலாவது குறை தீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமாச்சரணம் பெற்று வாழ்வோமென விரும்பி, * மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிறல யோத்தி யெம்மர சாயும்* கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயனுமுள்ள அழகிய மணவாள் னான திருக்கோலத்தில், ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ள மணவாள் மாமுனிகள் பக்கலிலே சிஷ்யவ் ருத்தியை வஹித்து க்ருதார்த்தனான. இத்தகைய ஒப்புயர் வற்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனி களின் வைபவம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகுக்கெல்லாம் ஜீவாதுவாகையாலே ஸாரஸம்சேஷமாக இங்கு விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

மாமுனிகளின் திருவவதாரம்

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் நூற்றுக்கணக்கான முதலிகள் ஆசிரயித்திருந் தாலும் நம்முடைய ஓராண் வழியான குருபரம்பரையிலே எம்பெருமானுக்கு அடுத்தபடியாக எம்பர் ஆசர்ய பதம் வலிந்தார். அவருடைய சிஷ்யர் (கரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான) ஸ்ரீ பராசரபட்டர். அவருடைய சிஷ்யர் நஞ்சீயர். அவருடைய சிஷ்யர் நம்பிள்ளை. அவருடைய சிஷ்யர் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை. அவருடைய சிஷ்யர் பிள்ளைலோகாசாரி யர். அவருடைய சிஷ்யர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. அவருடைய சிஷ்யர் மணவாள மாமுனி கள்-என்றிப்படி நம்முடைய குருபரம்பரையின் அடைவு உள்ளது.

தொல்லை வாதியர்களின் வாழ்வு அறவும், மறையவர் தம் தாழ்வு அறவும், தாரணி தவம் பெறவும், தத்துவ நூல்கள் கூழறவும், இந்நிலவுலகத்திலே திருவவதரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிய திருவனந்தாழ்வான் நல்லார் நவில் குருகரென்கிற ஆழ்வார் திருநகரியில் திருநாவீறுடைய பிரான் தானரண்ணர் என்கிற மஹாசார்யனை *பிதரம் ரோசயாமாஸ* என்கிற கணக்கிலே தந்தையாகவுகந்து அவருடைய திருக்குமாரராய் (கலியுகாதி நாலாயிரத்து நானூற்றெழுபத் திரண்டாவதான) ஸாதாரண வருடத்தில் ஐப்பசி மாதத்தில் திருமூல நஷத்திரத்தில் அந்தத் திருநகரியில் திருவவதரித்தருளினான். அந்த நன்னூலின் சிறப்பை.

“சேந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தேளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்தினோள்
சீகலகாரியர்சேய்தருள்நற்கலை தேசுபோலிந்தினோள்
மந்தமதிப்புலிமானிடர்தங்களை வானிலுயர்த்தினோள்
மாசதுஞானியர்சேரேதிராசர் தம் வாழ்வு முனைத்தினோள்
கந்தமலர்ப்பொழில் சூழ்குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கினோள்
காரமர்மேனியரங்க நகர்க்கிறை கண்கள் களித்தினோள்
அந்தமில் சீர்மணவாள முனிப்பரனவதாரம் செய்தினோள்
அழகுதிசுந்திமேம்பபசியில் திருமூலமதேனு நாளே.”

என்று பாசரமாகவும்.

யந்மூலமாச்வயுஜமாஸி யதவதாரண மூலம்*

இத்யாதி ச்லோகங்களாகவும் பின்புள்ள முதலிகள் அதுஸந்தித்தார்கள்.

இங்ஙனே உலகுக்கெல்லாம் ஒருயிராகத் திருவவதரித்தருளின திவ்ய மூர்த்திக்கு ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருநாமத்தைச் சாத்த விரும்பிய பெரியார் ‘அழகியமணவாளன்’ என்று திருப்பெயரிட்டனர். அழகிய மணவாள நாயனார் என்று சிறப்புத் திருநாமமாக வழங்கி வந்தது.

அந்நபராசர செள்ளோபரயநாதிகளான வர்ணோசித ஸம்ஸ்காரங்களும் அடைவே ரடைபெற்றன.

வித்யாப்யாஸம்.

துக்தோதந்வத்தவள மதுரம் சுத்த ஸத்வைகநுபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதீதாரம் யம் பண்ணதாவதாரம் (வரவாமுநிசதகம்) என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத் திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமாகிய விவர *பாக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி* என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்த படியே ஞானக்கடலா யிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்ரீ ராமச்சுருஷ்ணதிகளும் வலிஷ்ட விசுவா மித்ர ஸாந்திபரிப்பரருதிகள் பக்கவிலே வித்யைகளை அதிகரித்தவாறாக லௌகிகப்ரக்ரியைக்கு

இணங்க வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றுமுள்ள ஸகல சாஸ்தாங்களையும் திருத்தகப்பனார் முதலானர் திருவடி வாரத்திலே பணிந்திருந்து அதிகரித்து “சொல்லார் தமிழொரு மூன்றாம் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையிலலா அறநெறியாவூர் தெரிந்தவன்” என்னும்படியாகவே விளங்கினார்.

உசுத காலத்தில் க்ருஹஸ்தாசரமத்தையும் ஸவீகரித்தருளி “மறந்திகழும் மன மொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத் துன்பர் துறந்து, இருமும்பொழு தேத்தி யெல்லை யில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்” என்ற பூர் குலசேகரப் பெருமாள்ளருளிச் செய்தபடியே பூர் வைஷ்ணவ சிகாமணியாய் வாழ்ந்து போருகிறகாலத்திலே ;
ஆசார்ய ஆச்சரயணம்.

பின்னே ஸோகாசார்யர் திருவடிகளிலே தெருநாள் பணிந்திருந்த ஸகல சாஸ்தா ரஹஸ்ய ஸாரார்த்தங்களினைத்தையும் அதிகரித்தவராயும், ஆழ்வார்களுடைய ஈரச் சொற்களிலே அபரதிமமான அபிநிவேசம் ஈரணமாகத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை பென்று நிருபக நாமத்தைப் பெற்றவராயும் *நம: பூர் சைலநாதாய குந்தீநகர ஜம்நே, ப்ரஸாத லப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்ய சாலினே* என்று நிச்சலும் முவுலகும் தொழுதேத்த நிற்பவராயுமிர நின்ற திருமலையாழ்வார் என்கிற மஹாசார்யர் இனி இந்த பூர் வைஷ்ணவ தர்ச்சந்தை நிர்வஹிக்க வல்லவர் யாவர்? என்று சிந்தித்திருப்பாராய் அதிகாரியைத் தேடியிருக்கையில் யாத்ருச்சிகமாக இவர் அவர்திருவடிகளிலே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, ‘பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமை கொள்ளவேணும்’ என்று ப்ரார்த்தித்து நிற்க, அவரும் இவருடைய அற்புதமான ஜ்ஞான பக்தி விரக்தி ஸம்பத் ஸம்ருத்தியைக் கண்டறிந்து அலப்பலாபம் பெற்றதாக நினைத்து ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்ந்து வாரியனைத்து, இவரைத் தமக்கு மிகவும் அணுக்கராக அங்கீகரித்தருளி ஸதாசார்ய பரம்பராபிரப்தமான ஸகல விசேஷார்த்த நிதியையும் பரமக்ருபையுடனே இவர்க்கு அதுகரஹித்தருளி, திருநாள் இங்ஙனே நியமிக்கலானார்;

ஆசார்ய நியமநம்.

வாரீர்! அழகிய மணவாளப் பெருமானே! நீர் ஸர்வதோஷமற்ற ஜ்ஞானம் பெற்றீரார் நின்றீர்; எம்பெருமானுரை அவதார புருஷரென்று சிக்கன அறிந்திருந்தும் பெரிய நம்பி, திருமலை யாண்பாரன் முதலானர் அவர்க்கு ஆசார்யர்க்கு அகியம் கொள்வார்போலே ஏகோ விதிவசமாக நானும் உமக்கு ஆசார்யனாக நின்றேன். என்னுடைய ஜ்ஞானவந்தநம் உமக்கு அவர்ஜநியம் என்பதை நான் விரித்துரைக்கவேண்டாவே; ஆழ்வான் பட்டர் யம்பிள்ளை முதலான நம் பூருவர்கள் ஸகல சாஸ்தா ப்ரவிணர்களா யிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களின் அதுபவத்திலேயே பெரும்பாலும் ஊன்றியிருந்து அவற்றையொன்றோடு செய்வதையே முக்ய கைங்கரியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்பது உமக்குத் தெரியாமையிலலை. “முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, ப்ரபக்ஷ ப்ரதிசேஷபத்துக் குடலாக ந்யாய மீமாம்ஸைகளும் அதிகரித்து, போது போக்கும்து அருளிச் செயலிலே யாம் நம்பிள்ளையைப் போலே” ஓ என்று பெரியவாச்சான் பின்னே அருளிச்செய்திருப்பது அறிவீரே. நீரும் அப்படியே நம் பூருவாசாரியர்களை அறியாமற் அருளிச் செயல்களின் ப்ரவசனங்களிலே அதிகமாதம் நிஷ்ணுதாரயிருக்கக்கூடாது. இந்த என்னுடைய கோரிக்கையை நீர் ஹ்ருதய பூர்வமாக அங்கீகரித்திரென்பதை நான் நினைக்கவல்லே தீர்ந்தேனும் படி செய்ய வேணும்” என்று நியமிக்க உடனே அழகிய மணவாள நாயனார் (மாமுனிசு)

ஓ இந்த வாக்கியம் பெரிய திருமொழியில் 5-3-7 * துதவாய்மையுமென்ற ப்ரகாரத்தின் வியாக்கியானத்திலுள்ளது.

இணங்க வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றுமுள்ள ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் திருத்தகப்பனார் முதலானார் திருவடி வாரத்திலே பணிந்திருந்து அதிகரித்து “சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையிலா அறநெறியாவந் தெரிந்தவன்” என்னும்படியாகவே விளங்கினார்.

உசுத காலத்தில் க்ருஹஸ்தாச்சரமத்தையும் ஸவிகரித்தருளி “மறந்திகழும் மன மொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத் துன்பந் துறந்து, இருமுப்பொழு தேத்தி யெல்லை யில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்” என்ற ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமானருளிச் செய்தபடியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சிகாமணியாய் வாழ்ந்து போருகிறகாலத்திலே ;
ஆசார்ய ஆச்சரயணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளிலே நெடுநாள் பணிந்திருந்து ஸகல சாஸ்த்ர ரஹஸ்ய ஸாரார்த்தங்களனைத்தையும் அதிகரித்தவராயும், ஆழ்வார்களுடைய ஈரச் சொற்களிலே அப்ரதம்மான அபிநிவேசம் ஈரணமாகத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யென்று நிரூபக நாமத்தைப் பெற்றவராயும் *நம: ஸ்ரீ சைவநாதாய குந்தீநகர ஜந்மநே, ப்ரஸாத லப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்ய சாலினே* என்று நிச்சலும் முவுலகும் தொழுதேத்த நிற்பவராயுமிரா நின்ற திருமலையாழ்வார் என்கிற மஹாசாசார்யர் இனி இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ச்சந்ததை நிர்வஹிக்க வல்லவர் யாவர்? என்று சிந்தித்திருப்பாராய் அதிகாரியைத் தேடியிருக்கையில் யாத்ருச்சிகமாக இவர் அவர்திருவடிகளிலே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, ‘பொருளல் லாத வெண்ணைப் பொருளாக்கி யடிமை கொள்ளவேணும்’ என்று ப்ரார்த்தித்து நிற்க, அவரும் இவருடைய அற்புதமான ஜ்ஞான பக்தி விரக்தி ஸம்பத் ஸம்ருத்தியைக் கண்டறிந்து அலப்ப லாபம் பெற்றதாக நினைத்து ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்ந்து வாரியனைத்து, இவரைத் தமக்கு மிகவும் அணுக்கராக அங்கீகரித்தருளி ஸதாசார்ய பரம்பராபிராப்தமான ஸகல விசேஷார்த்த நிதியையும் பரமக்ருபையுடனே இவர்க்கு அதுகாஹித்தருளி, ஒருநாள் இங்ஙனே நியமிக்கலானார்;

ஆசார்ய நியமநம்.

வாரீர்! அழகிய மணவாளப் பெருமானே! நீர் ஸர்வதோமுகமான ஜ்ஞானம் பெற்றிரா நின்றீர்; எம்பெருமானாரை அவதார புருஷரென்று சிக்கன அறிந்திருந்தும் பெரிய நம்பி, திருமலை யாண்டான் முதலானார் அவர்க்கு ஆசார்யராக அமைய நேர்ந்தாப்போலே ஏதோ விதிவசமாக நானும் உமக்கு ஆசார்யனாக நின்றேன். என்னுடைய ஆஜ்ஞாதவர்த்தநம் உமக்கு அவர்ஜந்யம் என்பதை நான் விரித்துரைக்கவேண்டாவே; ஆழ்வான் பட்டர் நம்பிள்ளை முதலான நம் பூருவர்கள் ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களா யிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களின் அநுபவத்திலேயே பெரும்பாலும் ஊன்றியிருந்து அவற்றைப் பிரவசனஞ் செய்வதையே முக்ய கைங்கரியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்பது உமக்குத் தெரியாமை யில்லை. “முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பரபக்ஷ ப்ரதிசேஷபத்துக் குடலாக ந்யாய மீமாம்ஸைகளும் அதிகரித்து, போது போக்கும் அருளிச் செயலிலே யாம் நம்பிள்ளையைப் போலே” * என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருப்பது அறிவீரே. நீரும் அப்படியே நம் பூருவாசாரியர்களை அடியொற்றி அருளிச் செயல்களின் ப்ரவசனங்களிலே அதிமாத்தரம் நிஷ்ணாதராயிருக்கக்கடவீர். இந்த என்னுடைய கோரிக்கையை நீர் ஹ்ருதய பூர்வமாக அங்கீகரித்தீரென்பதை நானறிந்து கவலை தீர்ந்தேனும் படி செய்ய வேணும்” என்று நியமிக்க, உடனே அழகிய மணவாள நர்யனார் (மாமுனிகள்)

* இந்த வாக்கியம் பெரிய திருமொழியில் 5-3-7 * ஓதவாய்மையுமென்கிற பாசாத்தின் வியாக்கியானத்திலுள்ளது.

“நாகப்ராப்தமானது தானே வைதமானால் கடுகப் பரிசுரவிற்குக்கு உடலாயிருக்கும்மே” என்கிற பின்னை லோகாசார்யருடைய திவ்யஸூக்தியை ஸ்மரித்துப் பரமநந்தங்கொண்டு பால் குடிக்கக் கால் பிடிக்குமாபோலே இப்படியும் ஒரு கிர்ப்பந்தம் வேணுமோ? ஸ்வாமி திருவடிகள் ஸாஸ்திரமாக இந்தக் கைங்கரியத்தை அடியேன் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்; இதற்கு ஸ்வரூபமான யோக்யதையற்ற அடியேனை யோக்யமும்படி திருத்திப் பணிகொண்டருள வேணும்” என்று விண்ணப்பித்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போல் விழுந்து கிடக்க; திருமுகைமூவாரும் வாரிப் பிடித்தெடுத்துத் தழுவி “ஆமுதல்வனின்” என்று குளிரக் கடாக்கித்தருளி அன்று முதலாகத் தம் திருவடி வாரத்திலே நிழலும் ஐயுதாரமும் போலே இவரை ஸவத்துக் கொண்டிருந்து தம்முடைய சேமவைப்பான ஸகலார்த்த விசேஷங்களையும் காமேண அதுகரவிர்த்தருளினார். நாயனாரும் க்ருகார்த்தராய்

“அன்னையுமத்தனுமாசாரியனுமனைத் துறவும்
மன்னியபேறுமுபாயமுந் தேய்வழும்மற்றுமெலாம்
என்னையளித்ததிருவாய்மொழிப்பிள்ளை யென்றுநெஞ்சே!
உன்னியுவந்துதிகழ்ந்து சதிர்த்தினியுய்ந்திடவே”

என்று அதுஸந்தித்து அவரையன்றி வேறொரு தெய்வமறியாதே அவருடைய திருவடிகளில் அத்தூணிச் சேவகமும் அவருடைய ஆஞ்ஞாபரிபாலனமுமே போது போக்காக இருந்துவந்தார்.

நாயனார் யதிந்த்ரப்ரவண ரென்கிற திருநாமம் பெறுதல்

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை ஒருநாள் எம்பெருமானுருடைய குணதுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசன்” என்றும், “உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும், மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதருஞ் செந்தமிழ்நாணமேயென்று இந்நீணிலத்தோர் அறிதர நின்ற விராமானுசன்” என்றும் “பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட எங்குரிராமானுச முனிவேழம்” என்றுமுள்ள பாசுரங்களைச் சிந்தைசெய்து, ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அருளிச்செயல் திறத்திலும் எம்பெருமானார்க்குப் ப்ரலித்தமாயிருந்த அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்திற்குத் தகுதியாக இத்திருநகரியிலே அவர்க்கொரு தனிக்கோயில் அமைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி சிஷ்யர்களுக்கு நியமித்து உடையவர் ஸந்திதியையும் அதைச்சுற்றி ஸ்ரீராமாநுஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்கிற திருவிதியையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து * இராமானுசனைத் தொழும் பெரியோரையும் அங்கே நித்யவாணம் செய்ய நியமித்தருளி அந்த நற்செல்வமனைத்தையும் நாயனார்க்கு அதீனமாகியருளினார். நாயனாரும் அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் பரிவராயிருந்து அங்குததைக்கு உரிய கைங்கர்பங்களை பெல்லாம் குறையற நடத்திக்கொண்டு போருமதுகண்டு திருவுள்ளமுலந்த திருவாய் மொழிப்பிள்ளை “யதிந்த்ரப்ரவணர்” என்று நாயனாரை அழைக்கத் தொடங்கினார். இந்தத் திருநாமமே அப்போது எங்கும் ப்ரலித்தமாயிற்று.

யதிராஜாவிம்சதி அருளிச்செய்தல்.

அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே ஒரு ஸ்தோத்ரம் விஜ்ஞாபிக்க வேணுமென்று ஆசார்ய நியமனாக யதிராஜாவிம்சதி யென்னும் ஸ்தோத்திரத்தை யதிந்த்ரப்ரவணர் விஜ்ஞாபித்து, அதில் [ஸ்ரீமந் யதிந்த்ர தவ திவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம்] என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்வாசார்ய

“நாகப்ராப்தமானது தானே வைதமானால் கடுகப் பரிக்கூறுகளைக்கு உடலாயிருக்குமிதே” என்கிற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திவ்யஸூக்தியை ஸ்மரித்துப் பரமநந்தங்கொண்டு பால் குடிக்கக் கால் பிடிக்குமாபோலே இப்படியும் ஒரு கிர்ப்பந்தம் வேணுமோ? ஸ்வாமி திருவடிகள் ஸாக்ஷியாக இந்தக் கைங்கரியத்தை அடியேன் கிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்; இதற்கு ஸர்வாத்மநா யோக்யதையற்ற அடியேனை யோக்யனும்படி திருத்திப் பணிகொண்டருள வேணும்” என்று விண்ணப்பித்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போல் விழுந்து கிடக்க; திருமலையாழ்வாரும் வாரிப் பிடித்தெடுத்துத் தழுவி “ஆமுதல்வனிவன்” என்று குளிரக் கடாசித்தருளி அன்று முதலாகத் தம் திருவடி வாரத்திலே நிழலும் ஐ அடிதாளும் போலே இவரை ஸவத்துக் கொண்டிருந்து தம்முடைய சேமவைப்பான் ஸகலார்த்த விசேஷங்களையும் கரமேன அதுக்கூறுகின்றருளினார். நாயனாரும் கருதார்த்தராய்

“அன்னையும் த்தனுமாசாரியனுமனைத் தறவும்
மன்னியபேறுமுபாயமுந் தேய்வமும்மற்றுமெலாம்
என்னையளித்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யென்றுநெஞ்சே!
உன்னியுவந்துதிகழ்ந்து சதிர்த்தினியுய்ந்திடவே”

என்று அதுஸந்தித்து அவரையன்றி வேறொரு தெய்வமறியாதே அவருடைய திருவடிகளில் அத்தாணிச் சேவகமும் அவருடைய ஆஞ்ஞாபரிபாலனமுமே போது போக்காக இருந்துவந்தார்

நாயனார் யதீந்தரப்ரவண ரென்கிற திருநாமம் பெறுதல்

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை ஒருநாள் எம்பெருமானருடைய குணதுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசன்” என்றும், “உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் நாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும், மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதருஞ் செந்தமிழார்ணமேயென்று இந்நீணிலத்தோர் அறிதர நின்ற விராமானுசன்” என்றும் “பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட எங்குளிராமானுச முனிவேழம்” என்றுமுள்ள பாசுரங்களைச் சிந்தைசெய்து, ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அருளிச்செயல் திறத்திலும் எம்பெருமானார்க்கு ப்ரலித்தமாயிருந்த அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்திற்குத் தகுதியாக இத்திருநகரியிலே அவர்க்கொரு தனிக்கோயில் அமைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி சிஷ்யர்களுக்கு நியமித்து உடையவர் ஸந்திதியையும் அதைச்சுற்றி ஸ்ரீராமானுஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்கிற திருவிதியையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து * இராமானுசனைத் தொழும் பெரியோரையும் அங்கே நித்யவாஸம் செய்ய நியமித்தருளி அந்த நற்செல்வமனைத்தையும் நாயனார்க்கு அநீனமாக்கியருளினார். நாயனாரும் அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் பரிவராயிருந்து அங்குத்தைக்கு உரிய கைங்கர்யங்களை பெல்லாம் குறையற நடத்திக்கொண்டு போருமதுகண்டு திருவுள்ளமுடந்த திருவாய் மொழிப்பிள்ளை “யதீந்தரப்ரவணர்” என்று நாயனாரை அழைக்கத் தொடங்கினார். இந்தத் திருநாமமே அப்போது என்கும் ப்ரலித்தமாயிற்று.

யதிராஜவிம்சதி அருளிச்செய்தல்.

அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே ஒரு ஸ்தோத்ரம் விஜ்ஞாபிக்க வேணுமென்று ஆசார்ய நியமனமாக, யதிராஜ விம்சதி யென்னும் ஸ்தோத்திரத்தை யதீந்தரப்ரவணர் விஜ்ஞாபித்து, அதில் [ஸ்ரீமந் யதீந்தர தவ திவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம்] என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்வாசார்ய

விஷயத்தில் உபகார ஸம்ருதியையும் ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். அப்போது அருகேயிருந்த முதலிகள்,

“வல்லார்கள் வாழ்த்துங்குருகேசர் தம்மை மனத்துவைத்துச்
சொல்லாரவாழ்த்தும் மணவாளநாயனார் தோண்டர்குழாம்
ஸல்லாந்தழைக்க எதிராசலிம்சதியின்றளித்தோன்
புல்லாரலிந்தத்திருத்தாளிரண்டையும் போற்றுகெஞ்சே”

என்கிற பாகரத்தை விஜ்ஞாபித்தனர்.

இந்த யதிராஜலிம்சதியின் மாதர்யம் முதலிய குண விசேஷங்களைப் பற்றி அண்ணா
வரவாமுனிசத்தனில் அருளிச்செய்துள்ள ச்லோகங்கள் இங்கே அதுணத்தேயும் தனிபெரு
மானுடைய அபராவதார பூதரான மாமுனிகள் தம்மைத்தாமே - தனிப்பதமே - இந்த
விஜ்ஞாதரம் அருளிச் செய்யலாமோ? அதிலும் அளவுகடந்தவாறுகத் தம்முடைய ஸைச்சிபத்
தைப் பேசியிருக்கிறார், இது கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். வேதவேதம், பர
மம்ஸி ஹாதே தசரதாத்மஜே * என்கிறபடியே ஸ்ரீராமபிரான் ஸாக்ஷாத நாராயணனாய்
யிருக்கச்செய்தேயும் * ஸஹ பத்ந்யர் விசாலாக்ஷயா நாராயண முபாகிமத் - இத்தரதிப்பத்யே
நாராயணனைத் தொழுதது, ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருவாராதனஞ் செய்துகொண்டிருந்தது முதலி
யனபோல் இவையும் அவதாரங்களுக்குப் பொருந்தியவைகளே என்று பெரியோர் கூறுவர்.

நாயனார்க்குத் திருக்குமாரர் திருவவதரித்தல்.

அழகிய மணவாள நாயனார் இங்ஙனே ஆசார்ய பாதத்திராய வாழ்த்தருளாநிற்க,
கூடாராணவத்தில் சந்திரன் போலே ஒரு திருக்குமாரர் திருவவதரித்தார். அவர்க்கு இராமானு
சப்பிள்ளை என்று திருநாமமிடும்படி ஆசார்ய நியமனத்தை யடியொற்றி நாயனார் நியமித்
தருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருநாடலங்கரித்தல்.

அப்ரதிமசிஷ்ய ஸம்பத்தோடே வாழ்த்தருளா நின்ற திருவாய் மொழிப்பிள்ளை - திரு
மேனி தளர்ந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுகையிலே கிருப்பமுடையார்ய,

“உத்தமனேயுலகாரியனே! மற்றெப்பாரையில்லா
வித்தகனே நல்லவேதியனே! வண்முடும்பைமன்னு
சுத்தநன்ஞானியர் நற்றிணையே சுத்தசத்துவனே!
எத்தனைகாலமிருந்துழல்வே னிவ்வுடம்புகொண்டே.”

என்று அதுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் கணவிலே பிள்ளைகோசாரியர்
ஸேவை ஸாதித்தருளி “நலமந்தமில்லாதார் நாடுபுகுவீர்” என்று பணிக்க, பிள்ளையும் தேறி
யெழுந்து நித்ய கர்மாதுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு முதலிகளெல்லாரையும் வரவ
ழைந்து “இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே” “வானேற வழிதந்த
வாட்டாற்றான் பணிவகையே, நானேறப் பெறுகின்றேன் நாகத்தை நகுநெஞ்சே!” என்ற பாக
ரங்களைப் பாக்க வுபந்யஸித்தருளி, “முதலிகாள்! இன்று எம்பெருமான் தம்மை ஆசாரியன்
திருவடிவாரத்திற்கு அழைத்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியோர் நின்றான். இனிநீக்க
ளனைவரும் நம் அழகிய மணவாள நாயனரை (மாமுனிகளை) ஸாமான்யமாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணி
யிராமல் நம்மிராமானுசனுடைய அபராவதாரமே யிவர் என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி இவருடைய

விஷயத்தில் உபகார ஸம்ருதியையும் ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். அப்போது அருகேயிருந்த முதலிகள்,

“வல்லார்கள் வாழ்த்துங்குருகேசர் தம்மை மனத்துவைத்துச்
சோல்லாரவாழ்த்தும் மணவாளநாயனார் தோண்டர்துழாம்
எல்லாந்தழைக்க எதிராசலிம்சதியின்றளித்தோன்
புல்லாரவிந்தத்திருத்தாளிரண்டையும் போற்றுகேசே”

என்ற பாசுரத்தை விஜ்ஞாபித்தனர்.

இந்த யதிராஜலிம்சதியின் மாதர்யம் முதலிய குண விசேஷங்களைப் பற்றி அண்ணா
வரவாமுனிசதகத்தில் அருளிச்செய்துள்ள ச்னோகங்கள் இங்கே அதுஸந்தேயம். எம்பெரு
மானுடைய அபராவதார பூதரான மாமுனிகள் தம்மைத்தாமே துதிப்பதுபோலே இந்த
ஸ்கோதாரம் அருளிச் செய்யலாமோ? அதிலும் அளவு கடந்தவாறுகத் தம்முடைய நைச்சியத்
தைப் பேசியிருக்கிறாரே, இது கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். * வேதவேத்யே பரே
பும்ஸி ஜாதே தசாதாத்மஜே * என்கிறபடியே ஸ்ரீராமபிரான் ஸாக்ஷாத் நரராயணவதாரமா
யிருக்கச்செய்தேயும் * ஸஹ பத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத் * இத்தபாதிப்படியே
நாராயணனைத் தொழுதது, ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருவாராதனஞ் செய்துகொண்டிருந்தது முதலி
யனபோல் இவையும் அவதாரங்களுக்குப் பொருந்தியவைகளே என்று பெரியோர் கூறுவர்.

நாயனார்க்குத் திருக்குமாரர் திருவவதாரித்தல்.

அழகிய மணவாள நாயனார் இங்கனே ஆசார்ய பாதந்திராய் வாழ்ந்தருளாநிற்க,
கூடாரன்னவத்தில் சந்திரன் போலே ஒரு திருக்குமாரர் திருவவதாரித்தார். அவர்க்கு இராமானு
சப்பிள்ளை என்று திருநாமமிடும்படி ஆசார்ய நியமனத்தை யடியொற்றி நாயனார் நியமித்
தருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருநாடலங்கரித்தல்.

அப்ரதமகிஷ்ய ஸம்பத்தோடே வாழ்ந்தருளா நின்ற திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திரு
மேனி தளர்ந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுகையிலே விருப்பமுடையராய்,

“உத்தமனேயுலகாரியனே! மற்றோப்பாரையல்லா
வித்தகனே நல்லவேதியனே! வண்முடும்பைமன்னா
சுத்தநன் ஞானியர் நற்றுணையே சுத்தசத்துவனே!
எத்தனைகாலமிருந்துழல்வே னிவ்வுடம்புகொண்டே.”

என்று அதுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் கனவிலே பிள்ளைலோகாசாரியர்
ஸேவை ஸாதித்தருளி “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்று பணிக்க, பிள்ளையும் தேறி
யெழுந்து நித்ய கர்மாதுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு முதலிகளெல்லாரையும் வரவ
ழைத்து “இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே” “வானேற வழிதந்த
வாட்டாற்றான் பணிவகையே, நானேறப் பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகுநெஞ்சே!” என்ற பாசு
ரங்களைப் பரக்க வுபந்யஸித்தருளி, “முதலிகளா! இன்று எம்பெருமான் நம்மை ஆசாரியன்
திருவடிவாரத்திற்கு அழைத்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிரா நின்றான்; இனி நீங்க
ளனைவரும் நம் அழகிய மணவாள நாயனரை (மாமுனிகளை) ஸாமான்யமாகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணி
யிராமல் நம்மிராமானுசனுடைய அபராவதாரமே யிவர் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி இவருடைய

அபிமானத்திலே யொதுங்கி வாழ்விராக” என்று நியமித்தருளி, நாயனாரையும் ஆசார்யபீடத்திலே எழுந்தருளச்செய்து, “வாரீர் குலக்கொழுந்தே! * ஐநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தார மாஸாத்ய ராமம் தசராதாந்மஜம்* என்று ஐநக சக்ரவர்த்தி பாரித்தாய் போலே நானும் உம்மை அண்டைகொண்டு கணக்கப் பாரியாதின்றேன். நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்தாகம் உம்மாரிலே பரம விகாஷணமான பெருமையையும் புகழையும் ப்ராப்தவாகக் கடவது; * ச்ரேயாம்ஸி ஸர்வாண்யதிலுக்ரஜஸ்தே * என்றப்போலே ஒன்றிலும் குறைவில்லாத வுமக்கு இனி நாம் ஆதங்கமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். உன் னத்திலே கிடந்த குறையைப் பண்டிட உமக்குப் பெரி தின்றேன்; அக்குறைநீர் இல்லாததும் நீர் நடந்து வந்தது போலவே இனிவும் உம் பூர்வாசாரப் பிதா கந்த ப்ராசார வாக்ஷினை பொதுபேரக்காக இருந்து வரக்கூடவீர்; உம் ஆதங்கத்தும் ஆசார்யத்தும் துருபிடறாக மனது நூற்று தந்த நில்லாதும் செய்தருளில் விடம் திருவாங்கம் பெரிய பொருளாகவால் நீரும் அவ்விடத்தேறச்சென்று முந்தின அங்கத்திற் போலவே * அனுமயாத் சொபயநனை யடியதுத்துச் செறு கலிலயத் திதிது மறத் தீர்த்தாவிட்டுத் தென்னங்கள் செல்வ முற்றுத் திருத்திவைத்து மறையதனிற் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்து மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்ந்து இந்த ஸீலாவிபூதியை நித்ய விபூதியாகவே ஆங்கிக்கொண்டு போரக் கடவீர்” என்று நாயனாரை நோக்கி நியமித்தருளி, அந்தரம் ஸந்திதிக்கெழுந்தருளிப் பொலிந்துகின்ற பிரானையும் ஆழ்வாரையும் மங்களாசாஸனம் செய்தருளி முதலிகளெல்லாரையும் நாயனார் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் திருமானிகை யேற வெழுந்தருளிப் பிள்ளையுலகா சிரியர் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். நாயனார் தொடக்கமான முதலிகளெல்லாரும் அவர்க்குத் திருவந்நயநாந்தமான சரம கைங்கரியங்களைப்பெருக்க நடத்தினார்கள்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

ஸ்ரீ வானமாமலைஸ்வாமி ஆசார்யத்தல்.

பிறகு நாயனார் ஸ்வாசார்ய நியமநத்தை சிவஸாவலரித்துக்கொண்டு பூர்வாசார்பர்களின் ஸ்ரீஸல்க்குகளையெல்லாம் கண்ட பாடஞ் செய்த வாசோவிதோமாய்க்கிக்கொண்டு ப்ரவரித்த ப்ரபாவராய்த் திருமகியில் எழுந்தருளினருக்கு மதிசயம் போயிப் பலநிசைககளிலிருந்துப் பல மஹான்கள் வந்து நாயனார் திருவடிகளிலே ஆங்கிப்பயிருந்தார். முந்தற முய்னம், வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாநாதிசா பெழுந்தருளியிருந்த அடிகியவாதர் பரம விரக்தியினுலே ஆசரமஸ்விகாரஞ் செய்து ஸ்ரீராமாஹஜ்ஜீயர் என்று திரு நாமம் பெற்று நாயனார் திருவடிகட்கு நிழலுமடிதாழம்போலே மிகவுமனுக்கராய் வந்து சேர்ந்து வாழ்ந்தார். இவர்க்குப் பொன்னடிக்கால் ஜீயர் என்றும் திருநாமம் வழங்குவதது.

நாயனார் நம்பெருமாள்ஸந்திதிக்கெழுந்தருள நியமனம் பெறுதல்.

நாயனார் இங்ஙனமே பற்பல சிஷ்யர்களோடே கூடி வாழ்ந்தருளா நிற்கையில், ஒரு திருவாதிரைத் திருநாளில் கத்யத்ரயம் அதுஸந்தானம் நடைபெறுமளவில் *யாவச்சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* என்று ஸ்ரீ ஸந்தி ப்ரகாசத்திலே ஸ்வாசார்யான திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் நியமநத்தை ஸ்மிரித்தருளி * அராமஞ் ஆழ்ந்த அரங்கத்திலே நித்ய வாஸஞ் செய்துகொண்டு பெரிய பெருமானுடைய மங்களாசாஸனம் பொதுபேரக்காக வாழ்வதிலே திருவுள்ளம் சென்று, ஆழ்வார் திருமுன்பே விடைகொண்டு தொழுது ‘நாயினேன், நம்பெருமாள் ஸந்திதிக்கு விடைகொண்டு அங்கே வந்ததிக்க ஆசார்யநியமனமாகையாலும், “வான் திகழுஞ்சோலை மதிளாங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” என்றெ

அபிமானத்திலே யெனதுங்கி வாழ்விராக” என்று நியமித்தருளி, நாயனாரையும் ஆசார்யபீடத்திலே எழுந்தருளச்செய்து, “வாரீர் குலக்கொழுந்தே! * ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தார மாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று ஜநக சக்ரவர்த்தி பாரித்தாப் போலே நானும் உம்மை அண்டைகொண்டு கணக்கப் பாரியாநின்றேன். நம் முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்தானம் உம்மாலே பரம விலகஷணமான பெருமையையும் புதையுமும் ப்ரபுத்தமாகக் கடவது; * ச்ரேயாம்ஸி ஸர்வாண்யதிஜக்முஷஸ்தே * என்றப்போலே ஒன்றிலுங் குறை யில்லாத வுமக்கு இனி நாம் ஆசாவலிக்கவேண்டுவதொன்றில்லை. என் உள் எத்திலே கிடந்த குறையைப் பண்டே உமக்குப் பேசி நின்றேன்; அக்குறைதீர இன்று காறும் நீர் நடந்து வந்தது போலவே இவிரும் நம் பூர்வாசார்ய திவ்ய க்ரந்த ப்ரவசநாத பவங்களை போதுபோக்காக இருந்து வரக்கடவீர்; நம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஒரு பிட்டுறாக மண்டியுந் து தர்சன கீர்வாஹம் செய்தருளின விடம் திருவாங்கம் பெரிய கோவிலாதலால் நீரும் அவ்விடத்தேறச்சென்று முந்தின அவதாரத்திற் போலவே * அறுசமயச் செடியநனை யடிபறுத்துச் செறு கலிகையச் சிறிது மறக் தீர்ந்துவிட்டுத் தென்னாங்கர் செல்வ முற்றுந் திருத்திவைத்து மறையதனிற் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்து மாறனுகை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்து இந்த லீலாவிபூதியை நித்ய விபூதியாகவே ஆக்கிக்கொண்டு போரக் கடவீர்” என்று நாயனரை நோக்கி நியமித்தருளி, அநந்தரம் ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளிப் பொலிந்துகின்ற பிரானையும் ஆழ்வாரையும் மங்களாசாஸனம் செய்தருளி முதலிகளெல்லாரையும் நாயனார் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் திருமானிகை யேற வெழுந்தருளிப் பிள்ளை யுலகா சிரியர் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிநார். நாயனார் தொடக்கமான முதலிகளெல்லாரும் அவர்க்குத் திருவந்யயநார்தமான சரம கைங்கரியங்களைப்பெருக்க நடத்தினார்கள்.

ஸ்ரீ வானமாமலைஸ்வாமி ஆச்ரயித்தல்.

பிறகு நாயனார் ஸ்வாசார்ய நியமநத்தை கிரஸாவஹித்துக்கொண்டு பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூத்திகளையெல்லாம் கண்ட பாடஞ் செய்து வாசோவிதேயமாக்கிக்கொண்டு ப்ரவலித்த ப்ரபாவராயத் திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கு மதிசயம் கேட்டுப் பலகிசைகளிலிருந்தும் பல மஹான்கள் வந்து நாயனார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்கப்புகுந்தார்கள். முத்தர முன்னம், வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாநாதிகர யெழுந்தருளியிருந்த அழகிய வரதர் பரம விரக்தியினலே ஆச்ரமஸ்விகாரஞ் செய்து ஸ்ரீராமாஹஜ்ஜீயர் என்று திரு நாமம் பெற்று நாயனார் திருவடிகட்கு நிழலுமடிதானம்போலே மிகவுமணுக்கராய் வந்து சேர்ந்து வாழ்ந்தார். இவர்க்குப் பொன்னடிக்கால் ஜீயர் என்றும் திருநாமம் வழங்கிவந்தது.

நாயனார் நம்பெருமாள்ஸந்நிதிக்கெழுந்தருள நியமனம் பெறுதல்.

நாயனார் இங்ஙனமே பற்பல சிஷ்யர்களோடே கூடி வாழ்ந்தருளா நிக்கையில், ஒரு திருவாதிரைத் திருநாளில் கத்யத்ரயம் அதுஸந்தானம் நடைபெறுமளவில் *யாவச்சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* என்கிற ஸ்ரீ ஸூத்தி ப்ரகரணத்திலே ஸ்வாசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் நியமநத்தை ஸ்மரித்தருளி * ஆராமஞ் சூழ்ந்த அரங்கத்திலே நித்ய வாஸஞ் செய்துகொண்டு பெரிய பெருமானுடைய மங்களாசாஸனம் போதுபோக்காக வாழ்வதிலே திருவுள்ளம் சென்று, ஆழ்வார் திருமுன்பே விடைகொண்டு தொழுது ‘நாயினேன், நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்டு அங்கே வர்த்திக்க ஆசார்பநியமனமாகையாலும், “வான் திகழுஞ்சோலை மதிளாங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” என்கிற

படியே தேவரீருடைய அருளிச்செயல்களுக்குப் பரதாநப்ரமேயபூதரான பெரியபெருமானுடைய திருவடிவாரத்திலே வாழ்வது அடியேனுக்கும் ருசித்திருக்கையாலும் அங்கே சென்று வர்த்திக்க நியமனம் தந்தருளவேணும்” என்று பார்த்திங்க, ஆழ்வாரும் ‘செங்கயல்பாய் நீர்த்திரு வாரங்கத்தே சென்று முகில்வண்ணையைய யடைந்து அருள்குடியுய்யக் கடவீர்’ என்று அதுகாஷித்து நியமனம் தந்தருளினார்.

நாயனார் பூரீரங்கயாத்திரை புறப்படுதல்.

ஆழ்வாருடைய அருள்பொலிந்த நியமனம் பெற்ற நாயனார் ‘தென்னரங்கர் சீரரு ளுக்கு இலக்காகப் பெற்றோம்’ என்று திருவுள்ளம் பூரித்து முதலிகளும் தாமுமாகப் புறப் பட்டருளி * மென்னடையன்னம் பார்த்த வினையாடும் வில்லெபுத்து ருறைவான்றன் பொன் னடி காண்பதொரரசையினால் அங்கே யெழுந்தருளி வடபெருங்கோயிலுடையானையும் பெரி யாழ்வாரையும் சூடிக்கொடுத்த கூடர்க்கொடியையும் லேஸித்து, அங்குள்ளாருடைய வேண்டு கோளுக்கிரங்கிச் சிலநாள் அங்கே யெழுந்தருளியிருந்து, அடிபணிந்த அன்பர்கட்கு நல்வார்த் தைகள் பலவுமருளிச்செய்து அங்கு கின்றும் புறப்பட்டு * மாலிருஞ்சோலை மேயமைந்தனை வணங்கத் திருவுள்ளமாய் அங்கேற எழுந்தருளி * சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடுஞ் சீர்ச்சிலம்பாற்றிலே நீராடி, அழகனை மங்களாசாஸனஞ் செய்து அங்கு ஆழ்வான் எழுந்தருளி யிருந்த விடத்திலேயிருந்து பூரீஸூக்ய பாஹுஸ்தவத்தின் ஆழ் பொருள்களை அடியவர்க்கு உபதேசித்தருளி, அங்கு கின்றும் புறப்பட்டு “வனபெருவானகமுய்ய அமாருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மணிசருய்யத், துன்பமிரு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகலபார அமங்கி ழுந் தொண்டர்வாழ, அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுமணியரங்கன் திரு முற்றத்து அடியார் தய்கன், இன்பமிருபெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனேயென்று சொல்லோ இருக்கும்நாளே” என்று இது முதலான பல பாசாங்களையும், * கதாஹம் காவேரீ நுடபரிஸரே * என்பது முதலான ஸ்லோகங்களையும் இவ்வியாயாக அநுஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளிப் பயணகதியிலே, * என்டிசைச் கணங்களு மிறைஞ்சியாடு தீர்த்த நீர் வண்டி. வரத்த சோலை வேலிமன்னு சீரங்கந்தன்னில் * கங்கையிற் புனிதமாய காவிரியையும் “வண்டினமுரலுஞ்சோலை மாசிலிணமா லுஞ் சோலை கொண்டல் மீதணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை” அண்டர்கோனமருஞ்சோலையையும் அணுகி * தென் திருவரங்கம் கோயில் கொண்ட தெய்வ சிகாமணியின் திருவடிவாரம் சேர்ப்பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுலந்து நித்ய கர்மாதாஷ்டா னங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு,

“மாடமாளிகைகுழ் திருவீதியும்
மன்னுசேர் திரிலிங்கமன் வீதியும்
ஆடல்மாற னகளங்கன் வீதியும்
ஆலிநாட னமர்ந்துறை வீதியும்
கூடல்வாழ் குலசேகரன் வீதியும்
குலவுராசமகேந்திரன் வீதியும்
தேதேன்மவன்மாவவன் வீதியும்
தென்னரங்கர் திருவாவரணமே”

என்று சொல்லப்படுகிற திருவிதிகளை யெல்லாம் கண்ணாரக் கண்டு களித்துக்கொண்டு உள்ளே யெழுந்தருளினார்.

படியே தேவரீருடைய அருளிச்செயல்களுக்குப் பரதார்ப்மேயபூதரான பெரியபெருமானுடைய திருவடிவாரத்திலே வாழ்வது அடியேனுக்கும் ருசித்திருக்கையாலும் அங்கே சென்று வர்த்திக்க நியமனம் தந்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, ஆழ்வாரும் 'செங்கயல்பாய் நீர்த்திரு வரங்கத்தே சென்று முகில்வண்ணனடியை யடைந்து அருள்சூடியுய்யக் கடவீர்' என்று அதுகாஷித்து நியமனம் தந்தருளினார்.

நாயனார் பூரீரங்கயாத்திரை புறப்படுதல்.

ஆழ்வாருடைய அருள்பொலிந்த நியமனம் பெற்ற நாயனார் 'தென்னரங்கர் சீரரு ளுக்கு இலக்காகப் பெற்றோம்' என்று திருவுள்ளம் பூரித்து முதலிகளும் தாமுமாகப் புறப் பட்டருளி * மென்னடையன்னம் பார்து விளையாடும் வில்லிபுத்து ருறைவான்றன் பொன் னடி காண்பதோரரசையினால் அங்கே யெழுந்தருளி வடபெருங்கோயிலுடையானையும் பெரி யாழ்வாரையும் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியையும் ஸேவித்து, அங்குள்ளாருடைய வேண்டு கோளுக்கிரங்கிச் சிலநாள் அங்கே யெழுந்தருளியிருந்து, அடிபணிந்த அன்பர்கட்கு நல்வார்த் தைகள் பலவுமருளிச்செய்து அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு * மாலிருஞ்சோலை மேயமைந்தனை வணங்கத் திருவுள்ளமாய் அங்கேற எழுந்தருளி * சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடுஞ் சீர்ச்சிலம்பாற்றிலே நீராடி அழகரை மங்களாசாஸனஞ் செய்து அங்கு ஆழ்வான் எழுந்தருளி யிருந்த விடத்திலேயிருந்து பூரீஸூந்தர பாஹுஸ்தவத்தின் ஆழ் பொருள்களை அடியவர்க்கு உபதேசித்தருளி, அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு "வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யத், துன்பமிரு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகமாளர அசமகி முந் தொண்டர்வாழ, அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுமணியரங்கன் திரு முற்றத்து அடியார் தங்கள், இன்பமிருபெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனேயென்று கொலோ இருக்கும்நாளே" என்று இது முதலான பல பாசரங்களையும், * கதாஹம் காவேரீ தடபரிஸரே * என்பது முதலான ச்வேலாங்களையும் இனிமையாக அதுஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளிப் பயணகதியிலே, * என்ரடிசைச் கணங்களு மிறைஞ்சியாடு தீர்த்த நீர் வண்டி- னரத்த சோலை வேலிமன்னு சீரரங்கந்தன்னில் * கங்கையிற் புனிதமாய காவிரியையும் "வண்டினமுரலுஞ்சோலை மயிலினமாலுஞ் சோலை கொண்டல் மீதணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை அண்டர்கோனமருஞ்சோலையையும் அணுகி * தென் திருவாங்கம் சோயில் கொண்ட தெய்வ சுகாமணியின் திருவடிவாரம் சேர்ப்பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுவந்து நித்ய கர்மாதுஷ்டா னங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு,

“ மாடமாளிகைகுழ் திருவீதியும்
மன்னுசேர் திரிலி்க்ரமன் வீதியும்
ஆடல்மாற னகளங்கன் வீதியும்
ஆலிநாட னமர்ந்துறை வீதியும்
கூடல்வாழ் குலசேகரன் வீதியும்
குலவுராசமகேந்திரன் வீதியும்
தேதேன்மவன்மாவவன் வீதியும்
தென்னரங்கர் திருவாவரணமே ”

என்று சொல்லப்படுகிற திருவிதிகளை யெல்லாம் கண்ணாரக் கண்டு களித்துக்கொண்டு உள்ளே யெழுந்தருளினார்.

அக்காலத்தில் அங்கு அண்ணர் என்கிற ஒரு மஹான் பரவலித்தராக எழுந்தருளியிருந்தார்; நாயனார் அவருடைய திருமாளிகைபெற எழுந்தருளி நிற்க. அவரும் இவருடைய வைபவங்களைப் பண்டே கேட்டிருந்தவராகையாலே இவரை நிதிகண்டாற்போலே கண்டு பல்வகையுபசாரங்களும் செய்து சிறிது வார்த்தையாடினவனவிலே இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்தையை யுணர்ந்து வியந்து அவதார விசேஷமென்று பாதிபத்தி பண்ணி இவர்க்குப் பெருமான் ஸர்வநிதியிலே பல சிறப்புக்களும் செய்கிறீர்கள் கருதி, அப்போது ஸர்க்கிதிக்கு கிரகஹகரா விழுந்த திருமாளிகைத் தபெருமான் பட்டா என்கிற மஹாவீரர்க்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் நாயனார் திருமாளிகையிலே வந்து ஸேவித்துச் சில நல்லார்த்தங்கள் கேட்கப் பெற்றவனவிலே,

“ஸ்ரீமான் ஸ்ரீபாவ்யகாரோஸௌ பூதலே புருத்தித்;
இதி நிச்சித்ய ஸங்குஷ்ய ப்ராவண்ய மதுலம் ததே.”

என்கிறபடியே நாயனரை எம்பெருமானுருடைய புராதனாமாகவே அறியிட்டு பரிசுத பரிபர்ஹபரிச்சத புரஸ்கார விசேஷங்களுடனே ஸர்க்கிதியில் மங்களாசாஸனம் தடைபெறுமானு ஸம்விதானம் செய்து வைத்தார்.

கோயில் மங்களாசாஸனம்.

பலபல பரிவரங்களுடன் ஸர்க்கிதி மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளின நாயனார் முந்தாமுன்னம் எம்பெருமானார் ஸர்க்கிதியிலே விடைசொண்டு ஸேவித்து உடையவர் திருக்கோலத்திலே மிகவும் சடுபட்டு,

இவ்வுலகத் தன்னி லெதிராசர் கொண்டருளும்
எவ்வுருவும் யான்சென்றிஹஞ்சினக்கால்—அவ்வுருவம்
எல்லா மினிதேனு மிவ்வரங்கத்திற்போல
நில்லாதேன் னெஞ்சில் நிறைந்து.

என்கிற பாசரத்தை அங்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, சிறகு ஸபரிவாரான பெரிய பெருமானை அடைவே மங்களாசாஸனஞ்செய்து திருமலை, அமலகுதிபிரான் முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் முதலான ஸ்தோத்ரங்களையும் அதுஸந்தித்துக்கொண்டு நம்பெருமான் திருமுன்பே நிற்க, பெருமானும் நாயனரைக் குளிரக் கடாக்கித் தருளி ‘நமக்ராவாரா நாமே தேடிக்கொண்டோம்; நம்முடைய அவார்த்த ஸபைநாமத்தாம் இன்றே குறையற்ற நாய்த்து’ என்றருளிச் செய்து ஸகல வரிசைகளும் ப்ரஸாதித்தருள, நாயனாரும் பெற்றுக் குநார்த்தாய், “பெரியார்ச் சாட்டப்பட்டகால் பெறுதபயன் பெறுமானு” என்று அண்ணர் விஷயத்திலும் பட்டர் விஷயத்திலும் க்ருதந்தருதானஸர்நாதம் பண்ணிப் பெருவகையோடே திருமாளிகைக் கெழுந்தருளினார்.

பின்பு பிள்ளையுலகாகிரியர் திருமாளிகையை நோக்கி எழுந்தருளி வாசலிலே தண்டன் ஸபர்ப்பித்து “ரஹஸ்யம் வினோதமண” என்று அவ்விடத்து மகன் பற்றை மிகவும் ஆழிந்து, நாடோறும் அங்கேறவெழுந்தருளி ரஹஸ்யச்சக்தி ப்ராவகத்தியம் செய்துசொன்னே, “மஹக்ஷுத்தமயார் கமயாமாஸைஷ ரங்கிணம் ஸமயா, எங்கிறபடியே ஆனந்த மயமாகப் பொழுது போக்கி வந்தார்.

அக்காலத்தில் அங்கு அண்ணர் என்கிற ஒரு மஹான் ப்ரலித்தராக எழுந்தருளியிருந்தார்; நாயனார் அவருடைய திருமானிகையேற எழுந்தருளி நிற்க. அவரும் இவருடைய வைபவங்களைப் பண்டே கேட்டிருந்தவராகையாலே இவரை நிதிகண்டாற்போலே கண்டு பல்வகையுபசாரங்களும் செய்து சிறிது வார்த்தைபாடினவளவிலே இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவத்தை யுணர்ந்து வியந்து அவதார விசேஷமென்று பாதிபத்தி பண்ணி இவர்க்குப் பெருமான் ஸர்வநிதியிலே பல சிறப்புக்களும் செய்கிக்கக் கருதி, அப்போது ஸந்திதிக்கு நிர்வாஹகரா யிருந்த திருமலைத்த பெருமான் பட்டர் என்கிற மஹேயர்க்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் நாயனார் திருவடிகளிலே வந்து ஸேவித்துச் சில நல்வார்த்தைகள் கேட்கப் பெற்றவளவிலே,

“ஸ்ரீமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரோஸௌ பூதலே புருத்தித;
இதி நிச்சித்ய ஸந்துஷ்ய ப்ராவண்ய மதுலம் ததே.”

என்கிறபடியே நாயனரை எம்பெருமானுடைய புரவதாரமாகவே அறுதியிட்டு பரிஜந பரிபஹ்பரிச்சத புரஸ்கார விசேஷங்களுடனே ஸந்திதியில் மங்களாசாஸனம் நடைபெறுமாறு ஸம்விதாநம் செய்து வைத்தார்.

கோயில் மங்களாசாஸனம்.

பலபல பரிவாரங்களுடன் ஸந்திதி மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளின நாயனார் முந்தறமுன்னம் எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே விடைகொண்டு ஸேவித்து உடையவர் திருக்கோலத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டு,

இவ்வுலகத் தன்னி லேதிராசர் கொண்டருளும்
எவ்வுருவும் யான்சென்றிறைஞ்சினக்கால்—அவ்வுருவும்
எல்லா மினிதேனு மிவ்வரங்கத்திற்போல
நில்லாதேன் னெஞ்சில் நிறைந்து.

என்கிற பாசுரத்தை அங்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, பிறகு ஸபரிவாரரான பெரிய பெருமானை அடைவே மங்களாசாஸனஞ்செய்து திருமலை, அமலனாதிபிரான் முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் முதலான ஸ்தோத்ரங்களையும் அதுஸந்தித்துக்கொண்டு நம்பெருமான் திருமுன்பே நிற்க, பெருமானும் நாயனரைக் குளிரக் கடாகூறித் தருளி ‘நமக்ராவாரை நாமே தேடிக்கொண்டோம்; நம்முடைய அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம் இன்றே குறையற்ற தாய்த்து’ என்றருளிச் செய்து ஸகல வரிசைகளும் ப்ராஸாதித்தருள, நாயனரும் பெற்றுக் குருதார்த்தராய், “பெரியார்க் காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன் பெறுமாறு” என்று அண்ணர் விஷயத்திலும் பட்டர் விஷயத்திலும் க்ருதஜ்ஞதானஸந்தாநம் பண்ணிப் பேருவகையோடே திருமானிகைக் கெழுந்தருளினார்.

பின்பு பிள்ளையுலகாசிரியர் திருமானிகையை கோக்கி யெழுந்தருளி வாசலிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து “ரஹஸ்யம் வினோதமண” என்று அவ்விடத்து மண் பற்றை மிகவும் ஆகரித்து, நாடோறும் அங்கேறவெழுந்தருளி ரஹஸ்யகர்த்த ப்ரவசநா திகள் செய்துகொண்டு, “ஸமயாந் ஆநந்தமயாந் கமயாமாஸைஷ ரங்கிணம் ஸமயா, என்கிறபடியே ஆனந்த மயமாகப் பொழுது போக்கி வந்தார்.

நாயனார் திவ்யதேச யாத்திரை யெழுந்தருளல்.

இங்ஙனே சிலநாள் சென்றவாறே, சோழநாடு நடுநாடு தொண்டை நாடுகளிலுள்ள திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின நாயனார் பெரியபெருமாள் பாடே சென்று நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டருளினார். வழியடைவிலே ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் ஸேவித்துக்கொண்டு வருமளவிலே திருமலையில் திருவேங்கட முடையானுக்குப் புரட்டாசித் திருநாள் அணித்தென்றறிந்து அங்கேற வெழுந்தருளித் திருமலையப்பனுடைய ஒப்புயர்வற்ற ஸத்காரங்களையும் வழித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலுக்கெழுந்தருளினார்.

பேரருளாளன் மங்களாசாஸனம்.

பிறகு பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசங்களையும் அடைவே ஸேவித்து, பெருந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளனது வடிவழகில் மிகவு மீடுபட்டு ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம் என்கிற மங்கள ஸ்துதியை அடியவர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி அருளிச் செய்தார். அன்றியும், பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்களையும் சேர அநுஸந்தித்து இரண்டுச் சிலாகமருளிச் செய்ததாகவும் பெரியோர் வழங்குவர்.

நாயனார் ஸ்ரீபாஷ்யமதிகரித்தல்.

ஸ்வாமி தாம் அவதார விசேஷ பாயுத்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ பூர்த்தியை யுடையவராயிருக்கச் செய்தேயும், இந் நிலவுலகின் கட்டளைக் கிணங்கவும், ஸ்வாசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் நியமனத்திற்குச் சேரவும் ஓர் ஆசார்ய ஹைகத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அதிபாக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி, அப்போது பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளி யிருந்தவரும் ஸதஸம்பரதாய சுத்தி வாயந்தவருமான கிடாம்பி நாயனார் என்கிற ஸ்வாமியின் ஸந்திதியிலே [முற்றின் அவதாரத்திலே தாமே அருளிச் செய்ததான] ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை ஸேவிக்க எம்பெருமானுடைய நியமனம் பெற விரும்பி, ஒரு திருநன்னூலில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர்க்கு எழுந்தருளினார். அங்கே விடுதியாகப் பல பாசரங்கள் அருளிச் செய்தவையுண்டு; அவற்றுள் சில வருமாறு:—

“இதுவோ பெரும்பூதூர் இங்கே பிறந்தோ
எதிராச ரெம்மிடரைத் தீர்த்தார்—இதுவோதான்
தேங்கும் பொருநல் திருநகரிக் கோப்பான
ஒங்கு புகழுடைய லூர்.”
“எந்தை யெதிராசர் எம்மை யெடுத்தளிக்க
வந்த பெரும்பூதூரில் வந்தோமோ—சிந்தை
மருளோ தேருளோ மகிழ்மலை மார்வ
னருளோ லிப்பெற்றுக் கடி.”

இத்தியாதிகள்.

அங்கே எம்பெருமானாரைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று மீண்டும் கச்சிப்பதியேற வெழுந்தருளிக் கிடாம்பி நாயனார் பக்கல் ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவித்துத் தலைக்கட்டின வளவிலே, சில மஹான்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவிக்க விருப்பங்கொண்டு மிகவும் பார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் திருவுள்ளமுக்கத்தருளி ஸ்ரீயதேசத்தகாரி பெம்பெருமான் ஸந்திதி

யிலே ஒரு ஸம்வதஸ்ரம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ராக்ஷாக் செய்தருளினார். [இது பத்
றியே திருவெஃகாவில் மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியான முத்திரையோடு ஸைவை ஸாதித்
தருளும்படியென்று பெரியார் பலிப்பது]

நாயனருடைய வாகை சாஸ்த்ர பரங்கதந்தவம்.

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஆதிகரிக்கிற காலத்திலும் கிஷ்யங்களுக்கு அநாத ப்ரஸன்னம்
செய்தருளுங் காலத்திலும் தம்முடைய ப்ரஸாதிப்பாட்டினி ஸைவ சாஸ்த்ர ப்ரஸன்ன பரீ ணத்
வத்தைப் பல முகமாக ப்ரஸாதிப்பித்தருளினார். தந்த மீடாம்பலாதிக்கில் பாண்டிந்யம் பெற்ற
வர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் ப்ரஸன்னி ணம் ஸ்வாசிரியத்து அமைந்திருந்த பாண்டிந்ய
ப்ரஸாதம் பாம விலகலாமென்பது ஸ்வாமி சிட்டபுரமின் வியாக்கியானங்களில் அஷ்டாத்
தொடும் அக்ஷிப்பிடமாக விளங்கும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸலங்கதியும் சாஸ்த்ராத்ர ஸபமே வடி
கொடுத்த தென்னலாம்படியும், “அப்பமே தன்னலிசே சோதேயநத் செய்யும்” என்கிற
விடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளுகிற காலத்தில் இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது.
இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது!” என்று விவாதிப்படியும் அமைந்திருக்கையாலே இவ
ருடைய ஸர்வதோமுடிமான ப்ரண்டிதம் வேறென்றும் காண்கிலைத் தாத கொன்று. “செந்
தமிழும் வடகலையும் திகழ்க்க நாவர்” என்கிற திருமங்கலாபாற்காசுருநிச் செயலுக்கு முன்மே
இலக்காக விளங்கினவர் கடல் குழந்தா இம்மண்ணுலகில் இஃது வாய்க்கி விரேஷ மொன்றி
யென்னைத் தட்டில்லை.

நாயனார் கோயில் சென்று செய்தல்.

இங்ங்லாம் கச்சிப்பதியிலே ஒரு ஸம்வதஸ்ரம் எழுந்தருளியிருந்து அடிபார்க்கீர் வாழ்
வித்தருளி மீண்டும் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் சென்று சேர்ந்த நாயனார், அவ்விடத்திலே
* பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதத் தோதாமேயாங்கின்ற வெம்
பெருமானுன செங்கோலுடைய திருவாங்கச்செல்வனுருடைய விசேஷ வடாஷத்திற்கு இலக்
காகி * வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யத் துன்பயிகு
துயாகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம் வளர அகமகிழூர் நொண்டர் வாழ அர்த்த விசேஷங்களை
அடியவர்களுக்கு அதுகரவியித்தருளா கின்றனொன்று “இருமப்பொழுதேத்தி யெல்லை
யில்லாத் தொன்னெறிக்கண் லிலைகின்ற நொண்டர்.” என்கிற வ்யபதேச விபூஷிதாய் ஸீலா
விபூதியை நித்ய விபூதியாக்கிக்கொண்டு விளங்கி வந்தார்.

நாயனார் ஆசிரமஸ்வீகாரம் செய்தருளல்.

அக்காலத்தில், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞானிகள் பலிருந்தமையால் அடிக்கடி ஆசௌச ப்ரஸந்
கம் நோர்ந்து காந்த கால் சேஷபத்திற்கும் பெருமானுடைய மங்கலாசாஸனத்திற்கும் இடைபூது
வினைந்துவந்தது கண்டு க்ருஹஸ்தாச்சரமத்திலே வெறுப்புண்டாகி உத்தமாச்சரமஸ்வீகாரம்
செய்தருளத் திருவுள்ளமாய், அப்போது கோயிலிலே ஸ்ரீ சடகோப ச்ரீயரென்று ப்ரஸித்தராய்
ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையாறிருந்த மஹரீயர் ப்ரஸலிலே துரியாச்சரமம் ஸ்வீ
கரித்து நம்பெருமானை மங்கலாசாஸனம் செய்யச் சென்று கின்றவானிலே, பெருமானும்
இவரை ஆதரித்தருளித் தம்முடைய திருநாமத்தையே இவர்க்கு ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய
மணவாளமாமுனிகள் என்திட்டு] ஸைவ மரியாதைச் சிறப்புகளையும் செய்வித்து * யாவச்சரீர
பாதம் அற்றைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * என்று எம்பெருமானுக்குப் போலே சியமனம்
நந்தருளி, பல்லவராயன் மடத்தையும் ஸ்வாமிக்குப் பரிசாக ப்ரஸாதித்து அனைத்தும் கொந்
துப் பரிகரங்களுடனே போகவிட்டருள, அழகிய மணவாள மாமுனிகளான நாயனார் பெரு

யிலே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ பாவ்ய ப்ரவசனம் செய்தருளினார். [இது பற்றியே திருவெஃகாவில் மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியான முத்திரையோடு ஸேவை ஸாதித்தருளும்படியென்று பெரியார் பணிப்பது]

நாயனாருடைய ஸகல சாஸ்த்ர பாரங்கதத்வம்.

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீ பாவ்யம் அதிகரிக்கிற காலத்திலும் சிஷ்யர்களுக்கு அதை ப்ரவசனம் செய்தருளும் காலத்திலும் தம்முடைய ந்யாயமீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்த்ர பாராவார பாரீனத்வத்தைப் பல முகமாக ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். தாக்க மீமாம்ஸாதிகளில் பாண்டித்யம் பெற்றவர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் உளரெனினும் ஸ்வாமிநமக்கு அமைந்திருந்த பாண்டித்ய ப்ரதர்ஷம் பரம விலகூணமென்பது ஸ்வாமி யிட்டருளின வியாக்கியானங்களில் அகூஷந் தோறும் அதிஸ்புடமாக விளங்கும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்தியும் சாஸ்த்ரார்த்த ஸாரமே வடிவெடுத்த தென்னலாம்படியும், “அம்பாமே தண்ணீரே சோதேயநஞ் செய்யும்” என்கிற விடத்திற்கு வியாக்யானஞ் செய்தருளுகிற கணக்கிலே ‘இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது! இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது!’ என்று வியக்கும்படியும் அமைந்திருக்கையாலே இவருடைய ஸர்வதோமுகமான பாண்டித்யம் வேறெங்குங் காணக்கிடைக்காத தொன்று. “செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவர்” என்கிற திருமன்னையாழ்வாரருளிச் செயலுக்கு முக்கிய இலக்காக விளங்கினவர் கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணிலகில் இந்த வ்யக்தி விசேஷ மொன்றே யென்னத் தட்டில்லை.

நாயனார் கோயில் சென்று சேர்ந்தல்.

இங்ஙனம் கச்சிப்பதியிலே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்களை வாழ்வித்தருளி மீண்டும் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் சென்று சேர்ந்த நாயனார், அவ்விடத்திலே * பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் வின்னுலகும் அங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமானை செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனானுடைய விசேஷ கடாசூத்திற்கு இலக்காகி * வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்யத் துன்பமிகு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம் வளர அகமகிமுந் தொண்டர் வாழ அர்த்த விசேஷங்களை அடியவர்களுக்கு அதுகூறலித்தருளா நின்றுகொண்டு “இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்.” என்கிற வ்யபதேச விபூஷிதராய் ஸீலா விபூதியை நித்ய விபூதியாக்கிக்கொண்டு விளங்கி வந்தார்.

நாயனார் ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளல்.

அக்காலத்தில், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞாதிகள் பலரிருந்தமையால் அடிக்கடி ஆசௌச ப்ரஸங்கம் நேர்ந்து கார்த கால சேஷபத்திற்கும் பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்திற்கும் இடையூறு விளைந்துவந்தது கண்டு க்ருஹஸ்தாச்ச்ரமத்திலே வெறுப்புண்டாகி உத்தமாச்ச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளத் திருவுள்ளமாய், அப்போது கோயிலிலே ஸ்ரீ சடகோப ஜீயரென்று ப்ரவரித்தராய் ஞானமனுட்டான மினைவ நன்றாகவே யுடையாயிருந்த மஹரீயர் பக்கலிலே துரியாச்ச்ரமம் ஸ்லீகரித்து நம்பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்யச் சென்று நின்றவனவிலே, பெருமானும் இவரை ஆதரித்தருளித் தம்முடைய திருநாமத்தையே இவர்க்கு ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய மணவாளமாமுனிகள் என்றிட்டு] ஸகல மரியாதைச் சிறப்புகளையும் செய்வித்து * யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * என்று எம்பெருமானார்க்குப் போலே நியமனம் தந்தருளி, பல்லவராயன் மடத்தையும் ஸ்வாமிக்குப் பரிசாக ப்ரஸாதித்து அனைத்துக் கொத்துப் பரிகாங்களுடனே போகவிட்டருள, அழகிய மணவாள மாமுனிகளான நாயனார் பெரு

மாமுனைய திருவருள் நிரம்பிய நியமனத்தைச் சிரஸா வஹித்து மடமேற எழுந்தருளி அழகிய மணவாளனுடைய அருட்பெருக்குக்கு அதிமாந்ரம் உகந்து போந்தார். அக்காலத்திலே மாமுனிகளின் அப்ரதிமவைபவம் தேசமெல்லாம் பரந்து திகழ, உலகம் நிறைந்த புகழாளரான மாமுனிகளின் திருவடிவாரத்திலே பலதிசைகளில் நின்றும் பலர் வந்து ஆச்ரயித்து, ஸ்ரீமந்ராதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூருவாசாரியர்களை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைதீர அல்லாசிரியர்களனைவரும் இங்கனே ஒரு திருக்கோலமாக வடிவெடுத்து ஸேவை தந்தருள்வதாக அறுதியிட்டு க்ருதாந்ரக்கர்களாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

திருமலையாழ்வார் திருமண்டபம் அமைத்தல்.

மாமுனிகள், தம்முடைய மடத்தில் ஒரு புகுதியை ஸ்வாசார்யரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளையின் திருநாமத்தினால் காலசேஷப கூடமாக அமைத்தருளி, அதில், “முன்னவராய் நம் குரவர் மொழிகள் உள்ளப்பெற்றோம்” என்று (ஆர்த்தியில்) தாமே அருளிச்செய்தபடி பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை சிஷ்ய வந்தர்களுக்கு ப்ரவானம் செய்தருளி வந்தார். * அது ஸ்ரீசைல நாதாரய நாமநி ஸ்ரீமதிமண்டபம்” என்று தொடங்கி எதும்பியப்பாவாலும் திரசர்யையில் இது அதுஸந்திக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருநாமத்தில் திருமலையாழ்வாரென்று அமைத்த திருமண்டபத்தினால், பின்னா ஸ்வாசார்யர் திருமாளிகையில் நின்றும் “ரஹஸ்யம் வினந்த மண்” என்று விஸேஷணமாக நிறப்புப் பெற்ற திருமண்ணைக் கொணர்ந்து காலசேஷப ஸ்தலத்திற்குக் காப்பிடுவித்து அந்நிலை, குருகுல மாலமாகவே எண்ணி யெழுந்தருளியிருந்து முமுக்ஷுக்களுக்கு அருமருந்தான வற்றை அடிபணிந்ரவர்களுக்கு அருளிச் செய்யாந்ரது கொண்டு எண்டிசையும் புகழோங்க வாழ்ந்து வந்தார்.

பட்டர்பிரான் ஜீயர் வந்து ஆச்ரயித்தல்.

இப்படி கடந்து போருக்காலத்திலே ‘கோவிந்த தாஸரப்பன்’ என்று திருநாமமுடைய பட்டர்பிரான் ஜீயர் வந்து மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து எம்பெருமானார் திறத்தில் எம்பார்போலே இறையுமகலில்லாதே பாதச் சாயை போலே யிருந்து பிரியாவடிமை செய்து வந்தார். அடியார்கட்குச் ‘சேமவைப்பாக மாமுனிகள் அருளிச் செய்யும் அர்த்த விசேஷங்கள் அனைத்துலகும் பரவ, நாடோறும் பலபல மஹான்கள் வந்து திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று, உபய விபூதியிலும் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத மஹாசார்யர் இவரொருவரே யென்று அறுதியிட்டு அதுஸந்தித்துப் போந்தார்கள்.

கோவில் கந்தாடையண்ணன் ஆச்ரயித்தல்.

கோயிலில் ஆசார்ய புருஷர்களில் ஒருவராக விளங்கி நின்ற கந்தாடையண்ணனும் மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு ஸர்வஸ்வம் என்று நிச்சயித்துப் பெரிய பெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று பைரிகராய் வந்து “காதம்பலவும் திரிதழன்மேற்கு” அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை, உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோ ருயிர்ப்பியம் எனக்குக் காண்கின்றிலேன்” என்று அதுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம் போலே விழுந்த மாமுனிகளின் பரிபூர்ணமான திருவருளைப் பெற்று, அந்நாள் தொடங்கி அவரது திருவடிகளையே பழுக்க ஸேவித்துக் கொண்டு அந்ருக்கைக்கு அந்தரங்காயிருந்தார்.

யிலே ஒரு ஸம்வதஸ்ரம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரஸங்கம் செய்தருளினார். [இது பத்
றியே திருவெல்காவில் மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியான முத்திரையோடு ஸேவை ஸாதித்
தருளும்படியென்று பெரியார் பணிப்பது]

நாயனாருடைய ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரபங்கத்வம்.

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஆதிகரித்த காலத்திலும் கிஷ்யர்களுக்கு அதை ப்ரஸகனம்
செய்தருளும் காலத்திலும் தம்முடைய ப்ரஸங்கப் ப்ரஸங்கினை ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரஸகனம் ப்ரஸகந்
வத்தைப் பல முகமாக ப்ரஸகிப்பித்தருளினார். தந்த மீடாமலாதிதிகளில் ப்ரஸங்கத்வம் பெற்ற
வர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் ப்ரஸகனம் ஸகலபிஷயத்து அமைந்திருந்த ப்ரஸங்கத்வ
ப்ரஸகனம் ப்ரம் விலகலாமென்பது ஸ்வாமி கிட்டையுறியின் வியாக்கியானங்களில் அமையத்
தோறும் அகிஸ்புடமாக விளங்கும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்தியும் சாஸ்த்ரார்த்த ஸம்பரே வடி
வெடுத்த தென்னலாம்படியும், “அப்பமே தன்னரிசே சோதேயநஞ் செய்யும்” என்கிற
விடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளுகிற கணங்கிலை “இஹே ஓணேதேயோ இவர் கற்றது
இஹே ஓணேதேயோ இவர் கற்றது!” என்று வியாக்கிப்படியும் அமைந்திருக்கையாலே இவ
ருடைய ஸ்வதேச முகமான ப்ரஸங்கத்வம் வேறென்றும் காண்கிலைத்தாத தொன்று. “செந்
தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவர்” என்கிற திருமல்லாபாழ்வாசாரியர் செய்தருள்கு முக்கிய
இலக்காக விளங்கினவர் கடல் குழந்த இம்மண்ணுலகில் தீர்த கயத்தி விரேதெ கொண்டு
யென்றத் தட்டிலலை.

நாயனார் கோயில் கொன்று சேர்தல்.

இங்ஙனம் கச்சிப்பதியிலே ஒரு ஸம்வதஸ்ரம் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்களை வாழ்
வித்தருளி மீண்டும் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் சென்று சேர்ந்த நாயனார், அவ்விடத்திலே
* பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுத் சோராமேயாள்கின்ற லொம்
பெருமானான செங்கோலுடைய திருவாங்கச்செல்வனுருடைய விசேஷ கடாஷத்திற்கு இலக்
காகி * வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்யத் துன்பமிகு
துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம் வளா அகமகிழ்ந்த தொண்டர் வாழ அர்த்த விசேஷங்களை
அடியவர்களுக்கு அதுகரஹித்தருளா நின்றுகொண்டு “இருமூப்பொழுதேத்தி யெல்லை
யில்லாத தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்.” என்கிற வ்யபதேச விபூஷிதராய் லீலா
விபூதியை நிய் விபூதியாக்கிக்கொண்டு விளங்கி வந்தார்.

நாயனார் ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளல்.

அங்காலத்தில், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞாநிகள் பலிருந்தமையால் அடிக்கடி ஆசௌச ப்ரஸங்
கம் நேர்ந்து கார்த்த கால கேஷபத்திற்கும் பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்திற்கும் இடையூறு
விளைந்துவந்தது கண்டு க்ருஹஸ்தாச்சரமத்திலே வெறுப்புண்டாகி உத்தமாச்சரமஸ்வீகாரம்
செய்தருளத் திருவுள்ளமாய், அப்போது கோயிலிலே ஸ்ரீ சட கோப ஸீயரென்று ப்ரஸித்தராய்
ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையாசரிருந்த மஹியர் பங்கலிலே குரீயாச்சரமம் ஸவீ
கரித்து நம்பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்யச் சென்று நின்றவனவிலே, பெருமானும்
இவரை ஆதரித்தருளித் தம்முடைய திருநாமத்தையே இவர்க்கு ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய
மணவாளமாமுனிகள் என்றிட்டு] ஸகல மரியாதைச் சிறப்புகளையும் செய்கித்து * யாவச்சீர
பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * என்று எம்பெருமானார்க்குப் போலே நியமனம்
தந்தருளி, பல்லவராயன் மடத்தையும் ஸ்வாமிக்குப் பரிசாக ப்ரஸாதித்து அனைத்துக் கோத்
துப் பரிசுங்களுடனே போகவிட்டருள, அழகிய மணவாள மாமுனிகளான நாயனார் பெரு

யிலே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரவசனம் செய்தருளினார். [இது பற்றியே திருவெஃகாவில் மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியான முத்திரையோடு ஸேவை ஸாதித்தருளும்படியென்று பெரியார் பணிப்பது]

நாயனாருடைய ஸகல சாஸ்த்ர பாரங்கதத்வம்.

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் அதிகரிக்கிற காலத்திலும் சிஷ்யர்களுக்கு அதை ப்ரவசனம் செய்தருளுங் காலத்திலும் தம்முடைய ந்யாயமீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்த்ர பாராவர பாரீனத்வத்தைப் பல முகமாக ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். தாக்க மீமாம்ஸாதிகளில் பாண்டித்யம் பெற்றவர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் உளரெனிலும் ஸ்வாமிதமக்கு அமைந்திருந்த பாண்டித்ய ப்ரபாஷம் பரம விலக்ஷணமென்பது ஸ்வாமி யிட்டருளின வியாக்கியானங்களில் அக்ஷரத் தோறும் அதிஸ்புடமாக விளங்கும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்தியும் சாஸ்த்ரார்த்த ஸாரமேவடிவெடுத்த தென்னலாம்படியும், “அம்பாமே தண்ணிரே சோநேயறஞ் செய்யும்” என்கிற விடத்திற்கு வியாக்யானஞ் செய்தருளுகிற கணக்கிலே ‘இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது! இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது!’ என்று வியக்கும்படியும் அமைந்திருக்கையாலே இவருடைய ஸர்வதோமுகமான பாண்டித்யம் வேறெங்குங் காணக்கிடைக்காத தொன்று. “செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவர்” என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலுக்கு முக்கிய இலக்காக விளங்கினவர் கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணிலகில் இந்த வ்யக்தி விசேஷ மொன்றே யென்னத் தட்டில்லை.

நாயனார் கோயில் சென்று சேர்தல்.

இங்ஙனம் கச்சிப்பதியிலே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்களை வாழ்வித்தருளி மீண்டும் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் சென்று சேர்ந்த நாயனார், அவ்விடத்திலே * பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமானை செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனாருடைய விசேஷ கடாஷத்திற்கு இலக்காகி * வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்யத் துன்பமிகு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம் வளர அகமகிழார் தொண்டர் வாழ அர்த்த விசேஷங்களை அடியவர்களுக்கு அருகரஹித்தருளா நின்றுகொண்டு “இருமூப்பொழுதேத்தி யெல்லை யில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்,” என்கிற வ்யபதேச விபூஷிதராய் ஸீலா விபூதியை நிய்ய விபூதியா க்கிக்கொண்டு விளங்கி வந்தார்.

நாயனார் ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளல்.

அக்காலத்தில், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞாதிகள் பலரிருந்தமையால் அடிக்கடி ஆசௌச ப்ரஸங்கம் நேர்ந்து க்ரந்த கால சேஷபத்திற்கும் பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்திற்கும் இடைபூறு விளைந்துவந்தது கண்டு க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலே வெறுப்புண்டாகி உத்தமாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளத் திருவுள்ளமாய், அப்போது கோயிலிலே ஸ்ரீ சடகோப ஜீயரென்று ப்ரஸித்தராய் ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையாசிரிசுந்த மஹரீயர் பக்கலிலே தூரியாச்ரமம் ஸ்லீகரித்து நம்பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்யச் சென்று நின்றவாவினிலே, பெருமானும் இவரை ஆதரித்தருளின தம்முடைய திருநாமத்தையே இவர்க்கு ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய மணவாளமாமுனிகள் என்றிட்டிடு] ஸகல மரியாதைச் சிறப்புகளையும் செய்வித்து * யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * என்று எம்பெருமானார்க்குப் போலே நியமனம் தந்தருளி, பல்லவராயன் மடத்தையும் ஸ்வாமிக்குப் பரிசாக ப்ரஸாதித்து அனைத்துக் கொத்துப் பரிகரங்களுடனே போகவிட்டருள, அழகிய மணவாள மாமுனிகளான நாயனார் பெரு

மாளுடைய திருவருள் கிரம்பிய நியமனத்தைச் சிரஸா வஹித்து மடமேற எழுந்தருளி அழகிய மணவாளனுடைய அருட்பெருக்குக்கு அதிமாத்ரம் உகந்து போந்தார். அக்காலத்திலே மாமுனிகளின் அப்ரகிமவைபவம் தேசமெல்லாம் பரந்து திகழ, உலகம் நிறைந்த புகழாளரான மாமுனிகளின் திருவடிவாரத்திலே பல்திசைகளில் நின்றும் பலர் வந்து ஆசிரயித்து, ஸ்ரீமநாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூருவாசாரியர்களை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைதீர அவ்வாசாரியர்களேவரும் இங்ஙனே ஒரு திருக்கோலமாக வடிவெடுத்து ஸேவைசுந்தருள்வதாக அறுதியிட்டு கருதார்த்தர்களாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

திருமலையாழ்வார் திருமண்டபம் அமைத்தல்.

மாமுனிகள், தமமுடைய மடத்தில் ஒரு பகுதியை ஸ்வாசார்யரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளையின் திருநாமத்தினால் காலசேஷபு கூடமாக அமைத்தருளி, அதில், “முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகள் உள்ளப்பெற்றோம்” என்று (ஆர்த்தியில்) தாமே அருளிச்செய்தபடி பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை கிஷ்க வந்தர்களுக்கு பாவாணம் செய்தருளி வந்தார். * அது ஸ்ரீசைல நாதார்ய நாமநி ஸ்ரீமதிமண்டபம் என்று தொடங்கி எதும்பியப்பாலாலும் திருச்சரையிலும் இது அதுஸந்திக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருவாய்மொழி திருமலையாழ்வாரை என்று அமைத்த திருமண்டபத்திலே, மிகுந்த பூர்வாசார்ய திருமாளிகையில் நின்றும் “ரஹஸ்யம் விளந்த மண்” என்று விலகலாடாது சிறப்புப் பெற்ற திருமண்ணைக் கொணர்ந்து காலசேஷபுஸ்தலத்திற்குக் காப்பிடுவிந்து அந்நிலத்தினால் குறுகுல வாஸமாகவே எண்ணி யெழுந்தருளியிருந்து முழுசுஷ்டங்களுக்கு அருமருந்தான வற்றை அடிபணிந்தவர்களுக்கு அருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு என்டிசையும் புகழோங்க வாழ்ந்து வந்தார்.

பட்டர்பிரான் ஜீயர் வந்து ஆசிரயித்தல்.

இப்படி நடந்து போருங்காலத்திலே ‘கோவிந்த தாஸரப்பன்’ என்று திருநாமமுடைய பட்டர்பிரான் ஜீயர் வந்து மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே ஆசிரயித்து எம்பெருமானார் திறத்தில் எம்பார்போலே இறையுமகலகில்லாதே பாநச் சாயை போலே யிருந்து பிரியாவடிமை செய்து வந்தார். அடியார்கட்குச் ‘சேமனைப்பாக மாமுனிகள் அருளிச் செய்யும் அர்த்த விசேஷங்கள் அனைத்துலகும் பரவ, நாடோறும் பலபல மஹான்கள் வந்து திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று, உபய விபூதியிலும் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத மஹாசார்யர் இவரொருவரே யென்று அறுதியிட்டு அதுஸந்தித்துப் போந்தார்கள்.

கோவில் கந்தாடையண்ணன் ஆசிரயித்தல்.

கோயிலில் ஆசார்ய புருஷர்களில் ஒருவராக விளங்கி நின்ற கந்தாடையண்ணனும் மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு ஸர்வஸ்வம் என்று நிச்சயித்துப் பெரிய பெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று ஸபரிகரராய் வந்து “காதம்பலவும் திரிதழன்மேற்கு அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை, உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோ ருயிர்ப்பியல் நானெங்குநி காண்கின்றிலேன்” என்று அதுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம் போலே யெழுந்த மாமுனிகளின் பரிபூர்ணமான திருவருளைப் பெற்று, அந்நான் தொடங்கி அவரது திருவடிகளையே பழுக்க ஸேவித்துக் கொண்டு அந்நுத்தைக்கு அந்தரங்கராயிருந்தார்.

வேடல் அப்பையை வாவழைத்தல்.

இப்படியிருக்கையில், மாயாநாதியான ஒரு பண்டிதன் எட்டேசரத்தில் நின்றும் அங்கு வந்து, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்முத்தியையும் மாமுனிகளின் மஹிமையையும்பற்றிப் பொறுக்க மாட்டாத அஸம்பாவேசத்தாலே செருக்குமிக்கு அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அதிகேஷித்துக் கொண்டு 'வல்லீராகில் என்னை வென்று வந்தநாந்தத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்வீர்' என்று சொல்லி ஒரு தூதுவனை மாமுனிகள் பங்கில் வாசிட்டான். அந்த மாயா வாதியானவன் முன்பு 'வேடல் அப்பை' என்னும் ஸ்வாமியின் சிஷ்யனாய் வைஷ்ணவோத்தமனாயிருந்து ஸஹவாஸ தோஷந்தாலே டெட்டு மாரிமதந்திற் புருந்தவனாகலால் ஆளுபதிசுனை அவன் முன்னே போய் நிற்கவும், திவ்யஸூக்தி ஸுதாஸ்வாதந்தை விட்டுக் கருவிலே திருவிலாத அவனோடே வாது செய்யவும் விரும்பாத மாமுனிகள் வாதால் வம்சத்தவரான அந்த வேடல்அப்பையைக் கொண்டே அவன் செருக்கை மாட்டிக் திருவுள்ளம்பற்றி வேடலின் நின்றும் அவரை வரவழைந்து வாத யுக்தந்திற்குப் போக விட, இவ்வகனே தனது ஆசாரியரே வாதம் நிகழ்த்த வந்து விட்டாரென்றறிந்த அந்த மாயவாதி கழட்டினக் கண்ட பரம்பு போல அஞ்சி நடுங்கி வணங்கி வழிபட்டுப் போயினன்.

பிறகு மாமுனிகள் வேடல்அப்பையை ஸ்தம்பித்து 'இங்கே நமக்கு உசாததுணையாக இரும்' என்று நியமித்தருளினார். அருளிச் செயலம்முத பாசாத்திலே அநவாதம் ஆழ்ந்து * தேவமற்றறியேன் குருடர் நம்பி பாசினின்னிசை பாடித் திரிவனே * என்ற மதுரகவி களின் நிலையிலே நின்று * மன்னியசீர் மாறன்கலை உணவாகப் பெற்றோமென்றிருக்கும் மாமுனிகளுக்கு அம்ருதபான விரோதிகளாக நேரும் மாகமகசிகாதிகளை அகற்றவும் மேன்மேலும் தர்சன நிர்வாஹம் செய்து கொண்டு போகவும் வல்லவரான ஒருவரைத் தம்முடைய ஸன்னிதியிலே வைத்துக்கொண்டு பழக்க வேணுமென்னும் அவா அதிகரித்திருந்தமையாலே அப்பையைக் கடாஷித்து இவ்வகனே நியமிக்கலாயிற்று. அவர் ஸ்வக்ராமலாஸத்தை விட்டுக் கோயில் வாஸத்திலே ருசிபெறவொட்டாத பரங்குதிபத்தந்தாலே மத்தராய் 'அடியேனுக்கு விடை தந்தருள வேணும்' என்று நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பிரதிவாதிபயங்கரம் ஓ அண்ணனைத் திருவுள்ளம் பற்றுதல்.

மாமுனிகள் தம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறப் பெருமையாலே 'இனி இதுக்கு ஆவாரா?' என்று விசாரியா நிற்கையில், பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனைப்பற்றிக் சேர்னிப் பட்டு, அவர் மஹாஸமர்த்தராய் ஆத்மகுண ஸம்பந்தராய்த் திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வழுவிவாடிமை செய்துகொண்டு ஸகுடும்பமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறாரென்றும் உணர்ந்தருளி 'ஆம் முதல்வனிவன்' என்று திருவுள்ளத்திலே மனக்கக் கடாஷித்து அவரைக் கோயிலுக்கு அழைத்து வருமாறு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஸ்ரீ முகத்துடன் திருமலைக்குப் போக விட்டார்.

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனுடைய செய்தி.

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் நயனவரதாசாரியர்ஸ்வாமி பங்கலிலே ஆசரயித்து வேதாந்த சாவணம் பண்ணி 'பிரதிவாதி பயங்கரம்' என்கிற விருந்தையும் பெற்று விக்கபாதராய் விளங்கி நின்ற அண்ணன், சிலகாலம் திருவேங்கடமலையில் வாழ்ந்து அப்பனுக்குத் தொண்டபூண்டு

இவர்க்கு அண்ணன் என்றே திருநாமமாயினும் ஏற்கெனவே ஆசரயித்திருந்த கோயிலண்ணனின் நாட்டில் இவர்க்குத் திருநாமமாகி போற்ற 'அண்ணா' என்ற ஸ்வயவழிநின்ற வந்தாரகன். அது பற்றியே 'பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா' என்றே நானேக்கும் ஸ்வயதேசம்.

வேடல் அப்பையை வரவழைத்தல்.

இப்படியிருக்கையில், மாயாவாதியான ஒரு பண்டிதன் வடதேசத்தில் நின்று அங்கு வந்து, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையும் மாமுனிகளின் மஹிமையையும் கொண்டு பொறுக்க மாட்டாத அஸௌபாஸேசத்தாலே செருக்குமிக்கு அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அதிசேஷித்துக் கொண்டு 'வல்லீராகில் என்னை வென்று வலித்தாந்தத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்வீர்' என்று சொல்லி ஒரு தூதுவனை மாமுனிகள் பக்கவில் வரவிட்டான். அந்த மாயாவாதியானவன் முன்பு 'வேடல் அப்பை' என்னும் ஸ்வாமியின் சிஷ்யனாய் வைஷ்ணவோத்தமனாயிருந்து ஸஹவாஸ தேஷத்தாலே கெட்டு மாயிமதத்திற் புருந்தவனாகலால் ஆருட்பதிதனான அவன் முன்னே போய் நிற்கவும், திவ்யஸூக்தி ஸுதாஸ்வாதத்தை விட்டுக் கருவிலே திருவிலாத அவனோடே வாது செய்யவும் விரும்பாத மாமுனிகள் வாதால் வம்சத்தவரான அந்த வேடல் அப்பையைக் கொண்டே அவன் செருக்கை யடக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி வேடலில் நின்று அவரை வரவழைத்து வாத யுக்தத்திற்குப் போக விட, இங்கனே தனது ஆசாரியரே வாதம் நிகழ்த்த வந்து விட்டாரென்றறிந்த அந்த மாயாவாதி கருடனைக் கண்ட பாம்பு போல அஞ்சி நடுங்கி வணங்கி வழிபட்டுப் போயினன்.

பிறகு மாமுனிகள் வேடல் அப்பையை ஸைக்கரித்து 'இங்கே நமக்கு உசாத்துணையாக இரும்' என்று நியமித்தருளினார். அருளிச் செயலமருத பானத்திலே அநவாதம் ஆழ்ந்து * தேவமற்றறியேன் குருநீர் நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவனே * என்ற மதுரகவி களின் நிலையிலே நின்று * மன்னியசீர் மாறன்கலை உணவாகப் பெற்றோமென்றிருக்கும் மாமுனிகளுக்கு அம்ருதபான விரோதிகளாக நேரும் மாகமகூழிகளாக அகற்றவும் மேல் மேலும் தர்சன நிர்வாஹம் செய்து கொண்டு போகவும் வல்லவரான ஒருவரைத் தம்முடைய ஸன்னிதியிலே வைத்துக்கொண்டு பழக்க வேணுமென்னும் அவர் அதிகரித்திருந்தமையாலே அப்பையைக் கடாசுரித்து இங்கனே நியமிக்கலாயிற்று. அவர் ஸ்வகாமவாஸத்தை விட்டுக் கோயில் வாஸத்திலே ருசிபெறவொட்டாத ப்ரக்ருதிபந்தத்தாலே மத்தராய் 'அடியேனுக்கு விடை தந்தருள வேணும்' என்று நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பிரதிவாதிபயங்கரம் ஃ அண்ணனைத் திருவுள்ளம் பற்றுதல்.

மாமுனிகள் தம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறப் பெறுமையாலே 'இனி இதுக்கு ஆவாரா?' என்று விசாரியா நிற்கையில், பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனைப்பற்றிக் கேள்விப் பட்டு, அவர் மஹாஸமர்த்தராய் ஆத்மகுண ஸம்பந்தராய்த் திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வழுவிலாவுடமை செய்துகொண்டு ஸகுடும்பமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறாரென்றும் உணர்ந்தருளி 'ஆம் முதல்வனிவன்' என்று திருவுள்ளத்திலே கனக்கக் கடாசுரித்து அவரைக் கோயிலுக்கு அழைத்து வருமாறு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஸ்ரீ முகத்துடன் திருமலைக்குப் போக விட்டார்.

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனுடைய செய்தி.

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் நயனவரதாசார்யர்ஸ்வாமி பக்கலிலே ஆசிரயித்து வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணி 'ப்ரதிவாதி பயங்கரம்' என்கிற விருதையும் பெற்று விக்கபாதராய் விளங்கி நின்ற அண்ணன், சிலகாலம் திருவேங்கடமலையில் வாழ்ந்து அப்பனுக்குத் தொண்டுபூண்டு

இவர்க்கு அண்ணன் என்றே திருநாமமாயினும் ஏற்கெனவே ஆசிரயித்திருந்த கோயிலண்ணனிற் காட்டில் இவர்க்குத் திருநாமவாசி தோற்ற 'அண்ணு' என்று வ்யவஹரித்து வந்தார்கள். அது பற்றியே 'ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணு' என்றே லோகமும் வ்யபதேசம்.

அமுதமுண்ண வேனுமென்று கருதி அங்கே சென்று-நாடோறும் ஆதாச கங்கையிலிருந்து திருவாராதனத்துக்கும் திருமஞ்சனத்துக்கும் தீர்த்தம் கொணர்ந்து ஸம்ஸ்பிக்கிற கைங்கரியத்தில் ஊன்றியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கோயிலில் நின்று மணவாள மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தியானவொரு பரமபாகவதர் திருமலைக்கு எழுந்தருள அண்ணன் அவரை மிகவும் உபசரித்துப் பெருமாள் ஸேவை முதலானதுகளைப் பண்ணி வைத்துத் தமது திருமாளிகையிலே யிருத்தி வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அவர் மணவாள மாமுனிகளின் வைபவ விசேஷங்களை எடுத்துரைக்க அவற்றைச் செவிமடுத்த அண்ணன் பரம பக்தியுத்தராய், 'இன்னஞ் சொல்லாய் சீரானே!' என்று மேன் மேலும் அந்த திவ்ய வைபவங்களைச் சொல்லுமாறு வேண்டி அவருடனே ஸல்லாபங்கள் செய்து கொண்டே மறுநாள் காலை யில் ஆதாச கங்கைக்கு நித்தம் போல் எழுந்தருளி நித்யாறுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றித் திருவேங்கடமுடையான் திருவாராதனத்துக்காகத் தீர்த்தத்தைக் கும்பத்தில் பூரித்தெடுத்துக்கொண்டு திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி மணவாள மாமுனிகளின் வைபவச் சுவணத்தில் பரவச ஹ்ருதயராய்த் திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் நவனாயின் நிக்கே ஸாவகாசராய் இருந்து கொண்டு பரிமள த்ரவ்யங்களால் தீர்த்தத்தை ஸம்ஸ்கரிக்க வந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் நின்று அர்ச்சயர் நாமே விரைந்தோடி வந்து 'திருவாராதன காலம் கடந்துத் தெரியாமே இப்படி அர்ப்பாராய் விளம்பித்திருப்பது நன்றாயிருக்கிறது! தீர்த்தக் குடத்தை இப்படி கொடும்' என்று கிஷ்டரமாகப் பேசி அந்தத் தீர்த்த கும்பத்தைப் பரிமள ஸம்ஸ்காரமின்றியே பலாத்காரமாக வங்கி யெடுத்துக் கொண்டு சடக்கெனக் கோயிலுக்குப் போய்விட்டார்.

அநவதானத்தால் இன்று இப்படி அபகாரப்பட நேர்ந்ததே! என்று அண்ணன் அதுத பித்துக் கொண்டே பரிமள த்ரவ்யங்களை யெடுத்துக் கொண்டு மிகவும் விரைந்து ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருள்வதற்குள்ளே திருவாராதனம் உபக்ரமித்து நடந்து கொண்டிருப்பதறிந்து அஞ்சி நடுங்கி விரயத்துடனே உள்ளே சென்று அந்தப் பரிமள த்ரவ்யங்களை அர்ச்சகரிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு வெள்கி வெளியே நிற்கையில், அதுதப்தராயிருக்குமிவரைத் தேற்றுவிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட திருவேங்கடமுடையான் 'வாரீர் அண்ணனே! இன்று நீர் கொணர்ந்த தீர்த்தம் பரம போக்யமாயிரா நின்றது; இத்தனை நாளும் போலன்றிக்கே இன்றைத் தீர்த்தத்தில் ருசியும் பரிமளமும் விலக்ஷணமாயிரா நின்றது காணும்; உம்முடைய சிறந்த பக்திக்கு நாம் உகந்திருக்க, இங்ஙனே நீர் வருத்தக் கடவீரல்லீர்' என்று அர்ச்சகமுனே அருளிச் செய்ய, அந்த திவ்ய ஸுத்தியைக் கேட்டவாறே அண்ணன் பரம விஸ்மிதராய், 'பரிமளத்ரவ்ய மொன்றும் சேராதிருக்கவும் இன்று திருமலைமால் இங்ஙனே திருவுள்ள முகந்து அருளிச் செய்யக் காரணமென்னோ!' என்று விமர்சித்து மணவாள மாமுனிகளுடைய வைபவங்களைச் செவியேற்றுகொண்டே இன்று இந்நத்தீர்த்தம் பூரித்தோமாகையால் அந்த உத்தமசார்யவைபவச் சுவணமே இத்தனை அதிகசயத்துக்கு அடியாக வேனுமென்று அறுதியிட்டு அது முதலாகவே மாமுனிகளை விரைவில் ஸேவிக்கப்பெற வேனுமென்று குதாஹலம் அதிகரிக்கப் பெற்று இரவும் பகலும் அதுவே சிந்தையாயிருந்து வந்தார். இந்த மனோரதத்துடனே சிலநாள் சென்றவாறே திருமலையப்பனிடத்தில் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, மணவாள மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே ஆசாயித்து உய்வதாக அங்கு நின்று புறப்பட்டு மார்க்க க்ரமத்திலே பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்து பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுது ஒன்றிரண்டு நாள் அங்கே தங்கிக் களித்திருந்தார்.

ஏற்கெனவே மாமுனிகளின் திருமுகத்துடன் புறப்பட்ட ஸ்ரீவைக்ஷணவர்கள் பயணகதியிலே பெருமாள் கோயிலைச் சென்று சேர்ந்தார்கள். யாத்ருச்சிகமாக அண்ணன் அவ்விடத்

திலை எழுந்தருளி யிருக்கிற செய்தியறிந்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு அவரைக்கண்டு ஸேவித்து மாமுனிகளின் திருமுகத்தைத் தந்தார்கள். அண்ணனும் அதனை ஆதரவுடன் பெற்று வாசித்துப் பாம ஸந்தோஷ பாவசராய் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி “வாரி கோள்! இன்று அடியேனுடைய பாக்ய பரிபாகம் என்னை! மாமுனிகளை ஸேவிக்க நெடுநாளாக விரும்பித் திருமலையில் நின்றும் கோரிலுக்குப் பயணப்பட்டு இங்கேற விடைகொண்ட அடியேனுக்கு இன்று இந்தத் திருவானைத் திருமுகம் கிடைத்ததானது *கோரமாதவஞ் செய்தனன் கொலறியேன்* *விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டர்* யானே தவமுடையேன்” இத்தாழி அருஸந்தானங்களைச் செய்திருக்கிறது; மாமுனிகளின் பரிசுறைய விஷயமாகத்திரு இலங்காகம் பெற்ற அடியேனுக்கு அரும் திவ்யிலை; அல்லது தெருநூலம் வந்த நீங்கள் போர விடாய்த்தினோளாதனன் திறிது இங்கே விசம்பீத்தனம் கண்டது; பொருளானதுடைய நியமனம் பெற்றதுப் புறப்படுவோம்” என்று சொல்லி அருங்கோள் விசாரித்து விசாரிக்கச் செய்தனர்.

அண்ணன் மறுநாள் ராஜையில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பொருளாகித் திருவானை நோழுது நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு அவ்நேர ஸுருஷபாயம் புறப்பட்டுப் பயணத்திலே திருவான்கம் பெரியகோயிலைச்சென்று கிட்டி நின்று நட்டானக்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு மாமுனிகளின் திருவடிவரத்திற் சென்று சேர்ந்தார். *நாயகரே கண்டேபோல் ஆர்வம் பெருக வந்து சேர்ந்து வேரற்ற மாம்போலே விழுந்து எழுந்திருக்க மாட்டாதே முகிதனாக் கிடக்க, மாமுனிகள் வாரி யெடுத்தனைத்து யோகிஷ்டம் விசாரனை செய்தருளிப் போரவும் உபலாபித்தார்.

அப்போது திருவாய்மொழி எடு முப்பத்தாறுவாடிவில்குண்டுகந்தேவு பாக்ஷைம் காலசுஷபம் நடந்து கொண்டிருந்த ஸமயமாதலால் மாமுனிகள் நம்முடைய ஸகல காலந்தர ப்ராவிண்யமும் செவ்விதாக விளங்க கங்காப்ரவாஹம் போல் உபப்பலித்தருள்க் கேட்ட அண்ணன் “அழ்வார்கள் பதின்மரும் ஸ்ரீமங்கநாயமுனிவராதிகளால் அகலிங்ககோஷமும் ஒருங்கே திரண்டு அவதரித்தபடியே இது!” என்று அறிவித்து *ப்ராத்யகேஷ தூவ: ஸ்துத்யா: * என்கிற கணக்கிலே வாயார்த்துதித்து எழுந்து தெண்டலிட்டு “அடியேனையும் ஆட்கொண்டருளவேணும்” என்று கைகடப்பிப் பிரார்த்திக்க, அதற்கு மாமுனிகள் சாந்தியாக “நீர் ப்ரதிவாதிபயங்கரர்; நாம் ஸாது; எங்களை கடுமையி?” என்று புன்முறுவலோடே யருளிச்செய்ய, உடனே அண்ணன் ஐயோவென்று அலைந்து தெண்டல் ஸமர்ப்பித்து, *ப்ரஸித்த: ப்ரகோஷ்டிஷு பரவாதி பயங்கர: ஸ்ரீவைஷ்ணவானாம் கோஷ்டிஷு தத்தாஸ இதி விச்சுத:” என்று விண்ணப்பம் செய்து, “இத் திருவடி ஸம்பந்தமல்லது பானியேனுக்கு உய்யுபாயம் மற்றொன்றில்லை” என்று கண்ணீர் பெருக நின்று பிரார்த்திக்க, மாமுனிகளும் இவருடைய ஆத்மகுண ஸம்பத்திக்கு அதிகாரித்து இவருடைய பிரார்த்தனைக்குத் திருவுள்ள முகத்து ஸுகுடும்பரான விவர்க்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் ப்ராஸாதித்தருளி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன் என்று விலகலுமான தாஸ்ய நாமத்தையும் ப்ராசாரப்படுத்தியருள, அண்ணன் கரு தார்த்தராய்,

“போதச்சிவந்து பரிமளம்வீசிப் புதுக்கணித்த
சீதக்கமலத்தை நீரேறவோட்டிச் சிறந்துடியேன்
ஏதத்தைமாற்று மணவாளயோசி யினிமைதரும்
பாதக்கமலங்கள் கண்டேனெனக்குப் பயமில்லையே”

என்று விண்ணப்பஞ்செய்து இப்பாசாத்தையே முகலாகக்கொண்ட ‘அமலனாதிபிரான்’ என்ற பிற பிரபந்தத்தை விஜ்ஞாபித்து அன்றுமுதல் மாமுனிகளின் திருவடி கட்டு அந்தரங்கபரம்

திலை எழுந்தருளி யிருக்கிற செய்தியறிந்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு அவரைக்கண்டு ஸேவித்து மாமுனிகளின் திருமுகத்தைத் தந்தார்கள். அண்ணனும் அதனை ஆதரவுடன் பெற்று வாசித்துப் பாம ஸந்தோஷ பாவசராய் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி “வாரி கோள்! இன்று அடியேனுடைய பாக்ய பரிபாகம் என்னே!; மாமுனிகளை ஸேவிக்க நெடுநாளாக விரும்பித் திருமலையில் நின்றும் கோயிலுக்குப் பயணப்பட்டு இங்கேற விடைகொண்ட அடியேனுக்கு இன்று இந்தத் திருவானைத் திருமுகம் கிடைத்ததானது *கோரமாதவஞ் செய்தனன் கொலறியேன்* *விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டர்* யானே தவமுடையேன்* இப்பாதி அநுஸந்தானங்களைச் செய்கின்றது; மாமுனிகளின் நிர் ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்ற அடியேனுக்கு ஆரும் திகரில்கை; நல்லது; நெடுந்தூரம் வந்த நீங்கள் போர விடாய்த்தினோளாதுலால் சிறிது இங்கே விசரமித்தல் நன்று; பேரருளானுடைய நியமனம் பெற்றுப் புறப்படுவோம்” என்று சொல்லி அவர்களை மிக உபசரித்து விசரமிக்கச் செய்தனர்.

அண்ணன் மறுநாள் காலை யில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பேரருளானனைத் திருவடி தொழுது நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு அன்றே ஸுகுடும்பமாய்ப் புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரியகோயிலைச்சென்று கிட்டி நித்யாநுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு மாமுனிகளின் திருவடிவாரத்திற் சென்று சேர்ந்தார். *நாய்நாடு கன்றேபோல் ஆர்வம் பெருக வந்து சேர்ந்து வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து வழுந்திருக்க மாட்டாதே முகித்துக் கிடக்க, மாமுனிகள் வாரி யெடுத்தினைத்து யோகசேஷம் விசாரனை செய்தருளிப் போரவும் உபலாபித்தார்.

அப்போது திருவாய்மொழி 80 முப்பத்தாறுபிரப்படியில்* ஒன்றுந்தேவு பாவேசம் காலசேஷம் நடந்து கொண்டிருந்த ஸமயமாதலால் மாமுனிகள் தம்முடைய ஸகல சாஸ்தா ப்ராவிண்யமும் செவ்விதாக விளங்க கங்காப்ரவாஹம் போல் உபநம்பலித்தருள்க் கேட்ட அண்ணன் “ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஸ்ரீமந்தாத்யாமுந்யதிரவாதிகளான ஆசார்யர்களைவரும் ஒருங்கே திரண்டு அவதரித்தபடியே இது!” என்று அறுதியிட்டு *ப்ரத்யசேஷ குரவ: ஸ்துத்யா: * என்கிற கணக்கிலே வாயாரத்துதித்து எழுந்து தெண்டலிட்டு “அடியேனையும் ஆட்கொண்டருளவேணும்” என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அதற்கு மாமுனிகள் சாருக்தி யாக “நீர் ப்ரதிவாதிபயங்கரர்; நாம் ஸாது; எங்கனே கூடுவது?” என்று புன்முறுவலோடே யருளிச்செய்ய, உடனே அண்ணன் ஐயோவென்று அலமந்து தெண்டன் ஸடர்ப்பித்து, *ப்ர ஸித்த: ப்ரகோஷ்டிஷு பரவாதி பயங்கர: ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் கோஷ்டிஷு தத்தாஸ இதி லிச்சுத: * என்று விண்ணப்பம் செய்து, “இத் திருவடி ஸம்பந்தமல்லது பாவியேனுக்கு உய்வு பாயம் மற்றொன்றில்லை” என்று கண்ணீர் பெருக நின்று ப்ரார்த்திக்க, மாமுனிகளும் இவ ருடைய ஆத்மகுண ஸம்பத்திக்கு அதிகயித்து இவருடைய பிரார்த்தனைக்குத் திருவுள்ள முகந்து ஸுகுடும்பரான விவர்க்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களை ப்ரஸாதித்தருளி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன் என்று விலகணமான தாஸ்ய நாமத்தையும் ப்ரஸாதிப்படுத்தியருள, அண்ணன் கரு தார்த்தராய்,

“போதச்சிவந்து பரிமளம்வீசிப் புதுக்கணித்த
சீதக்கமலத்தை நீரேறவோட்டிச் சிறந்தடியேன்
ஏதத்தைமாற்று மணவாளயோகி யினிமைதரும்
பாதக்கமலங்கள் கண்டேனெனக்குப் பயமில்லையே”

என்று விண்ணப்பஞ்செய்து இப்பாகரத்தையே முதலாகக்கொண்ட ‘அமலனாதிபிரான்’ என் றிப் பிரபந்தத்தை விஜ்ஞாபித்து அன்றுமுதல் மாமுனிகளின் திருவடிக்கு அந்தாங்கராய்

வர்த்தித்து ஸகல திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்ய வ்யாக்யாநங்களையும் அதிகரித்துக்கொண்டு க்ருதார்த் தராயிருந்தார்.

மாமுனிகளின் திவ்ய தேசயாத்திரை.

ஆழ்வார் திருநகரி முதலான திவ்ய தேசங்களேற வெழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்து வரவேணுமென்று அபிரிவிசைக்கொண்ட மணவாள மாமுனிகள் நம்பெருமாள் திரு ஷட்களிலே சியமனம் பெற்றுப் புறப்பட்டும் பயணத்திலே ஆழ்வார் திருநகரியிற் சென்று சேர்ந்து அங்கே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அடிபணிந்தார்க்கு அரும் பெரும் பொருள்களை அருளிச்செய்து கொண்டு வர முகிறவரானிலே, ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “ஆளுந சதுர்த்திகளின் மேலேயேறே ஆகந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்” என்கிற ரூர்களைக்கு ஸ்வரஸமான பொருள் தெனியப் பெறவேணுமென்று ஆசார்ய யுண்டாக, திருநாராயணபுரத்திலே ‘ஆந்யாசார்யர்’ என்று ப்ரஸித்தரான ஆய் என்னும் ஸ்வமிபக்கவிலே கேட்டால் கங்கு தெனியலாம் என்கிற சில பெரியார் செல்லக்கேட்டு அவ்விடத்தேற வெழுந்தருள்வதாக மனோரதித்திருந்தார்.

திருநாராயணபுரத்து ஆய்பக்கவிலே அர்த்தம் கேட்டது.

அவ்வளவிலே அந்த ஆந்யாசார்யர் மாமுனிகளின் ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பரக்கக் கேட்டிருந்தவராகையாலே போயினிலே சென்று மாமுனிகளை ஸேவித்து வருவோமென்று புறப்பட்டு ஆழ்வார் திருநகரியிலே மாமுனிகள் எழுந்தருளியிருக்கிறாரென்பதறிந்து அங்கேற எழுந்தருள், அப்போதே இவரை ஸேவிப்பதற்காக மாமுனிசனும் திருநாராயணபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டு ஸ்வல்பதூரம் எழுந்தருளியாயிருக்க, இடையிலே இருவர்க்கும் யாத்ருச்சிக ஸங்கதியுண்டாக, மாமுனிசனும் ஆய்பக்கவிலே தம்முடைய மனோரதித்தை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்டு உவந்தார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான வைஷ்ணவ விசேஷத்தைக் கண்டு விஸ்மயஸ்திமிதரான ஆந்யாசார்யர்

“பூதூரில் வந்துதித்த புண்ணியனோ? பூங்கமழும்
தாதாரும் மகிழ்மார்பன் தானிவனோ?—தூதார
வந்தநெமோலோ மணவாள மாமுனிவன்
எந்தையிவர் மூவரிலும் யார்?”

என்கிற வெண்பாவையருளிச்செய்து மாமுனிகளை விலக்ஷணவதாரஸ்யக்தி விசேஷமாக எங்
கும் ப்ரஸித்தப் படுத்திப்போந்தார்.

மாமுனிகளின் மடத்தில் தீக்கொளுவுதலும் மாமுனிகளின் ப்ரபாவ ப்ரகாசமும்.

மாமுனிகள் இங்ஙனம் திருக்குருகரில் அகமகிழும் தொண்டர்வாழ அற்புதமாக ப்ரவ
கம் செய்து போராநின்று கொண்டு அபரிமித சிஷ்யஸம்ருத்தியுடனே வாழ்ந்தருளுங்காலத்
தில் இப்பெருமையைச் சிறிதும் பொறுக்கில்லாத ஆசார்ய புருஷர்கள் சிலர் ஆஸூரமான தூரா
லோசனையைச் செய்து மாமுனிகளெழுந்தருளியிருக்கிற ஓலைமச்சான மடத்திலே நடுநிசியில்
தீக்கொளுவினார்கள். அப்போது மாமுனிகள் தம்முடைய ப்ரபாவத்தாலே அவ்வழல் தட்
டாதபடி திருவனந்தாழ்வான் வடிவெடுத்து வெளியேறி மடம் வேகிறபடியைக் கண்டு சேர்கித்
திருக்கும் முதலிகள் திரளிலே வந்த புருஷர் நிற்க அந்த அற்புத சர்வையை முதலேகொள்
வாரும் அறிந்து வியந்து உகந்திருந்தார்கள்.

இங்ஙனே சிலத்ரோஹிகள் மடத்திலே தீக்கொளுவினார்களென்கிற செய்தியை அர
சன் கேள்விப்பட்டு விசாரணை செய்து அவர்களை யெல்லாம் தண்டிக்க நினைத்திருக்கிற வள

விலே, *மாதர் மைதிலி ராஷ்ட்ரீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷக்த்யா பவநாத் மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா* இத்தயாதி ஸ்ரீஸூக்திகளை அநவாதம் அதுஸந்தித் துக் கொண்டும் கேட்பார் மணங் கரையவுரைத்துக்கொண்டும் போருகிற நாம் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தண்டனைக்கோ ஆளாக்குவது! என்று தாடித்த மாமுனிகள் அவர்கள் குற்ற மற்றவர்களென்றும் தண்டிக்கத் தகாதவர்களென்றும் அரணுக்கு அழிவித்து அவர்களைக் காத்தருளினதுமன்றியில் அவர்கள் திறத்திலும் விசேஷ கடாஷ்டம் செய்தருளி அவர்களும் தம் திருவடி பணிந்து உயர்ந்து போமாறு திருவுள்ளமுடையருளினார். கூடாநாழ்வானிலும் விஞ்ஞான இம்மஹா குறைத்தைக் கண்டு அனைவரும் சாலவியந்தார்கள்.

திருக்குருகர் முதலானவிடங்களில் திருப்பணிகள் செய்வித்தல்.

அந்த நாட்டுக்கு அதிபதியாயிருப்பானொரு மஹாப்படி மாமுனிகளின் வையவாதிசயங்களை யெல்லாம் கேட்டும் கண்டும் மிகவும் கடுபாடுற்றதத் திருவடிகளிலே வந்து ஸ்குடும்பனாய் ஆசாயித்திருந்து, 'ஸ்ரீ சடகோபதாஸன்' என்று நாமமிடப் பெற்று, அருளிச் செய்யும் நல்வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து, 'அடியேனுக்கு ஸ்வரூபாத ரூபமான கைங்கரியங்களை நியமித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து, அங்ஙனமே நியமனம் பெற்றுப் பொலிந்து நின்றபிரான் திருவுள்ளத்துக்கும் நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும் உட்பாடிப் படைபல திருமண்டபத் திருப்பணிகளை நடத்தி வைத்தான். காடம்பென் திருமண்டபம், அழகிய மணவாளன் திருமண்டபம் என வழங்கப் பெற்றுவரும் திருமண்டபங்களுக்கிடையே அவ்வரசனாடைய திருப்பணிகளென்பர். இங்ஙனமே திருக்குறுக்குடியிலும் திருவேங்கடமுடையானென்றோ பரம்பாகவதனை விசேஷ கடாஷ்டத்திற்கு இலக்காகியருளி அவனைக் கொண்டு அங்கே படை திருப்பணிகள் செய்வித்து மூற்றுமுள்ள பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளிலும் இங்கனே சிலகாலம் வாழ்த்திருந்து ஆங்காங்கு அபிமானிகளைக் கட்டித்தருளித் திருப்பணிகளும் நிதிய மங்களாசாஸனமும் குறையற நடக்குமாறு செய்தருளினார்.

மாமுனிகள் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்தல்.

இங்ஙனம் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் தோறும் வாழ்ந்து ஆங்காங்கு அடிபணிந்தார்க்கு அந்தக் விசேஷங்களை பாஸாதித்தருளி, கைங்கரியத்திற்குக் கடவர்களையும் கடாஷ்டத்தருளி அக்தலக்தெம்பெருமான்களுக்குச் சீரும் சிறப்பும் தழைத்தோங்கும்படி செய்தருளி *ராமாநுஜார் தீவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம்* என்கிற மங்களா சாஸனத்தை அதிசயிப்பித்து *அரங்கத் தரவினனையான் கோலமாமணியாரமும் முத்தாத் தாமமும் முடினில்லதோ ரெழில் நீலமேனியின் ஸேவையை நெடுங்காலம் விட்டுப் பிரித்திருக்கவில்லாமையினாலே விரைந்து திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேற வந்து சேர்க்காராயிற்று.

எறும்பியப்பாவந்து பணிதல்.

திருக்கடிகைக்கு அருகிலுள்ள எறும்பியென்னும் அக்ரஹாரத்திலே தோன்றி எறும்பியப்பா என்று பாலித்தராய் வித்வானு யிருந்த தேவராஜாசார்யர் கோயிலில் நம்பெருமானை ஸேவிக்க விடைகொண்டு அங்கே அண்ணன் திருமாமிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவ்வண்ணனோடுகூட மாமுனிகளின் காலசேஷப கோஷ்டியிலும் அந்வயிக்க பாக்யம் பெற்றார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான ப்ராஜ்ஞாவிசேஷத்தைக் கண்டுகளித்தும் அவர் திருவடிகளில் ஆசரவிக்க பாக்யபரிபாகம் வினாயாமையாலே மாமுனிகள் பாடே தீர்ந்த பாஸாதங்களும் பெறாமலே தம்முடைய வுருக்குத் திரும்பினிட்டார்.

அங்கே நிதயகர்மாதுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு பெருமாளுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப் பண்ணப் புகுந்து தம் திருவாராதனமான சக்ரவர்த்தி திருமகன் இன்னிதியிலே தெண்டன் ஸம்ர்ப்பித்து * கௌஸல்யாஸ்யரஜா ராம்! * என்று அதுஸைத்திக் கொண்டே கோபிலாழ்வார் திருக்காப்பு நீக்கப் புகத் திருக்காப்பு திறக்கப் பெற்றதிலை; பின்பு பலவாறு உபாயங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒரு படியினும் திறக்கப்போகாவிடையாலே பாரத் திறப்பாருலாய் அமுது செய்யாமலே 'இது என்ன அபசாரமே!' என்று மனம்விரந்து முசித்துக்கிடந்தார். அன்றிரவில் அவருடைய கணவில் சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸேவைதந்தருளி "நமக்கு ஆருயிராய் உலகுக்கு ஒருயிரான மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளிலே ஆச்ரயியாதே மீண்டுவந்தீராகையாலே உபக்கு நாம் கதவுதிறத்திலோம்; திருவனந்தாழ்வானருளே அவராக வந்து அவதரித்தமை அறிவீராக: அவர் திருவடிகளில் சென்று ஆச்ரயித்துத் தூய்மை பெற்றுவந்தாலன்றி உமது கையில் நாம் திருவாராதனம் கொள்ளக்கடவோமல்லோம்; சடக்கெனப் போகீர்" என்று நியமித்தருள, அப்பாலும் துயிலெழுந்து விஸ்மிதராய் இவ்வதிசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே நம் பெருமாள் ஸன்னிதி சென்று சேர்ந்தார்.

அப்போது மணவாளமாமுனிகள், ஸன்னிதியில் மங்களாசாஸனம் செய்தருளப் புறப்படும் அவஸரமாயிருந்தது. அப்பாலும் அவ்விடத்திலே மாமுனிகளைத் திருவடிதொழுது அவருடைய விசேஷகடாசுத்திற்குப் பாத்ரபூதராகி, க்ரமேண தம்முடைய இல்லத்தில் நடந்த செய்திகளை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து, வேரற்றமரம்போலே திருவடிகளிலே விழுந்து அபராத சூதாமணம் செய்து கொண்டு 'இனி அடியேனுக்கு இத்திருவடி நிழலொழியப் புகலிடம் வேறென்றில்லை; * நெறிகாட்டி நீக்கப் பாராதே அத்தானிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டருளானேனும்' என்று மிகவும் ப்ரார்த்தித்து மாமுனிகளின் நிரவக்ரஹமான அதுக்ரஹத்தைப்பெற்றுத் திருவிஸ்சிகளையும்பெற்று, அன்று தொடங்கி ஸகலார்த்தங்களும் கிஷிக்கப்பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார்.

இவர் பரமபத்தி பரீவாஹரூபமாக மணவாளமாமுனிகள் விஷயமான காவ்யநாடக சம்பூ ஸ்தோத்ரங்கள் முதலியன பலவும் பணித்தார். நாளடைவில் இங்ஙனே பலபல மஹான்கள் அடிபணிந்து அறியாதன வறிவிக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தராய் உஜ்ஜீவித்துப் போருவார்களாயிருந்தனர்.

அரங்கேசன் திருமுன்பே ஈடு அருளிச்செய்தல்

மணவாளமாமுனிகள் இங்ஙனம் அப்ரதிமவைபவம் பொலிய கிஷ்ய ஸம்பத் துடனே வாழ்ந்தருளுங் காலத்திலே ஒருநாள் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் மாமுனிகளுக்கு அருளப் பாடிட்டு 'ஜீயரே! நாளை முதலாக நம்முடைய பெரிய திருமண்டபத்திலே நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியை ஈடு முப்பத்தாறுபிரம் முதலான வியாக்கியானங்களுடனே ப்ரவசனம் செய்து போரீர்' என்று நியமனம் ஸாதிக்க, மாமுனிகள் மஹாப்ரஸாதமென்று உகந்து அப்படியே மறுநாள் தொடங்கி, 'சங்காப்ரவாஹமோ? அல்லது கங்கையிற் புனிதமாய சாஸிரிப்பெருக்கோ?' என்னலாம்படியாக மிக அற்புதமாய்த் தம்முடைய விசதவாக்கிகாமணித் வத்தை நன்கு நிலை நாட்டிக்கொண்டு ப்ரவசனம் செய்தருளத் தொடங்கினார்.

அப்போது பெருமானும் ஸாத்திமாருடனே கூட திஷ்ய வலிம்ஹாஸனத்திலமலர்ந்தி, அச்சேர்த்தியை அதுபவிக்கிற அயர்வறுமமரர்களான திருவனந்தாழ்வான், பெரியகிருவடி, ஸ்ரீ ஸேனாபதி யாழ்வானுகிற நித்யவாசிகளோடும், வைகுந்தத்து முனிவான நம்மாழ்வார் தொடக்கமான அழ்வார்கள் பதினாறோடும்* அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடும் கூடப்

பேரோலக்காக விருந்து "ரங்கு வத்ஸரமேகமேவம் அக்ருணேத்" என்று படியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் திருச்செவி சார்த்தம்படியாயிற்று.

இங்ஙனம் ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் இடையூறென்று மின்று இனிதாக நடைபெற்றுக் காலசேதபம் தலைக்கட்டியருளும் நாளொன்று நேர்ந்தது. அன்று அழகியமணவாளன் திருவுள்ளத்திலே ஒரு கோற்றம் பிறந்தது. அதாவது—'நாம் விபவாவதாரங்களிலே சில பெரியோர்களிடத்தில் பணித்திருக்கப்பெற்றும் அங்கே ஆசார்ய குணபூர்த்தி யில்லாமையாலே நெஞ்சு குறையுற்றுத் தளும்பியேகிடக்க நேர்ந்தது; அக்குறையெல்லாம் தீர இப்போது இந்த ஸ்தாசார்யப் பேறு நமக்கு வாய்த்தது மஹத்தான விசேஷமே. இங்ஙனம் நமக்கு நேர்ந்த மஹாபாக்யம் நீடுழிகாலம் இந்தில வலகத்தில் நிலவும்படி இந்த ஸ்தாசார்ய விஷயத்திலே ஒரு கிஞ்சித்காரம் செய்யப்பெற்றோமாக வேணும்; இந்த ஆசார்ய சிகாமணிக்கு ஒரு சிறந்த தளியணிட்டு அதைத் திருவோலக்கத்திலே விண்ணப்பஞ் செய்து அதுசனக்கு உலகம் நிறைந்த புகழுண்டாம்படி செய்வோம்' என்கிற திருவுள்ளம் உண்டாயிற்று.

வஸ்துத: *பத்யம் அங்குளிவிச்சேத: *இத்யாதி ப்ரமாண கதியின்படி தனியன் அதுஸந்திக்கை சிஷ்ய க்ருத்யங்களில் தலையானதாகையாலும், ஸ்ரீரங்கநாதன் மாமுனிகள் பாபிட தான் வலியுத்த சிஷ்யபாவத்தைத் தோமெல்லாமறியச்செய்ய விரும்பின படியாலும் இங்ஙனே திருவுள்ளம் தோன்றியது சாலப் பொருந்தும்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீசைலேசத் திருவந்திரம் திருவாவதாரித்தல்.

அவ்வறிக் காலமேற்பு கொத்தியில் "அவாவதித்தாதி விபத்தரித்தார விவத்தாரு வந்தே" என்றுமாவாக கியங்கியானத்தை நினைத்தருளி, கொலை சீறும் திறமும் கஷ்ட பெறுத்த வேண்டிய அவஸாம் பாபுத்தமாகையில்

அழகிய மணவாளன் தலைந்து பிரபாம் வாய்த்த அர்ச்சக

அவரணை கோலம் பூண்டு கனவேகமாகக் கோஷ்டியி டையிலே வத்து, அவரவர்கள் விலக்கிவைதாயும் லக்ஷியம்

பண்ணாமே புகுத்து கைகூப்பி நின்று

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம், யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் என்கிற தனியனை விண்ணப்பஞ்செய்து மறைப இவ்வநிசயத்தை கோக்கி அனைவரும் வியந்தனர்.

இங்ஙனம் தெய்வவாக்காகத் திருவாவதாரித்தாய் சிறந்த மந்திரமென்று போற்றப் படுமதான இத்தனியனை பகவதாஜனுரையின்படி சிஷ்யமாரங்கங்கள் பட்டோலை கொண்டு மஞ்சட்காப்பு சாத்தி*அரவணைத்துயிலும் கடல் நிறக்கடவுளெந்தையின் திருவடி வாரத்திலே ஸமர்ப்பித்தெடுத்துத் தட்டிலே வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். வேதத்திற்கு ப்ரணவம்போலே த்ராவிடவேதா நுஸந்தானத்திற்கு இத்திருமந்திரமே முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்றும் பெருமாளுடைய நியமனமும் பாக்காக வாய்த்தது.

பின்பு சிஷ்யர்க்கால் *வாழி திருவாய் மொழிப்பிள்ளை மாநகலால் வாழும்* என்று தொடங்கி வாழித்திருநாமம் அரங்கநாத னுணையின்படி பணிக்கப்பட்டு, அதனை யதுஸந்தித்தே எங்கும் அருளிச்செயல் ஸேவை தலைக்கட்டுக் வென்று நியமனமும் அவதரித்ததாயிற்று.

பிறகு மாமுனிகளை அழகிய மணவாளன் அருகிலழைத்து அவநதிகமான சிறப்புகளைத் தந்தருளி, கோயிலனைத்துக் கொத்தும் ஸகல வரிசைகளுடனும் திருவி திவலமாக (மாமுனிகளை)

மடத்திலே எழுந்தருளப் பண்ணு வித்து க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜயா: ப்ரமுமோத ஹ* என்கிற கணக்கிலே உள்ளம் பூரித்து க்ருதார்த்தனாய் விளங்கினன்.

மாமுனிகள் திவ்யவஸூத்திகளருளிச் செய்தல்.

ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய திவ்யவஸூத்திகளை ப்ரவசனம் செய்தருள் வதிலேயே மிகுந்த அபிநிவேச முடையதான மாமுனிகள் ஸ்வநந்தரமாகச் சில க்ரந்தங்கள் இட்டருளத் திருவுள்ளமுடையவரல்லையானாலும், இவ்வுலகின் பாக்யபரிபாக மடியாத சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கிடும் பாவநியமனத்தை முன்னிட்டும்*தேனே பாலே தன்னலே யமுதேயான பல திவ்யக்ரந்தங்களையும் அருளிச் செய்தருளும்படியாயிற்று.

அவற்றின் விவரணம் வருமாறு:—பின்னே லோகாசார்ய ருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்க ளில் ஸ்ரீ வசநபூஷணம், தத்வத்தாயம், முமுட்சுப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் மிகச் சிறந்தவைகளும் ப்ரதானங்களுமாகையாலே அம்மூன்றுக்கும் வியாக்கியான மிட்டருளிஞர்.

பின்னே லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமான் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் ரஹஸ்ய ரத்னத்திற்கு வியாக்கியான மிட்டருளிஞர்.

பெரியவாச்சான் பின்னே நாலாயிரத்திற்கும் பூர்த்தியாக வியாக்கியானமருளிச் செய் திருந்தும் அதில் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பாகசரம் தொடங்கி “வாக்குத்தாய்மையிலா மையினாலே மாதவாவுண்ண” (5—1—1) என்கிற வளவும் வியாக்கியானம் கரையானுக்கு இரையாகி துர்லபமாய் விட்டபடியாலே அவ்வளவுக்குத் தாம் வியாக்கியான மிட்டருளிஞர். அந்த வியாக்கியானத்தை மஹான்கள் ஸேவித்து “அந்தோ! நாலாயிர வியாகியானமும் கரையானுக்கு இரையாகியிருந்தால் நலமாயிருக்குமே; இங்கனே தேனும் பாலுமமுது மன்ன வியாக்கியானத்தை மாமுனிகள் பூர்த்தியாக இட்டருளும்படியான பாக்கியம் நேர்ந்திருக்குமே” என்று பரஸ்பரம் வியந்து உவந்து பேசிக்கொண்டார்கள்.

இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கும், அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானா ருளிச் செய்த ஞானசாரப் பிரமேயசாரங்களுக்கும் வியாக்கியானம் செய்தருளிஞர். கீதைக்குத் தீ தாத்பர்ய தீபமென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளிஞர். ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படிக்கும் தாமருளிச் செய்த ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானங்களுக்கும் பிரமாணத்திரட்டுகள் ஸங்க்ரஹித் தருளிஞர். திருவாராதந ப்ரயோகமொன்று திருவாய் மலர்ந்தருளிஞர். உபதேச ரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி எனமூன்று தமிழ்ப் பிரபந்தங்களருளிச் செய்தார். [தேவராஜமங்கலமும் யதிராஜ விம்சதிபு மருளிச்செய்தமை கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது.] மற்றும் ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷங்களுண்டாகில் கண்டு கொள்ளு.

*யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்தில் “கீதைக்குத் தாத்பர்ய தீப மென்றொரு வியாக்கியான மிட்டருளி” என்றுள்ளது. சில ஆண்டுகட்கு முன் காஞ்சி ஸுதர்சன அச்சகூடத்தில் தேவநாகர விபியில் மாமுனிகளருளிச் செய்ததாக ஒரு வியாக்கியானம் அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது. இந்த வியாக்கி யானம் மாமுனிகளருளிச் செய்தது தானென்று அதில் விரிவான பூயிகையும் (அஸ்மதாசார்ய பாதாஸல்) வெளியிடப்பட்டிருந் தின்றது. இருந்தாலும், அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த காலத்தில் அது மாமுனிகளருளிச் செய்ததன் நென்றும் மாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்டவரான அபிராமவாசார்ய ரென்கிற வொருவரால் பணிக்கப்பட்ட தென்றும் தெரிற்று. அதீந்த்ரிடமான விஷயத்தில் சிறியேனாகிய அடியேன் கிரணயித்துக் கூற அநதிகாரி. மாமுனிகளருளிச் செய்த கீதாதாத்பர்யதீபம் இப்போது கிடைக்க வில்லையென்றே அடிபெணுடைய கொள்கை.

மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்திப்பெருமை.

உலகில் ஸ்ரீ ஸூக்திகளருளிச் செய்தவர்கள் பல ஆசார்யர்களுமுண்டு. எனினும், மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் மாதூர்யமும் காமபீர்யமும் அர்த்த புஷ்டியும் ரஸபுஷ்டியும் அநிதர ஸாதாரணமாகவேயிருக்கும். *நாமுலம் லிசுக்கயதே கிருசித் நாக பேசுதித முச்யதே* என்னும்படி யமைந்த வியாக்கியானம் மாமுனிகளுடையதேயாம். வேறு எந்த ஆசிரியரும் இங்ஙனே வியாக்கியானம் அமைக்கக் கற்றிலர் என்றால் இது அதிகயோக்தி யேயாகாது. பல மதாந்தரங்களைக் கண்டித்து எழுதினாலுங்கூட ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடிக்கும், வ்யர்த்ததூஷண பரிஹாஸங்களைச் சிறிதும் புகவிடாதபடிக்கும், எந்த இடத்தை யெடுத்தாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள் கனியாம்படிக்கும் *ஸகல சாஸ்த்ர ஸாதார பரங்குதர் இவரொருவரே* என்று நினைமமாக எண்ணும்படிக்கும், அதன்வயம் க்ளிஷ்டாந்யயம், மயங்கவைத்தல் முதலிய நோஷங்களுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாத படிக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே. ஸூத்ரம் போன்ற பின்னை லோகாசார்ய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும் மூலத்திற்கு அர்த்த மருளிச் செய்கிற வைகரியும், ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டுகரித்து நிகழித்தருளுகிற அற்புதமும் *உள்ளுந் தோறு மென்னெஞ்சு எரிவாய் மெழுகொக்கும்.

வஸ்துத : இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஸேவித்த பின்பு இன்னொரு வாக்கில் வாயை வைத்தால் *ஸ்த்தீதோலிந்தே மகரந்த நிப்பரே மலுவரதோ நேஷுமுகம் ஹி வீசுஷதே* என்ற ஆனந்தாதர் ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு விருத்தமாகச் சொல்லிஞ் சொன்னதேயன்றி வேறில்லை. பல சொல்லி பொன்? மந்தையோருடைய தூலங்களைக் காணும்போது அவரவர்களுடைய ஞானத்தை அளவிட்டு ஆறியும்படியாகவுள்ளது; மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்குமளவில், திருவடிபைப்பற்றிப் பெருமானருளிச்செய்த திரு வாக்கே நினைவுக்கு வருகின்றது. *நாந்ருத் வேதவிநீதஸ்ய நாயஜூர் வேததாரினா:; நாஸாம வேதவிதுஷ: சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதாம். தூதம் வ்யாகர வம் க்ருதஸ்ஸம் அநேக பதமுதா ச்ருதம், பஹு வ்யாஹரதானேந ந கிஞ்சிதபசப்திதம்* இந்நாநி வாக்கீகி வாங்கும், *இல் லாத வுலகத்தெங்கு மீங்கிவனிசைகள் கூடக், கல்லாத கலையும் வேதம் காடாமே யென்னுங் காட்சி, சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர் கொலிச்சொல்லிச் வல்லார்? வில்லார்தொள்ளிய லீர்! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ? என்ற கம்பர் வாக்கும் உண்மையில் மாமுனிகள் விஷயத் திலேதான் பொருந்தக் காணலா மென்பது அந்ஸூக்திகளின் அநவநியமித்தாந்தம்.

அஷ்டதிக்கஜ சிஷ்யவர்க்கம்.

மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே பல்லாயிரவர் ஆசர்பித்து உயந்தார்களெனினும் ப்ரதாந பரிகணிதர்களான சிஷ்யர்கள் அஷ்டதிக்கஜர்களென்று ப்ரவரித்தர்.

வானமாமலைஜ்யர்	பிரதிவாதிபயங்கா மண்ணன்
பட்டர் பிரான்ஜியர்	எழும்பியப்பா
திருவேங்கடராமாதுஜஜ்யர்	அப்பள்ளை
கோயிலண்ணன் :	அப்பள்ளார்.

என மூன்று ஜியர்களும், ஐந்து க்ருஹஸ்தர்களும்.

வைபவ நிகமதம்

எம்பெருமானார் வைபவம் போலே மாமுனிகளின் வைபவமும் மாகடல் போன்றதே; பத்தர்கள் அதுஸந்திக்க இவ்வளவே போதுமென்று ஸம்சேஷபித்தபடி. “அடியார்கள் வாழ

அரங்கநகர் வாழச் சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழக் கடல் சூழ்ந்த மன்னுலகம் வாழ மன்ன வாளமாமுனியே! இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்” என்று அந்நாள் தொடக்கிக் காருள்ள ளவும் கடல் நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேதகிதனுள்ளளவும் முச்சந்தியும் முவுலகும் வாழ்த்தியே நிற்கும்படியான வாய்ப்பு விளைந்திருக்கையினால் இவ்வாசிரியரின் பரமபத யாத். ராவ்ருத்தார்த்தம் முதலிய வற்றை எழுதாது நிறுத்திக் கொண்டோமுகு, இவ்வபூதியிலேயே மாமுனிகள் நித்ய ஸ்ரீநித்ய மங்களமாக ஸேவை ஸாதிப்பதான அந்நிவஸாயம் திண்மை பெற்றுள்ளது.

நமமாழ்வார் தம்முடைய பெருமையை * துவளில் மாமணி மடம் * உண்டாகு சோய பருகுநீர் * முதலான திருவாய்மொழிகளில் தாமே வெளிப்படுத்துக் கொண்டனா போல, மாமுனிகளும் ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசுரத்தினால் தமது பெருமைகளைத் தாமே அருளிச்செய்யும்படியாகிறது. நம்போஸ்வார் அதுதினம் அதுவந்தித உபவதற்கம் அநதப்பாசுரமே பக்தர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக் கடவது : அதாவது :—

“தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்

தேவனுறை திருப்பதியே விருப்பாகப் பெற்றோம்

மன்னியசீர்மாதன் கலையுண வாகப் பெற்றோம்

மதுரகவி சொற்படியே கலையாகப் பெற்றோம்

முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்

முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்

பின்னையொன்று நனினொஞ்சு பேராமற் பெற்றோம்

பிறர் மினுக்கம் பொருமையிலாப் பெருமையும் பெற்றோமே”

என்பதாம்.

மணவாள மாமுனிசனின் முக்கியமான வைபவங்களெல்லாம் இப்பாசுரத்தில் அடங்கி யுள்ளன வென்று கண்டு கொள்வது.....*

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரியர்

தோகுத் தேமுதிய

பூர்வா சார்ய வைபவம்

முற்றுப் பெற்றது.

அரங்கநகர் வாழச் சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழக் கடல் சூழ்ந்த மன்னுலகம் வாழ மன
வாளமாமுனியே! இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்” என்று அந்நாள் தொடங்கிக் காருண்
ளவும் கடல் நீருள்ளவும் வேதமுள்ளவும் வேதகீதனுள்ளவும் முச்சந்தியும் முவுலகும்
வாழ்த்தியே நிற்கும்படியான வாய்ப்பு விளைந்திருக்கையினால் இவ்வாசிரியரின் பரமபத யாத்.
ராவ்ருத்தார்தம் முதலிய வற்றை எழுதாது நிறுத்திக் கொண்டோமூக்கு, இவ்வபூதியிலேயே
மாமுனிகள் நித்ய ஸ்ரீநித்ய மங்களமாக ஸேவை ஸாதிப்பதான அந்நவஸாயம் திண்மை
பெற்றுள்ளது.

நமமாழ்வார் தம்முடைய பெருமையை * துவளில் மாமுனி மடம் * உன்னுஞ்
சோறு பருகுநீர் * முதலான திருவாய்மொழிகளில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டனாறு
போல, மாமுனிகளும் ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசரத்தினால் தமது பெருமைகளைத்
தாமே அருளிச்செய்யும்படியாயிற்று நம்போல்வார் அதனைத் தவிர்த்து உபவதற்காக
அந்தப் பாசரம் பகதர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தையமாகக் கடவது: அதாவது:—

“தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்

தேவனுறை திருப்பதியே பிருப்பாகப் பெற்றோம்

மன்னியசீர்மாறன் கலைபுணவாகப் பெற்றோம்

மதுரகவி சொற்படியே கலையாகப் பெற்றோம்

முன்னவராம் நம் குரவர் பொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்

முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்

பின்னையொன்று நனினொருசு போர்மற் பெற்றோம்

பிறர் மினுக்கம் பொருமையிலாப் பெருமையும் பெற்றோமே”

என்பதாம்.

மணவாள மாமுனிகளின் முக்கியமான வைபவங்களெல்லாம் இப்பாசரத்தில் அடங்கி
யுள்ளன வென்று கண்டு கொள்வது.....*

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரியர்

தோகுத் தேமுதிய

பூர்வா சார்ய வைபவம்

முற்றுப் பெற்றது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada